

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 268
21 de març de 2012

Comissió de Cultura i Llengua

Presidència de l'l. Sr. Carles Puigdemont i Casamajó

Sessió núm. 12

SUMARI

Sol·licituds de compareixença

acumulades (tram. 356-00458/09, 356-00459/09 i 356-00557/09) p. 5

Compareixença

de Fèlix Riera, director de l'Institut Català de les Empreses Culturals, per a informar sobre les activitats que es duren a terme durant el seu mandat (tram. 357-00033/09) p. 5

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal per a informar sobre la situació de la premsa comarcal i local (tram. 357-00072/09) p. 25

Proposta de resolució

sobre la declaració del canal de la Infanta com a bé integrant del patrimoni cultural català (tram. 250-00764/09) p. 39

Proposta de resolució

sobre la difusió de l'obra i la figura de mossèn Josep Armengou i Feliu (tram. 250-00682/09) p. 42

Proposta de resolució

sobre la renegociació del conveni per al finançament del projecte museogràfic del Museu Etnogràfic de Ripoll (tram. 250-00723/09) p. 45

Proposta de resolució

sobre la condemna de l'intent de boicot a la presentació del llibre *Noves glòries a Espanya* el 5 de juliol de 2011 a la FNAC de València (tram. 250-00787/09) p. 46

Proposta de resolució

sobre la suspensió de l'aplicació dels models de protocols d'usos lingüístics de la Generalitat al Departament de Cultura (tram. 250-00858/09) (decaiguda) p. 48

Sol·licituds de compareixença

acumulades (tram. 356-00458/09, 356-00459/09 i 356-00557/09) p. 49

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 12

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix, en funcions, el vicepresident, Jaume Domingo i Planas, acompanyat del secretari, Esteve Pujol Badà. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Marta Alòs Lòpez, Meritxell Borràs i Solé, M. Assumpció Laïlla i Jou, Josep Maria Llop i Rigol, Begonya Montalban i Vilas, Joan Morell i Comas, Àngels Ponsa i Roca, M. Glòria Renom i Vallbona i Joan Maria Sardà i Padrell, pel G. P. de Convergència i Unió; Judit Carreras Tort, Joan Ferran i Serafini, Consol Prados Martínez i Montserrat Tura i Camafreita, pel G. P. Socialista; Alicia Alegret Martí, Sonia Esplugas González i Juan Millán Querol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolores Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Bosch Cuenca i Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Antoni Strubell i Trueta, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

Assisteixen a aquesta sessió el director de l'Institut Català de les Empreses Culturals, Fèlix Riera Prado, i el president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal, Carles Ayats Aljarilla, acompanyat dels vicepresidents Joan Cal Sánchez i Francesc Fàbregas Bonet.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Fèlix Riera, director de l'Institut Català de les Empreses Culturals, davant la Comissió de Cultura i Llengua per a informar sobre les activitats que es duran a terme durant el seu mandat (tram. 357-00033/09). Comissió de Cultura i Llengua. Compareixença.
2. Compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal davant la Comissió de Cultura i Llengua per a informar sobre la situació de la premsa comarcal i local (tram. 357-00072/09). Comissió de Cultura i Llengua. Compareixença.
3. Proposta de resolució sobre la difusió de l'obra i la figura de mossèn Josep Armengou i Feliu (tram. 250-00682/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 171, 34; esmenes: BOPC 230, 11)
4. Proposta de resolució sobre la renegociació del conveni per al finançament del projecte museogràfic del Museu Etnogràfic de Ripoll (tram. 250-00723/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 187, 19; esmenes: BOPC 230, 13)
5. Proposta de resolució sobre la dotació de recursos humans i materials del Centre d'Història Contemporània de Catalunya (tram. 250-00754/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 207, 20)
6. Proposta de resolució sobre la declaració del canal de la Infanta com a bé integrant del patrimoni cultural català (tram. 250-00764/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 207, 25; esmenes: BOPC 254, 26)

7. Proposta de resolució sobre la condemna de l'intent de boicot a la presentació del llibre *Noves glòries a Espanya* el 5 de juliol de 2011 a la FNAC de València (tram. 250-00787/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 214, 22)

8. Proposta de resolució sobre la suspensió de l'aplicació dels models de protocols d'usos lingüístics de la Generalitat al Departament de Cultura (tram. 250-00858/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 239, 43)

El vicepresident

Si els sembla, donarem inici a la Comissió de Cultura... (*Consol Prados Martínez demana per parlar.*) Digueu; endavant.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Una prèvia, abans de fer l'ordre del dia actual. És per posar de manifest que l'ordre del dia que substanciarem avui, finalment, és diferent del que en un principi se'ns havia enviat als portaveus d'aquesta comissió el dia 14 de març, que havíem quedat que, a banda de les dues compareixences que ja teníem previstes per al dia d'avui, ampliàvem l'ordre del dia amb temes pendents que teníem en aquesta comissió, com són les propostes de resolució que també substanciarem avui, però també amb unes tres sollicituds de compareixença, que era votar, de fet, la sollicitud de compareixença, i que, després d'aquest primer ordre del dia que se'ns va enviar als portaveus, hem vist que han caigut de l'ordre del dia.

Concretament, una d'aquestes tres compareixences és la sollicitud del secretari general del Departament de Cultura i Llengua davant d'aquesta comissió perquè informi sobre les notícies aparegudes a la premsa en relació amb l'Associació Catalana de Municipis. Se'ns ha dit que es faria una consulta a la Mesa per veure en quina comissió s'havia de substanciar. No s'ha fet aquesta consulta. I nosaltres el que creiem..., i per això hem demanat que es faci en aquesta comissió, aquesta substanciació, o sigui, aquesta compareixença, atès que actualment és el secretari general del Departament de Cultura, entre altres coses. I ho vaig dir en el Ple passat, en una pregunta oral que li vaig fer al conseller: la responsabilitat política dura o s'allarga al llarg de tota la carrera. I, per tant, creiem que, com que és el número dos actual del Departament de Cultura, és en aquesta comissió on ha de compareixer.

A més, tenim el compromís per part del conseller Mascarell, que en seu parlamentària ja va manifestar la seva voluntat d'aquesta compareixença. I, per tant, atès que es va posar, en un principi, en el primer ordre del dia, atès que tots els portaveus vàrem estar d'acord a aprovar aquest ordre del dia, no entenem per què ha caigut aquesta primera proposta. I és per això que demano l'ampliació de l'ordre del dia, que puguem votar la sollicitud de compareixença del senyor Xavier Solà.

(*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

El vicepresident

Bé, endavant, senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor vicepresident, en funcions de president. Per manifestar que, per al nostre grup parlamentari, com expressava el Grup Socialista, és un fet insòlit –que fins ara en aquesta legislatura no havia passat– que tinguem un ordre del dia previst i acordat per tots els grups parlamentaris i que, en canvi, la decisió final de la Mesa sigui diferent a allò que tots els grups havíem acordat.

I, per tant, nosaltres recolzem la proposta que la votació d'aquestes sollicituds de compareixença s'hi torni a incloure, i en particular la del senyor Solà que s'inclouï en aquest ordre del dia. Per tant, que avui puguem votar la compareixença del senyor Solà a la Comissió de Cultura, independentment de si després compareix en aquesta comissió o en una altra, però que el Parlament confirmi que haurà de comparèixer.

El vicepresident

Moltes gràcies. Alguna paraula més sobre aquest tema? *(Pausa.)*

Bé, doncs, passo a explicar-los una mica el que... És veritat que les compareixences estaven posades en la proposta d'ordre del dia, no a l'ordre del dia –com saben, és una proposta que es consulta als diferents portaveus per tal que després la Mesa estableixi l'ordre del dia–, i no hi són bàsicament per dos motius.

El primer, perquè tenim moltes compareixences pendents. Junt amb l'ordre del dia se'ls va trametre una reunió per a després –de la Mesa i els portaveus– per parlar, per exemple, de la mecànica i d'aquesta feina de les compareixences. En tenim moltes de pendents, n'hi ha moltes per aprovar també, unes quantes per aprovar; i, per tant, caldria potser establir un sistema per anar un pèl més àgils a l'hora de fer les compareixences.

Dóna la sensació que això ho retardem molt, i, per tant, s'allarguen molt en el temps, i de vegades fem passar davant compareixences que, per la immediatesa, sí que ho poden ser, però deixen pendents algunes que n'hi ha.

Per tant, en aquesta reunió de després intentarem veure quina és la mecànica de treball que hauríem d'agafar. I, pel que fa a la compareixença del senyor Xavier Solà, és veritat, no s'ha fet la consulta perquè en vull parlar després, també, amb els portaveus i la Mesa. Però ens sembla, almenys en aquest..., a la Mesa, a alguns membres de la Mesa i també a altres diputats que potser no és massa lògic que es faci una compareixença sobre temes de l'Associació Catalana de Municipis a la Comissió de Cultura.

Per tant, ens sembla, potser, lògic que en parlem, i veiem si és que ho hem de fer aquí, o si és que hem de demanar a la Mesa del Parlament que ens digui quina seria la millor comissió perquè es fes això.

Per tant, si els sembla bé, faríem l'ordre del dia que tenim previst; i, a partir d'aquí, després, faríem la reunió per determinar això. Sí? *(Pausa. Alicia Alegret Martí demana per parlar.)* Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies. Només per sumar-me a les propostes que han fet les portaveus d'altres grups parlamentaris. I dir-li, senyor vicepresident, que a mi em sembla bé l'explicació que vostè ens ha donat ara, però la mecànica de treball no treu que puguem votar avui les sollicituds de les compareixences, especialment la del número dos del Departament de Cultura, la del senyor Solà, perquè és un tema en què no estem posant una data de compareixença, però com a mínim tenir el primer tràmit acceptat. I més després de la resposta de l'altre dia del conseller de Cultura, que en sessió plenària es va comprometre a no obstaculitzar aquesta compareixença.

I, per tant, ens sumariem a la petició de la resta de portaveus de poder incloure a l'ordre del dia les sollicituds de compareixences pendents.

Gràcies.

(Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)

El vicepresident

Pere Bosch...

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president en funcions. També afegir-me, sense que serveixi de precedent, al que comentava la portaveu del Partit Popular.

Una cosa és que substanciem la compareixença i l'altra, que decidim que es faci la compareixença. Nosaltres entenem que al segon, lògicament, no podem fixar la data –dependrà de diferents circumstàncies, entre altres la disponibilitat de la persona que ha de comparèixer–, però que avui puguem decidir que aquesta compareixença es substancia, o sigui que la posem al damunt de la taula, em sembla que és absolutament pertinent. Primera, perquè era un pacte que teníem la resta de forces parlamentàries i, segona, perquè jo crec que tots plegats no hauríem de tenir cap inconvenient que aquest aspecte –que hauria de ser una estricta formalitat– es pogués produir en aquesta comissió.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

El vicepresident

Senyora Dolors Camats...

Dolors Camats i Luis

Sí, només per reafirmar, president, que estarem disposats a parlar després de les dates i en quina comissió ha de comparèixer el senyor Solà. Però és imprescindible, per poder-ho discutir, que avui la comissió

voti aquesta compareixença. Si no, no hi ha discussió possible. I, per tant, el que el nostre grup –i veig que altres també–..., bé, al que nosaltres ens hem sumat és que aquesta compareixença es pugui votar; i, per tant, després ja discutirem si ha de passar davant, o no, d'altres.

(Consol Prados Martínez demana per parlar.)

El vicepresident

Molt bé. Senyora Consol...

Consol Prados Martínez

Sí, sobre la seva explicació, recordar dues coses. Una és que en data del 19 de març –data del 19 de març– aquesta sol·licitud ha estat admesa a tràmit; o sigui, ha estat publicada la sol·licitud. I, per tant, no tenim cap problema perquè en aquests moments fem aquesta ampliació de l'ordre del dia. I l'altra és que es va consultar l'ordre del dia a tots els portaveus, els portaveus vam estar d'acord amb aquest ordre del dia, que després s'ha modificat. Per tant, insistir..., i, a més a més, recordar que la publicació de la sol·licitud està assignada a aquesta comissió. I, per tant, no tenim cap problema que avui votem l'ampliació de l'ordre del dia, sobretot amb aquests antecedents: que es consulta als portaveus, que els portaveus diem que sí i que després es modifica l'ordre del dia.

Jo crec que el que procediria, amb tota la normalitat, és que s'ampliés l'ordre del dia, que votéssim la sol·licitud, i després parlem, com s'ha quedat, després d'aquesta comissió, doncs, de com hem de funcionar de forma normal en les nostres sessions.

El vicepresident

Si els sembla, podríem fer dues coses: o suspendre ara la comissió perquè puguem veure amb el lletrat la situació, o bé fem la compareixença del senyor Fèlix Riera, suspenem, i quan reprenguem decidim si l'ampliem o no. Ho troben correcte? *(Pausa.)*

Bé, hem de suspendre, perquè jo em vull assessorar i vull preguntar, en aquesta situació que es dona, què haig de fer. És senzillament això. No, ningú..., la gent no neix ensinçada, en aquesta vida.

(Alicia Alegret Martí demana per parlar.)

El vicepresident

Digui'm, senyora Alicia.

Alicia Alegret Martí

Disculpi, parlem d'una suspensió de dos minuts?

El vicepresident

El temps suficient per poder consultar el que hagi de consultar.

Alicia Alegret Martí

Si és una suspensió breu, m'és igual que sigui ara o que sigui després, però sí que entenc –com la resta de diputats– que ha de ser una decisió que s'ha de prendre ràpidament.

El vicepresident

Deia «després», en atenció al senyor Fèlix. Si ell es vol esperar, suspenem ara un moment i ja està. *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, suspenem la comissió durant cinc minuts.

La sessió se suspèn a les deu del matí i dotze minuts i es reprèn a un quart d'onze i tretze minuts.

El vicepresident

Iniciarem, si els sembla, la comissió.

Bé, vista la consulta feta i també el que hem parlat amb els portaveus, si els sembla bé, inclouríem les compareixences que teníem previstes en aquesta comissió a l'ordre del dia. Sí? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, continuem.

Sol·licituds de compareixença

acumulades (tram. 356-00458/09, 356-00459/09 i 356-00557/09)

Per tant, passem a... Són la sol·licitud de compareixença d'una representació del Gremi d'Editors de Catalunya, sol·licitud de compareixença del director de 8TV i sol·licitud de compareixença del secretari general del Departament Cultura i Llengua davant la Comissió de Cultura i Llengua.

D'acord? *(Pausa.)* Per assentiment de tothom? *(Pausa.)*

Doncs, ho aprovem per assentiment.

Compareixença

de Fèlix Riera, director de l'Institut Català de les Empreses Culturals, per a informar sobre les activitats que es duran a terme durant el seu mandat (tram. 357-00033/09)

Per tant, farem el primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del senyor Fèlix Riera, director de l'Institut Català d'Indústries Culturals. Benvingut, i disculpi una mica el retard que hi ha hagut; però, bé, són coses del directe, que es diu, no?

Per tant, té la paraula. I moltes gràcies per ser-hi.

El director de l'Institut Català de les Empreses Culturals (Fèlix Riera Prado)

Bé, en primer lloc, vull agrair als diputats i diputades l'oportunitat que donen a l'ICEC de poder estar avui aquí per explicar les seves línies de treball, amb la lò-

gica del Departament de Cultura. I agrair també al president de la Mesa i els seus representants l'oportunitat, també, de poder estar aquí per explicar-ho.

Bé, jo la meua compareixença l'he basat no tan solament a explicar les línies que des de l'ICEC intentem impulsar sobre la base de la conselleria de Cultura, sinó també a posar sobre la taula un aspecte que ens sembla bàsic d'aquesta institució, i és que l'ICEC, a diferència d'altres institucions –i vostès ho saben molt bé, perquè han format part de les deliberacions del que és el nou encaix de l'ICEC des del punt de vista de la seva llei–, no és tant una prolongació de polítiques –que també ho és–, sinó que és fonamentalment una eina que ha de ser una eina el més efectiva, el més dotada..., des del punt de vista del sector.

Per tant, vull que entenguin que el que jo avui els explicaré probablement és un dibuix molt àrid, molt prosaic, poc poètic, en el sentit que no tractaré temes de política cultural –que això correspon al conseller de Cultura–, sinó que tractaré aspectes molt relacionats, i, òbviament, molt tancats, amb el que és la política econòmica de les empreses culturals del nostre país, que és l'àmbit al qual en aquests moments jo dedico la gran part de la preocupació i els esforços de l'ICEC, a partir de la política –hi torno a insistir– de la conselleria de Cultura.

Crec que la primera qüestió que hem de fixar sobre la taula és quin és el marc de referència econòmic del sector de les empreses culturals en aquests moments. Crec que aquesta és una base molt important de cara a després poder desenvolupar sector per sector i veure en quina situació es troben i quines podrien ser les polítiques que podrien ajudar a consolidar una cosa que, des d'ara fins al final, vull que estigui present en el meu discurs, i és que Catalunya, en el sector de les empreses culturals i les empreses creatives, és un entorn de lideratge des del punt de vista no solament de país, no solament a nivell espanyol, sinó a nivell europeu, com jo ara posaré sobre la taula i que molts de vostès que conec d'altres àmbits de gestió saben perfectament, tant o més que jo.

Bé, des del punt de vista del marc de referència econòmic del sector, on estem? Mirin, estem, en primer lloc, que la reducció dels costos de les empreses no compensa la caiguda dels ingressos per disminució de les vendes. És a dir, m'explico, o m'explico millor: en aquests moments fa tres anys que les empreses culturals han cobert la pèrdua de marge –de marge net– per la via de les vendes..., l'han substituït per la reducció dels costos. És a dir, els costos han servit per aconseguir tirar endavant les seves empreses fins que hem arribat a un moment que aquestes empreses ja no poden seguir generant marge per la via de la reducció dels costos.

A mi em sembla que aquesta és una observació molt important, perquè moltes vegades el marge de funcionament ordinari de les empreses, des del punt de vista del seu *cash flow*, des del punt de vista del seu circulat, és precisament atacar el tema dels costos.

Segon aspecte, la baixa de la facturació està motivada, en aquests moments –i això és preocupant–, per

la caiguda del preu i per la caiguda de les unitats venudes. És a dir, un sector comença a tindre problemes importants no quan cau el seu preu –que això pot ser una mesura d'adequar l'oferta amb la demanda–, sinó quan, a part de baixar el seu preu, comença a caure la venda, diguéssim, de les unitats, perquè aleshores això vol dir que el mercat s'ha refredat, el mercat s'ha tirat endarrere des del punt de vista d'aquests sectors. I a mi em sembla que aquesta és una altra idea que hem de tirar sobre la taula. La primera és que els costos ja no poden substituir, diguéssim, les vendes.

Dos: en aquests moments, la caiguda dels sectors ja no és efecte del preu –que ho era en un primer moment–, sinó que també és efecte de les vendes. Òbviament, després veurem que no en tots els sectors funciona igual, de la mateixa manera.

Tres: la dificultat per accedir al crèdit per part de les empreses, tant en l'àmbit públic com privat. Aquesta és una qüestió molt important. Sàpiguen vostès –i ho diré al final d'aquesta exposició, quan parli del marc de referència– que el nostre sector –i ho repetiré després, perquè ho tinc apuntat aquí, ho tinc apuntat en el meu dibuix, i, per tant, ho faré–, el sector de la cultura són empreses viables. És a dir, són solvents des del punt de vista, diguéssim, de la capacitat de generar negoci. El problema està en la liquiditat de les empreses. És a dir, en la capacitat que tenen aquestes empreses de generar línies de finançament per poder tirar endavant els seus projectes a curt, mitjà i llarg termini. Per tant, la segona qüestió és la dificultat per accedir al crèdit.

Tres: l'impacte de la digitalització –i aquesta és una idea per mi molt important– està canviant el model de negoci –cosa que vostès saben– i la relació entre els sectors. Però el que és més important des del punt de vista econòmic és que la digitalització, a causa del seu caràcter mutable des del punt de vista tecnològic, no permet en molts casos amortitzar la inversió. Dit d'una altra manera, una empresa que avui inverteix diners per a la digitalització..., és a dir, de cada euro que avui una empresa posa per a la digitalització, dintre de quatre anys no podem establir, com en el món físic, el seu retorn, és a dir, la seva amortització. La qual cosa vol dir que moltes de les operacions que en aquests moments el sector, per exemple, del llibre fa en l'àmbit de la digitalització..., moltes d'aquestes empreses no podran veure el retorn de les seves inversions.

Per tant, tenim un desgast des del punt de vista de les inversions del sector que no podran..., i que no hi haurà retorn d'aquestes inversions, des del punt de vista dels diferents sectors amb relació a la digitalització.

El factor de la internacionalització, que havia sigut un factor d'obertura de mercat, avui ja no és solament un factor d'obrir mercat, sinó que és un factor de treure diners dels diferents mercats on tu estàs. Fa uns anys dèiem «anem a obrir Europa», o «anem a obrir Àsia», o «anem a obrir Amèrica Llatina», des del punt de vista del mercat, a producte fet.

Avui les estratègies de les companyies –i això suposa un gran esforç, també, des del punt de vista econòmic– són..., van als mercats a buscar diners per als

seus projectes. I, mirin, aquí ja tindrem ocasió –no sé si em donarà temps– d'explicar el Projecte Brasil que l'ICEC en aquests moments està desenvolupant per crear un Stargate d'entrada a les empreses culturals al Brasil. Perquè al Brasil tenen unes polítiques de fiscalitat molt agressives, molt importants, de més del 70 per cent per a inversions en coproduccions, i que el nostre país ha de tindre una posició central des del punt de vista de les seves activitats.

Per això nosaltres vam tancar, al seu moment, un acord amb Sónar per fer que projectes com Loop, com l'àmbit del cinema, com l'àmbit del Gamelab, puguin entrar al Brasil de la mà d'un gran operador com és, en aquest cas, el Sónar a São Paulo. Que canvia, també, les característiques d'aquest marc de referència.

I l'última qüestió, en relació amb això, la disminució dels pressupostos públics en tots els nivells de l'Administració és una realitat que ha anat creixent en els últims tres anys. Això no podem estar-ho regatejant. És a dir, aquesta caiguda és una caiguda que nosaltres hem de veure com i de quina manera hem de crear les condicions perquè no afecti d'una manera molt notable el sector.

I la pèrdua progressiva de la capacitat –i en aquest cas ho dic no en un sentit crític, sinó descriptiu– dels ajuntaments de mantenir el mateix nivell de contractació, tant des del punt de vista de les arts escèniques, i, dintre de les arts escèniques, parlo de dansa, teatre, música... És a dir, avui els ajuntaments fan unes polítiques de contractació més conservadores, menys expansives que les que havien fet, per exemple, l'any 2009, el qual havia sigut un any molt important des d'aquest punt de vista.

Totes aquestes qüestions ens parlen que estem en un sector en què nosaltres hem de construir polítiques, que, d'alguna manera, siguem capaços de corregir en bona part aquestes situacions que s'estan produint, no producte d'una falta de capacitat del sector, no producte d'una falta de política per part, diguéssim, de l'Administració, no per raons d'una falta d'interès per part dels ens públics per tirar endavant la contractació, la compra dels productes, sinó perquè, senyors, la conjuntura econòmica que jo els he narrat és la mateixa conjuntura econòmica que podem narrar en altres sectors.

L'única diferència és que, en l'àmbit de la cultura, cada nova empresa que perdem és molt difícil, després, tornar-la a regenerar. És a dir, dit d'una altra manera, el sistema ecològic nostre depèn bastant no simplement de decisions polítiques convencionals, sinó d'entendre la cultura des d'un punt de vista de com i de quina manera la fem sostenible en el temps. I, d'alguna manera, el nostre pla des de l'ICEC –que és l'encàrrec que jo tinc des del punt de vista de la conselleria de Cultura– és com i de quina manera nosaltres podem integrar aquestes variables en les polítiques que hem de fer des del punt de vista econòmic.

Què és el que està en joc? Perquè jo he dit ara on estem, quin és el context. Però, què és el que està en joc? El que està en joc, en números, en xifres..., que aquí l'important no és si aquestes xifres poden ser discu-

tides, si la font és una o l'altra, sinó la dimensió del que diem, què vol dir. Perquè, moltes vegades, quan parlem del món de la cultura, la gent no s'adona que el món de la cultura, avui dia, no solament parla en termes culturalistes –que són molt importants–, sinó que parla també en termes econòmics.

Què diem? Diem que, en aquests moments, l'àmbit de la cultura –són dades del 2009– va facturar –va facturar, eh?– 13.818 milions d'euros, el que són les empreses catalanes. Això suposa en valor empresa, és a dir, amb quantes empreses això es va fer, 40.184; i va generar una ocupació de 138.921, i van reportar, com a valor afegit brut, a Catalunya, les empreses culturals i creatives, el 3,6 per cent.

Jo crec, senyors, que aquestes són dades que es diuen que aquest context que jo acabo d'explicar d'una manera molt sintètica, quan nosaltres el baixem al terreny del que està en joc..., ens adonem de la gran importància que té fer polítiques per intentar sostindre aquest edifici i donar-li possibilitats de futur. Perquè, en l'àmbit de les indústries culturals, nosaltres hem d'entendre que en aquests moments haurien de ser prioritàries, perquè des d'aquí podem generar grans oportunitats per a Catalunya en el futur.

Si aquests són les xifres i el context, situem-nos per sectors. Anem al sector audiovisual. Començaré dient en tots els sectors algunes xifres que poden ajudar a veure on estem per després entrar en quines polítiques, des del Departament de Cultura, dissenyem per intentar tirar endavant aquestes qüestions que jo abans els comentava.

I, mirin, jo aquí, a diferència, moltes vegades, del que es fa amb les xifres, crec que el millor no és maquillar-les, no és disfressar-les, és dir-les. Per exemple, el sector del cinema, el sector audiovisual ha caigut, el 2011, des del punt de vista d'espectadors un 21,3 per cent i en recaptació un 21,5 per cent. Aquestes són les dades, eh? Producte de què? Home, producte que el sector del cinema, com passa en altres sectors, depèn molt de les pel·lícules que hi han, i tindre o no tindre el *Pa negre* canvia la fotografia.

Ara, no ens enganyem, també aquí es mostra una tendència en la qual el nostre cinema, producte d'una sèrie de factors entre els quals hi ha que l'oferta, probablement, no és tan competitiva des del punt de vista del públic, ha caigut. Però hi han altres aspectes que hem de posar sobre la taula. Saben vostès quina és la ràtio de descàrregues il·legals del sector del cinema a la xarxa? És a dir, a nivell espanyol, eh?, en aquest cas; no tinc les dades segregades. Doncs, mirin, el 73,9 de les descàrregues que es fan a internet –el 73,9– són descàrregues il·legals. Això baixat a valor econòmic, les pèrdues se situen al voltant de 1.400 milions d'euros. Si jo això ara ho plantejés aquí, diríem, si ho aconseguíssim tangibilitzar d'alguna forma, gran part dels problemes que tenen molts sectors els tindríem solucionats en gran mesura.

Hem passat –i aquesta és una dada, també, que marcarà una tendència en els propers anys– el 2010 de noranta-sis produccions, en l'àmbit del cinema, a vuitanta-quatre produccions. És a dir, ja veiem una petita

caiguda de producció, que jo ja avanço que es mantindrà; és a dir, es mantindrà producte dels aspectes que abans he comentat. És a dir, la producció anirà no a més, sinó que es refredarà i anirà a menys, la qual cosa indica que l'oferta serà menor.

I què pensem nosaltres que podem fer per millorar les condicions d'un sector? I aquesta és una dada molt important. Mirin, el que passa, que jo no he portat cap powerpoint, eh?, i jo sóc molt de powerpoint, però... Mirin, imaginin-se un formatge, d'acord? El formatge és el següent: quin és el valor del sector audiovisual des del punt de vista del total de la facturació, per exemple, a Catalunya, de tots els sectors culturals? Doncs, mirin, el 47,7 per cent de tot allò que es factura a Catalunya del sector cultural passa per l'àmbit de l'audiovisual, inclòs aquí el cinema, eh? –inclosa la part del cinema.

Saben vostès quin és aquest valor, per exemple, al Regne Unit? Al Regne Unit és del 54,85 per cent. El 54,85 per cent vol dir que el sector audiovisual en els propers anys serà el gran sector motor de tots els altres sectors. O, dit d'una altra manera, sense el sector audiovisual no pot haver-hi..., sense un sector audiovisual potent, fort, ben definit industrialment no podem tenir un entorn empresarial cultural de primer nivell en l'àmbit del teatre, en l'àmbit del llibre, en l'àmbit del videojoc, en altres àmbits. Perquè la imatge aquesta del Regne Unit amb Catalunya, des del punt de vista del percentatge, el que ens indica és que l'únic sector que va creixent en valor de percentatge, però també en valor absolut, és el sector audiovisual, que per la via de les lògiques del *cross-media* –que vol dir incorporar altres sectors a la seva generació de negoci, com és, per exemple, el videojoc– aconseguim uns resultats econòmics cada vegada més eficients.

Què hem de fer, o quines són les polítiques que dissenyem, o que volem impulsar per intentar arribar a aquest objectiu? Bé, en primer lloc, una cosa que vostès van dotar des del Parlament i que jo, com a gestor de l'ICEC, vull agrair, perquè és un gran element estructurador d'aquestes polítiques. Un d'ells és la Llei del cinema. La Llei del cinema és un element que pot ajudar a articular millor aquesta resposta.

I en aquest sentit els vull indicar –això ja ho farà al seu moment el conseller de Cultura, però ja els ho vull indicar– que una de les coses que ens demanava la llei, que era arribar a un acord marc amb tot el sector per desplegar posteriorment el reglament..., els haig de dir que en aquests moments ja hem arribat a aquest acord. És a dir, en aquests moments ja hi ha un acord –això ja ho substanciarà el conseller de Cultura al seu moment– que ens permet desenvolupar aquesta política.

La segona –i aquesta és molt important– és que no podem evitar dir –i jo particularment ho haig de dir– que tenim una interdependència –i no valoro aquí amb més factors, parlo en termes econòmics– molt important amb el que faci la política de Madrid en matèria de l'audiovisual. O, dit d'una altra manera, tot allò que resti a Madrid restarà a Catalunya en matèria, diguéssim, d'inversions.

I vull que m'entenguin des d'un punt de vista polític, no faig política; simplement, descriu una situació. És a dir, és molt important saber que si aconseguim –i jo crec que això és una responsabilitat de tots; meva, indubtablement, ho estic fent– parlar amb els interlocutors de Madrid, que s'adonin que en aquests moments en el sector audiovisual el 45 per cent del que fa Espanya es fa a Catalunya... És a dir, el segon centre més important de producció del país està aquí.

Per tant, és molt important fer veure a l'Administració, a Madrid en aquest cas, que és important mantindre el sostre de l'amortització del cinema per mantindre la competitivitat de les empreses, fent indubtablement els ajustos que són necessaris de fer en aquest tipus de matèria.

Mantindre i aprofundir les relacions amb la producció independent i la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació. Restablir –això és molt important– la cadena de valor posant l'accent en la distribució i l'exhibició. Això ho ha dit moltes vegades el conseller; jo crec que també ho haig de repetir des del punt de vista més empresarial, i és que en aquests moments –posaré una xifra–..., en els dotze anys d'existència de l'ICIC, ara ICEC, s'han invertit al voltant de 112 milions d'euros. D'aquests 112 milions d'euros, el 90 per cent s'ha invertit en la creació i en la producció. Sols s'ha invertit un 10 per cent en la part de distribució i l'exhibició.

Això és un desajust, des del punt de vista de les inversions, molt important, perquè el problema que tenim nosaltres..., és a dir, el nostre *gap* empresarial és, en aquests moments, no la creació i la producció –que és molt bona–, no és que tinguem problemes de creadors, d'idees, d'IP, de capacitat de patentar-les..., tenim un problema d'arribada al sector. O, dit d'una altra manera, imaginin-se vostès que nosaltres tenim un entorn en el qual podem agafar molta aigua –com la que avui plourà– i la podem d'alguna manera recollir; i resulta que nosaltres, com a país, no estem preparats per recollir aquesta aigua i aquesta aigua es perd. Sense sistemes de canalització, sense arribades adequades als punts de venda, sense una capacitat molt –molt– gran en el punt de la distribució i l'exhibició, el nostre país no serà competitiu. La sortida al mercat, l'accés al mercat és el que marca la salut de les indústries culturals, i en aquest hem de posar-hi un èmfasi especial.

Millorar la política de crèdit amb els convenis ICO, ICF, Avalis, Audiovisual SGR, l'impuls del clúster de l'animació –que ja està en marxa– i enfortir el paper associatiu del sector audiovisual. Què vol dir això? Nosaltres pensem que com més fortes siguin les associacions, com millors tinguem els interlocutors, més fàcil podem fer tots plegats polítiques adequades i necessàries per al sector.

Passo a les arts escèniques. Les arts escèniques –posaré una dada que és molt rellevant–, la recaptació del 2011 en relació amb el 2010 –com va dir al seu moment Adetca– ha crescut al voltant d'un 5 per cent. Però saben a quin preu ha crescut aquest 5 per cent? Ha crescut al preu de fer un 15,3 per cent més d'espectacles. Què vol dir això? I això algú d'aquí, que és del

món del llibre, ho sap. Vol dir que el que nosaltres fem aquí, en el món del teatre, és produir més producte del que el mercat realment és capaç d'absorbir. O, dit d'una altra manera, si vostès relacionen el 8 per cent amb el 15 per cent, veuran que el *gap* que tenim de caiguda del teatre..., si extrapoléssim les dades sobre la proporció que correspondria al nombre d'espectacles, segurament estaríem parlant que hauríem perdut per valor d'un 10 per cent –per valor d'un 10 per cent– en l'àmbit del teatre aquest any.

Però ara vull dir, en aquest sentit –i ho dic perquè veig que aquí hi ha algunes agències de mitjans de comunicació–, que és veritat que la recaptació ha sigut del 4,9 per cent, però en el que jo vull posar l'èmfasi és que aquest 4,9 per cent –o el 5 per cent–, en l'àmbit del teatre, no pot ser, no es pot fer a qualsevol preu. Hem de construir millores de salut del sistema perquè hi hagi una adequada oferta a la demanda des del punt de vista del teatre.

Què fem en aquest sentit? Mirin, estem preparant, des de la conselleria de Cultura, un pla de programació estable que permeti, en l'àmbit del teatre –i això pactat amb Adetca i amb els sectors implicats–..., que ajudi a no caure des del punt de vista del que és la programació, des del punt de vista de la contractació dels «bolos», del caixet.

És a dir que nosaltres volem impulsar unes línies que permetin al sector..., tot i que la crisi està afectant, com deia abans, la política de contractació i està refredant la política de contractació dels ajuntaments, el que volem és que hi hagin polítiques, per part de la conselleria de Cultura, que facin que aquest projecte no es pari.

Dos. La incorporació de la dansa i el circ amb una valoració molt més específica, molt més centrada en les seves grans potencialitats de cara a aquest 2012, i un diàleg molt més afinat entre el sector públic i privat –sector públic i privat– pel que fa a la xarxa d'equipaments. O, dit d'una altra manera, crec que estem en un moment on els sistemes concertats entre el públic i el privat, des del punt de vista de la gestió dels nostres equipaments –i parlo, sobretot, des del punt de vista del territori de Catalunya–, poden fer que alguns teatres, que alguns llocs que en aquests moments tenen dificultats de gestió..., puguem desenvolupar polítiques, sempre que els ajuntaments ho vulguin fer, per tirar endavant que aquests teatres no deixin de tindre la seva oferta.

En tot cas, des del punt de vista de les arts escèniques, la bona capacitat que té el sector de propostes, de creació, de generació de valor..., veiem que hem d'aconseguir que aquest augment d'un 15 per cent més d'espectacle estigui directament relacionat amb un augment, també, de la facturació com a conseqüència del total, diguéssim, d'aquests espectacles que apareixen des del punt de vista del mercat.

Des del punt de vista del llibre. Mirin, des del punt de vista del llibre començo dient la ràtio de descàrregues il·legals. Avui, en el llibre, les descàrregues il·legals són d'un 49,3. És a dir, de cada dos llibres que la gent es descarrega a la xarxa, un d'ells està descarregat il·legalment. Això en aquests moments dóna un

valor econòmic perdut al voltant de 800 milions d'euros. Vuit-cents milions d'euros en un sector del qual nosaltres som l'onzena potència del món –és a dir, Catalunya és l'onzena potència del món– indiquen que aquí estem perdent una part de la nostra potencialitat.

Quina és la caiguda d'aquest sector en aquest temps? És una caiguda al voltant d'un 7 per cent, i el nombre de títols editats continua creixent amb relació al 2010. Això vol dir que el sector ja està patint la crisi, també, òbviament. S'està refredant, diguéssim, el consum. És veritat que aquest és un sector que té unes característiques estructurals molt ben afinades. És a dir, és un sector que domina molt bé l'entrada al mercat; és a dir, domina els punts de venda. I quan dic «domina els punts de venda» vull dir que la relació és directa entre l'editor i els punts de venda, i això, òbviament, fa que sigui un sector més sanejat.

Ara bé, hi han una sèrie de qüestions que nosaltres no podem deixar de posar sobre la taula. Una d'elles és: hem de promoure el canvi de model de negoci que implica la digitalització? El sector del llibre no podrà regatejar aquesta qüestió? Pensen que als Estats Units el negoci que es projecta del món digital és ja el 20 per cent, en el món digital, del que es feia abans en el món del llibre. És a dir, s'ha substituït món físic per món digital.

Crec –i això és una política molt important–..., i és que per primera vegada l'ICEC té una política dedicada als punts de vendes; és a dir, a les llibreries de Catalunya. Pensen que Catalunya té un ecosistema en el món de les llibreries únic –«únic» vol dir que no es dóna en cap altre lloc d'Espanya i és dóna a molt pocs llocs d'Europa–, que és que tenim llibreries d'una gran qualitat a tot el país: a Lleida, a Tarragona, a Tortosa, a Reus, a Barcelona, òbviament. Això fa que en aquests moments nosaltres hàgim de fer una política adequada per a aquestes llibreries.

Pensen que les llibreries són punts de venda que venen, fonamentalment, llibres. I aquí nosaltres hi hem de posar bastant l'accent. I per això hem confeccionat, dintre del Pla nacional de la lectura, el projecte «Llibreria activa», que vam presentar en el I Congrés de Llibreters, que es va celebrar a Tarragona, i que jo valoro molt exitosament i que va impulsar el Gremi d'Editors.

L'impuls del Pla nacional de la lectura, que permeti passar del 61,9 per cent de gent que llegeix a Catalunya al 71 per cent el 2016 –que és la mitjana europea que tenim en aquests moments–, que ens permeti fer créixer en lectors i que ens permeti reforçar el paper de lideratge que té el sector editorial a Catalunya.

Impuls al sector del còmic com a estratègic per a les indústries culturals. Jo crec que en aquest sentit la suma del món del llibre, que vol dir el còmic, el *manga*, el Museu de Badalona de Còmic i Il·lustració, el Gamelab, el Festival de Sitges..., ens parlen que la suma de tots aquests actius, posats en valor, ben relacionats, d'una manera lleial i d'una manera eficient, ens pot donar un lideratge que ens porti i ens situï a uns nivells com pot ser perfectament Angulema i, no fa falta

dir-ho, des del punt de vista industrial, San Diego amb el Comic-Con.

Un altre aspecte és la defensa i millora de les plataformes i fires que es fan a tot Catalunya, posant un especial èmfasi en el Dia del Llibre; és a dir, Sant Jordi, el 23 d'abril. El 23 d'abril és una cosa que hem de cuidar, hem de mimar i hem de convertir encara més en un dels eixos essencials, diguéssim, de la nostra oferta de llibre a Catalunya, incorporant altres elements que la puguin fer més competitiva encara del que és a dia d'avui.

Això seria l'àmbit del llibre. En l'àmbit de la música, la situació en el tema de les ràtios de les descàrregues il·legals és del 98,2 per cent. La pèrdua de valor econòmic és de 2.746. I Catalunya aquí també està en el 50 per cent de l'aportació de la resta de l'Estat en l'àmbit de la música.

En aquest sentit, vull dir que hi ha una cosa que hem estat dient des de la conselleria de Cultura durant aquest temps, i que ara nosaltres sustentarem amb dades els propers mesos, i és que Catalunya, en aquest cas, més concretament Barcelona, és líder a Europa en el sector dels festivals que hi han i que es fan a Europa.

És a dir, si em permeten una imatge que vostès entendran: des del canvi horari del mes d'abril fins al canvi horari del mes d'octubre, Catalunya, Barcelona és el centre de l'activitat musical a través dels festivals d'Europa; o un dels eixos en aquesta direcció. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I això nosaltres hem de cuidar-ho, perquè, per exemple, la inversió en el Sónar costa 4 milions i mig d'euros i genera a la ciutat 50 milions d'euros. Per tant, aquí nosaltres tenim unes grans potencialitats des del punt de vista de la música.

Impulsem amb el sector treballar amb el model de les discogràfiques en aquest horitzó digital, en un pla de sales per a la música. Volem impulsar un pla integral de la música per acabar desenvolupant a mitjà termini la llei de música que permeti una millora de molts aspectes que es demanen, des del punt de vista de contractació, des del punt de vista de funcionament dels músics. I un impuls a la programació municipal dins de la programació estable que comentava abans, des del punt de vista dels teatres.

Anem a l'àmbit de les arts visuals. (*Pausa.*) Deixin-me... Si em dona deu minuts jo li ho agrairé, perquè així faig el dibuix de les arts visuals; i si no els importa als diputats i les diputades, jo els ho agrairia. Des del punt de vista de les arts visuals... Mirin, hauria volgut portar dades, però prefereixo no donar-les perquè no les tinc més aviat actualitzades des del 2006, i em sembla que no és rigorós donar-les.

Per tant, jo crec que aquí ja la primera cosa que hem de dir és que hi han sectors en què necessitem gestionar millor el CRM. És a dir, mirin, la raó per la qual hi ha països que dominen el sector de la cultura és perquè dominen el CRM. Dominen les dades; dominen la possibilitat, a partir de les dades, de fer polítiques. Haig de dir que en les arts visuals hem de treballar, com a mínim, des de la conselleria, perquè els

sectors sí que tenen dades situades sobre establiments, treballadors, artistes, però nosaltres –i aquí faig una crítica al meu departament– hem de treballar encara més tota la plataforma de dades per aconseguir portar aquí, al Parlament, dades molt més adequades, que jo avui no els les puc donar, i si els les donés, m'equivocaria a l'hora de fer-les.

Ara, el que sí que podem dir és que nosaltres disposem d'actius tan importants com és el Loop, que és el festival més important d'Europa i del món en el que són el que en diríem «les videoinstal·lacions», les arts visuals d'última generació. Tenim projectes i galeries de primer nivell, que no fa falta dir que en aquests moments lideren en molts aspectes, a les fires internacionals, el paper d'Espanya des del punt de vista de les vendes.

Tenim projectes com Talking Galleries, Swab, la Tardor de l'Art, que ens permeten dir que a nosaltres, en aquests moments, el que ens falta és fer un treball ordenador. I quan dic «ordenador» no ho dic en un sentit del pla Cerdà, eh?, és a dir, no dic això; «ordenador» vol dir..., ordenar potencialitats vol dir –i faig una imatge que probablement és poc culturalista–..., jo sóc dels que pensen que tots els sectors són com els superherois: el que falta és veure'ls quins són els seus poders, no?

Jo crec que en l'àmbit de les arts visuals ens falta ordenar bé com el mirem per treure'n tota la potencialitat que tenen i que es fa des de Catalunya, des del punt de vista de les galeries, des del punt de vista dels museus, des del punt de vista dels centres de creació. Hem de treballar molt bé aquestes potencialitats per assolir-les; i ordenar aquestes potencialitats és una qüestió molt important i és una qüestió que hem de concloure durant aquest 2013.

Tenim el tema dels videojocs. Els videojocs mai, des de l'ICEC, s'havien gestionat. Ara hi ha una política en aquest sentit, una política que ens parla d'un sector que factura en aquests moments, a nivell de l'Estat espanyol, al voltant de 1.500 milions d'euros, dels quals la meitat d'aquests diners és *software*, l'altra meitat és *hardware*, i d'aquest *software* a Catalunya tenim el 40 per cent. El 40 per cent d'aquest sector es fa aquí, a Catalunya.

Quin és el problema, aquí? Que tenim mà d'obra, tenim talent, i què ens falta? Ens falta generar valor en les IP. Les IP són la propietat intel·lectual que després, posada al mercat, permet a un sector poder dir que es pot viure d'això. Dit d'una altra manera: l'IP seria la intel·ligència del sector, que nosaltres no la venem al preu que val. Dit d'una altra manera: hem de compensar més les empreses perquè, una vegada generat un IP, aquest IP, u, generi valor a Catalunya –tot i que també el puguin generar a altres països– i, dos, que aquest IP sigui controlat per les nostres empreses.

Dit d'una altra manera: si nosaltres tenim una llicència molt important de dibuix animat i resulta que l'IP no és nostre, és evident que nosaltres l'únic que farem és cobrar un *royalty*, no aconseguirem que això arribi a tota la cadena de valor. Per tant, no tangibilitzarem les millores d'aquest IP cap a la nostra empresa. En

aquest sentit, nosaltres estem impulsant polítiques que permetin, en el videojoc, des de l'ICEC, des de la conselleria de Cultura, tirar endavant polítiques per afavorir les IP a Catalunya.

Afavorim, també, polítiques perquè vinguin empreses a Catalunya. I afavorim polítiques perquè en l'àmbit docent a Catalunya, en l'àmbit del videojoc, siguem punters, perquè és la forma de generar valor en aquests sectors. En aquest sentit, què hem fet? Hem fet, per una banda, hem portat el Gamelab. El Gamelab era un projecte que estava a Astúries i ara està a Barcelona, i és un dels festivals més importants. Estem tirant endavant un pla per a l'àmbit educatiu en el tema del videojoc, i estem creant ja eines financeres per ajudar a la creació d'empreses noves del videojoc i a poder desenvolupar el tema de l'IP.

Bé. Hi han altres aspectes que m'agradaria tractar, però si no..., la veritat és que m'allargaré tant que vostès pensaran que no tinc clares les idees. I, com que m'agradaria exposar que tinc, com a mínim, clares algunes idees, aniré a quins són els eixos d'impuls per a aquest nou model de canvi, producte d'aquells elements centrals que he explicat al principi, que són els que dominen la situació en aquests moments en el sector.

Primer punt: restablir la cadena de valor com una qüestió prioritària en tots els sectors.

Dos: incorporar a la cadena de valor l'educació com a generadora de nous públics.

Tres: la defensa de la propietat intel·lectual. És a dir, l'IP com a factor de creixement i com a mesura de l'evolució del sector i també del país.

Quatre: la innovació tecnològica com a factor de lideratge de les empreses culturals i creatives.

Cinquè: una llei de mecenatge i fiscalitat que sigui capaç de tirar endavant un projecte de renovació de l'*status quo* des del punt de vista de les aportacions públiques i privades.

Sisè: el videojoc com a sector d'oportunitat i de creixement relacionat amb polítiques, diguéssim, de transmissió entre els sectors.

Setè: projectes *cross-media* 360 graus com a política central de l'ICEC, des del punt de vista de l'explotació dels sectors. Mirin, una empresa que fa polítiques de *cross-media*, des del punt de vista empresarial, creix al voltant del 12 per cent la seva capacitat de facturació. És a dir, el *cross-media* genera més facturació. I l'empresa que no ho fa no dic que no sigui tan competitiva com la que ho fa; el que dic és que té menys possibilitats de millorar la facturació de les empreses.

Vuitè: la internacionalització com a antena d'emissió i captació de recursos.

Novè: noves eines de finançament. Per exemple, nosaltres avui estem estudiant des de l'ICEC, des de la conselleria de Cultura, per exemple, crèdits per al circulat. És a dir, crèdits que permetin a les empreses poder alliberar la càrrega dels impagats que avui tenen, o de la morositat que avui tenen, de moltes administracions i d'empreses privades, perquè aquestes

empreses puguin realment generar *cash flow* suficient per poder tirar endavant els seus projectes.

Incorporació del sector a les TIC –pantalles, telefonia mòbil, etcètera–, tant com a eines com a explotació de continguts.

I, mirin, tot això –que jo els he dit d'una manera..., a perdigonades, cosa que jo lamento, perquè m'agradaria fer-ho d'una manera més sistemàtica, més aprofundida, i des d'aquí jo els convido que qui tingui dubtes o tingui interès de vindre a la conselleria a tractar més concretament això..., joestic obert que puguem parlar-lo al detall dels números i al detall de les polítiques que nosaltres volem fer–..., mirin, si hi ha un sector en què el futur és ara, és el sector de la cultura. O, dit d'una altra manera, hi han sectors en què el seu futur serà dintre de quatre anys, dintre de cinc anys, dintre de sis anys... Bé, en el sector de les empreses culturals el futur és ara. No serà dintre de cinc anys ni dintre de sis. El que no fem a favor d'aquests sectors no ho recuperarem. Per què? Perquè aquí està directament instal·lada una renovació permanent –una renovació permanent– de la tecnologia.

Mirin, quan jo vaig vindre per primera vegada a aquest Parlament –per cert, en aquesta sala–, vaig vindre per assumir el càrrec de conseller del CAC. Ho recordo perfectament, i, per tant, a mi m'ha fet una gran il·lusió tornar a vindre aquí. Els diré més, i els diré una cosa personal: jo avuiestic emocionat de vindre aquí, al Parlament, a explicar el nostre projecte. Em sembla que és per mi molt important, i per a les empreses, molt important, veure que hi ha una preocupació per part del Parlament d'entendre que aquest futur que és ara estigui integrat, diguéssim, en la seva agenda.

Mirin, quan jo vaig vindre aquí, la realitat del meu sector jo la podia quantificar, la podia valorar a través d'una radiografia. Jo feia una radiografia, i jo podia veure les fractures, podia veure la inflamació, podia veure els problemes de motricitat que tenia el sector. Amb una simple radiografia. Bé, avui ja no podem veure els sectors des d'una radiografia; no ens dóna una imatge exacta del que passa. Ho hem de fer des d'una ecografia. Avui el nostre sector és mutable; evoluciona contínuament.

I, per tant, nosaltres hem d'entendre que el Parlament..., o, dit d'una altra manera, tots nosaltres hem d'integrar a les nostres polítiques d'identificació de com i de quina manera els sectors, econòmicament, són estratègics contínuament el sector de la cultura, perquè per mi el tema de la cultura no és solament –que també– un valor cultural en si, sinó que en aquests moments és un valor estratègic per tirar endavant el país des del punt de vista econòmic.

Mirin, quan també jo vaig estar aquí, va haver-hi unes..., es deien «empreses culturals», «indústries culturals» –que aquesta és una visió molt maltraixiana de la cultura. Avui Europa està parlant de les indústries culturals i creatives. Si unim la capacitat que nosaltres tenim de cultura i creativitat; si som capaços de fer la miscel·lània entre aquests sectors, nosaltres veurem que Catalunya és un país molt important i estratègic.

Richard Florida ja deia, al seu moment, que en el futur un dels índexs amb què valorarem la importància d'un país és l'índex creativitat. Bé, en l'índex creativitat, Catalunya està en la millor posició, a causa d'unes qüestions que són la creativitat –haig de dir també el geoclima que nosaltres tenim, que és espectacular–; el talent de molta gent; la inversió que ha fet aquest país nostre en cultura en aquests anys, que ha sigut molt important. I, per tant, nosaltres hem de veure que en el futur –que és ara– les indústries culturals, perquè puguin desplegar-se perfectament, hauran d'integrar les indústries creatives. I què són indústries creatives? Com deia molt bé el conseller, vol dir arquitectura, vol dir disseny industrial, vol dir cuina –és a dir, l'àmbit de la gastronomia–, vol dir tots aquests sectors lligats als tradicionals.

Si ho mirem des d'aquesta perspectiva, les grans oportunitats que té aquest país des del punt de vista econòmic són molt grans. I crec sincerament que aquest és un sector que aquesta crisi l'afecta igual que als altres. L'única diferència, crec, amb uns altres és que en aquest, si juguem bé les cartes, Catalunya en sortirà enfortida. És a dir, Catalunya pot liderar –els ho dic des de les dades– aquest sector en els propers anys.

Mirin, el sector de l'animació. Els donaré dades, que jo crec que ens haurien de posar molt orgullosos com a país i com a institució. Saben vostès que el 80 per cent de l'animació es fa aquí, a Catalunya? Saben vostès que nosaltres som la tercera potència a Europa d'exportació de dibuix animat, i que som la setena del món? Saben vostès –i ho saben molt bé– que som l'onzena del món editorial. I Espanya és la cinquena del món editorial.

En l'àmbit, per exemple, del llibre, nosaltres estem al nivell de països tan importants com són els Estats Units o Alemanya, amb la nostra capacitat, diguéssim, d'exportació.

Nosaltres, en l'àmbit del videojoc, en aquests moments ja som el 40 per cent de l'aportació de valor al sector del videojoc a Espanya. I a Espanya, una de les empreses nostres, que es diu Digital Legends, quan el senyor Steve Jobs va presentar el seu iPad, el seu iPhone –crec que era el 2, o el 3, ja no sé quin era–, quan va parlar de les possibilitats d'interactivitat i de joc, saben vostès quin exemple va posar d'empresa de videojocs? Digital Legends, una empresa nostra, d'aquí.

Per tant, crec que tot aquest valor, ben canalitzat, ben integrat en les nostres polítiques –i amb això acabo i els agraeixo la seva atenció a tots vostès–, estic segur que ens permetrà tirar endavant aquest projecte que són les empreses culturals en un moment –torno a insistir-hi– en què el país el que necessita és noves locomotors, nous projectes motors, i un dels projectes motors pel qual jo crec que hem d'apostar és el de l'àmbit de la cultura, el de l'àmbit de les empreses creatives.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Fèlix Riera. Té la paraula ara la il·lustre diputada Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, vicepresident, en funcions de president. Molt agraïts, i benvingut, senyor Fèlix Riera, en aquesta comissió. Perquè, com vostè bé ha dit, és en aquesta comissió, també, que ens toca d'alguna manera fer aquesta anàlisi de quina és la situació de les indústries catalanes pel que fa a la cultura, a les indústries culturals catalanes. I estem en una situació que, com tots sabem, és una situació molt delicada. Creiem que és important –és important– que analitzem quins són els impactes de la crisi econòmica sobre els sectors de la cultura i especialment sobre les indústries i les empreses culturals: com afecta la crisi els treballadors, com afecta la crisi els creadors i, evidentment, com afecta la crisi les indústries culturals.

Creiem que és fonamental, i, a més a més, no per sectors –que evidentment que sí–, sinó també..., el paper que té i que pot tenir, i quina és la situació actual per dissenyar una estratègia de futur del sector cultural dins de l'economia global catalana. Jo crec que això és una de les coses que són importants, que vostè treballa des de l'ICEC, però que en aquesta comissió també ens en fem ressò. Jo crec que és important que ho treballem.

Perquè sí que es parla massa..., massa no, es parla bastant de quina és la situació en altres tipus d'indústries, en altres tipus d'empreses; es parla molt de les retallades que estan patint a educació, que s'estan patint en sanitat. Però jo crec que de la cultura també hauríem de parlar, perquè considero que la cultura també és un bé públic, i, des d'aquest sentit, crec que ho hem de tenir en compte. Un bé públic per la seva dimensió econòmica i també per la seva dimensió de vertebració social.

Per tant, és bo que es faci una anàlisi de quina és la situació en el sector editorial, en la indústria del cinema i de l'audiovisual, de les arts escèniques, de la música, precisament per tal de dissenyar estratègies específiques per a cada sector de cara al futur.

Vostè ha fet ara mateix –durant la seva intervenció, i sobretot amb aquestes darreres paraules– una defensa claríssima de la importància que té el sector actualment com a locomotora econòmica. I nosaltres hi estem d'acord: té aquesta dimensió. A més a més, crec que la cultura –i el sector cultural i les indústries culturals– pot jugar i hauria de jugar un paper important en la construcció d'un nou model econòmic.

En això jo crec que té aquesta importància la creativitat, no?: feia referència a Richard Florida, o sigui..., aquest sector com a locomotora, fins i tot nous jaciments de treball, ha de tenir –ha de tenir– aquest pes i aquest paper de cara a un nou model econòmic.

Però aquesta defensa que vostè ha fet jo la veig contradictòria amb el que fa actualment el Govern, en el sentit que veiem com es fa una reducció en tot allò referent al coneixement –reducció pressupostària pel que fa a la recerca, a la innovació, a l'educació, a la cultura, no?–, en tot allò que fa referència al coneixement, quan és el coneixement el valor més important que hauríem de tenir, pel qual hauríem d'apostar de

forma estratègica per construir, per fer aquest nou model econòmic.

I em sembla que tots ens podem posar d'acord que l'actual model econòmic ha fracassat i ens ha portat a aquesta situació de crisi. Si no dissenyem altres tipus d'estratègies posant en valor tot el que fa referència al coneixement, jo crec que ens equivocarem. I aquí la cultura té un paper –hi insisteixo, eh?–, des del coneixement, des de la creativitat, des de la innovació, per construir aquest nou model econòmic.

Però veig que no és una aposta estratègica d'aquest Govern. El Govern, en el seu conjunt, no fa aquesta aposta estratègica per un nou model molt concentrat o molt..., mirant de forma estratègica el que fa referència al coneixement i, hi insisteixo, el que fa referència a la recerca, a l'educació, a la innovació, a la cultura. Aquí veiem una contradicció, que també li demanaria quin és el seu parer sobre aquesta qüestió.

Vostè també ha comentat una cosa que fa referència a l'educació. És veritat, no tenim tradició –com sí que tenen tradició a altres països europeus– de, des del sistema educatiu, fomentar una passió per la cultura. No tenim aquesta tradició. Jo crec que és una qüestió pendent. I, a més a més, hauria de ser un compromís per part de tota la societat i no només del sistema educatiu, no?, aquesta aposta per fomentar aquesta passió per la cultura, que també entraria i formaria part d'aquest model, nou model econòmic, i també, en definitiva, és un model social.

Passaria també a parlar d'alguns temes, que vostè també ha tractat, sobre els recursos públics. Hem vist com actualment –estem veient, vaja– les administracions públiques, concretament també la Generalitat, estan immerses en una situació greu pel que fa a la tresoreria. Pel que fa al sector cultural industrial, han arribat a mesurar com està afectant aquesta situació, i què es pensa fer des de l'institut que vostè dirigeix?

També ens ha parlat, senyor Riera, que hi ha una interdependència respecte a Madrid pel que fa al sector audiovisual. Vostè hi ha fet referència –és així–, i també veiem que les notícies que ens arriben assenyalen una greu davallada dels pressupostos ministerials en sectors culturals catalans tan sensibles com és el cinema; vostè també hi ha fet referència.

I també preguntar-li quines previsions d'actuació té l'ICEC respecte a aquestes previsions de reducció dràstica d'aquests pressupostos pel que fa als sectors culturals de l'audiovisual. A més a més, aquesta situació, aquests anuncis que arriben també –i abans ho comentava, no?–, que són aquestes incerteses i aquesta inestabilitat de cara al sector, i jo..., i també preguntar-li, doncs, com fer-ho, no? Jo crec que és un dels problemes que tenim en aquests moments: incertesa, por, inestabilitat. Com crear tot el contrari? Jo crec que el que necessitem és, precisament, confiança perquè els emprenedors –i les empreses culturals també són emprenedors– puguin tirar endavant els seus projectes.

També, pel que fa al sector audiovisual, preguntar-li quines mesures tenen previstes, o si en tenen de previstes, per tal de mantenir els recursos que actualment

destina TV3 a la producció audiovisual independent. Si en aquest sentit hi ha alguna variació respecte als anys anteriors, o la voluntat és mantenir aquesta aportació des de TV3 al sector audiovisual independent.

Ens ha apuntat algunes qüestions com a solucions per pal·liar aquesta situació de crisi que també pateix el sector cultural, la indústria cultural catalana. Ens parla d'incrementar la demanda interna, ens parla d'internacionalitzar, ens parla de diversificar els fons de finançament; i evidentment que hem de buscar i explorar tot el que sigui possible en aquestes tres vies.

Per tant, parlem de vendre més a casa, també d'exportar i també de quines altres formes de finançament... Jo crec que aquí és inevitable explorar altres sistemes de cooperació publicoprivada. I, parlant d'això, també tenim pendent una bona llei de mecenatge. Doncs, preguntar-li quines polítiques concretes, des de l'ICEC, es volen desenvolupar per a cada un d'aquests tres terrenys: incrementar la demanda interna, internacionalitzar i també diversificar aquests fons de finançament.

No sé quina visió vostè té sobre les empreses culturals catalanes. Algunes són molt petites, no?, hi ha empreses molt petites, estan com molt atomitzades... No sé si té previst també, des del seu institut, treballar, evidentment, amb els sectors per tal de crear clústers, que, d'alguna manera, això pugui potenciar més la indústria catalana cultural.

Ens ha parlat, també, de les descàrregues il·legals, d'aquesta situació que també pateixen les empreses. Jo crec que ens trobem davant d'un debat –que ja portem temps en aquest debat– entre propietat intel·lectual i accés a una xarxa que és difícil d'acotar. I ens ha parlat de les mesures per fer front, també, a tot aquest canvi que signifiquen les noves tecnologies i la digitalització. En aquest sentit, bé, tenim una llei, l'anomenada «llei Sinde». El Govern de Catalunya, i vostè, concretament..., quin és el seu posicionament, perquè tampoc l'hem vist..., quin posicionament, no?, davant d'aquesta llei i davant... Quines són les regulacions que s'haurien de portar a terme?

Vaig acabant. Ens parla, ens ha dit –seria un prec, un prec en el sentit que és bo que tinguem el dibuix, la radiografia de la situació actual–, ens ha parlat de dades, sí que ens agradaria disposar d'aquestes dades. Aquest és el prec, que ens puguin fer arribar als grups parlamentaris quina és la radiografia, quines són aquestes dades, perquè creiem que hem de tenir aquesta anàlisi de la situació actual, sobretot per dissenyar quines han de ser les estratègies del futur.

Jo crec que, en aquest sentit, és important que no només es faci des del Govern de la Generalitat, sinó que, sobretot, s'ha de fer amb els mateixos sectors: amb el sector del llibre, amb el sector audiovisual, amb el sector de les arts escèniques, etcètera. I, en aquest sentit, quines col·laboracions, o com s'està portant a terme... Ells són els principals interessats i els protagonistes, en definitiva.

I ja, per últim, una pregunta molt concreta: en les modificacions de les estructures que s'han fet dins del

Departament de Cultura, s'ha creat –com vostè perfectament sap– l'Oficina de Suport a les Iniciatives Culturals. En un principi, les subvencions i les convocatòries de la resta d'organismes del Departament de Cultura passen a formar part d'aquesta oficina. Pel que tenim entès, tot el que fa referència a l'ICEC, de moment, no. I, aleshores, també que ens faci una valoració de les funcions d'aquesta oficina i del que pot representar, o no, per a l'ICEC.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula ara, en representació del Grup del Partit Popular, el senyor Joan Bautista Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor vicepresident, tot i que a aquestes alçades ja el podem considerar el senyor president. Gràcies i benvingut, senyor Fèlix Riera, també el senyor Pujol. Senyor Riera, vostè coneix molt bé la indústria i les empreses culturals de Catalunya, i això s'ha notat; aquest fet s'ha notat en aquesta compareixença. Ha parlat de realitats i de fets, a diferència del que va fer el senyor conseller a l'última comissió, que ens va haver d'explicar tot un relat nacional –com deia ell–, o un conte nacionalista, que és el que a mi em va semblar.

Jo, com vostè, prefereixo parlar de realitats, encara que sigui en el món de la cultura. Perquè la bona inversió, pública o privada, en cultura enriqueix la societat, no només des del punt de vista cultural, sinó també des del punt de vista econòmic, com deia vostè; des del punt de vista social, com deia la diputada Prados; econòmic i social, diria jo.

I, per tant, sobre la inversió o despesa pública en cultura volia començar a preguntar-li. A les poques setmanes d'accedir al càrrec, vostè va manifestar que les ajudes automàtiques a la cultura havien d'evolucionar. I m'agradaria preguntar-li si, durant aquest any i escaig que fa que exerceix el càrrec, les ajudes han deixat de ser automàtiques i quins són els nous criteris per concedir-les.

En aquest sentit, com vostè sap, el Partit Popular al Govern d'Espanya està treballant en una llei de mecenatge. Esperem poder veure la llum molt aviat. I també comentar-li que, en una època de crisi econòmica com l'actual, es fa difícil pensar que el mecenatge sigui la gran salvació en el terreny cultural de manera immediata, però sí que crec que és necessari que es posi una primera pedra important com seria aquesta llei, perquè pot ajudar i perquè sobretot pot iniciar un canvi de model.

En aquest sentit, m'agradaria preguntar-li quina valoració fa sobre la possibilitat d'una major participació de la societat civil i de l'empresa privada en el finançament de les diferents arts que es desenvolupen a Catalunya, i com creu que aquesta futura llei hi pot ajudar.

I, ja entrant en els diferents sectors –no sé si em donarà temps de parlar-ne de tots–, sí que volia esmentar

alguns temes en alguns concrets. Començaria pel cinema, perquè el cinema sempre ha estat, diguem-ne, la punta de llança o la gran aposta del que era l'ICIC. En aquest sentit, i tenint en compte la seva voluntat de fer que qualsevol sector cultural aspiri a una rendibilitat o sostenibilitat per si mateix, i a una coresponsabilitat empresarial, m'agradaria que ens digués la ràtio, o ens fes la comparació entre els ajuts públics rebuts pel cinema català i la seva recaptació en la taquilla l'últim any.

Recordem que, durant l'any 2010, es van recaptar als cinemes catalans uns 11 milions d'euros amb produccions catalanes. I vostè ara ens comentava que la facturació dels cinemes catalans l'any passat, el 2011, va caure més d'un 20 per cent.

Sense sortir del sector del cinema –i vostè ha introduït el tema de la llei–, m'agradaria comentar també, o preguntar-li..., que ens fes una valoració dels perjudicis que l'article 18 d'aquesta Llei del cinema pot provocar en el sector.

La llei contempla que el 50 per cent de sessions siguin en català, excepte en aquelles pel·lícules europees amb menys de setze còpies. Això, que beneficia clarament les pel·lícules que no necessiten traducció, podria ser motiu de sanció –motiu de sanció–, i és probable que així ho sigui per part de la Unió Europea.

Vostè mateix parlava abans, també, de la importància del marc europeu en l'àmbit cultural. Aquesta sanció que podria caure sobre Espanya repercutiria directament en el Govern de Catalunya. I en una època de crisi, com deia, econòmica i de restricció pressupostària, no ho sé, m'agradaria preguntar-li si creu vostè que és de sentit comú mantenir aquest article a la llei. I més quan aquest no s'està implementant, perquè el Departament de Cultura i el sector del cinema, com vostè deia, han arribat a un acord; i també m'agradaria que ens expliqués una mica el sentit d'aquest acord. Però és que aquest article i la llei continuen aquí i, sobretot, continuaran quan aquest acord s'extingeixi, i perjudicaran irremediablement no només els cinemes de Catalunya, sinó molt possiblement el seu Govern, i, per tant, també, tots els ciutadans.

Un altre sector del qual li volia parlar són les arts visuals. N'ha parlat així, una mica, al final. Jo comparteixo la seva preocupació i la seva crítica per la manca de dades en aquest sector. Però també ho entenc, perquè es tracta d'un sector molt divers, perquè es tracta d'un sector molt creatiu i, sobretot, un sector amb una gran potencialitat a Catalunya. I crec que, per fer efectiva aquesta potencialitat, seria necessària una estructura de mercat més consolidada. I, en aquest sentit, jo crec que l'ICEC hi podria tenir molt a dir.

Crec, també, que seria important que es posés una mica d'atenció en aquest sector per recolzar ja no tant la creativitat, sinó sobretot la promoció i la difusió, i una millor coordinació, com vostè deia, de totes les polítiques públiques.

En el cas concret de la fotografia, per exemple, passa tres quarts del mateix. En aquest cas, a diferència d'altres sectors com el llibre o el cinema, és un sector

que hom podria pensar que difícilment pot encabir-se en aquell relat nacional que deia abans del senyor conseller. Però és important. És important jo crec que, en el sector, per exemple, de la fotografia a Catalunya, doncs, es recolzi no només la creativitat i el gran patrimoni que té, sinó també la promoció i la difusió.

Un altre sector de què volia parlar és el sector editorial. Respecte al món del llibre –que vostè tan bé coneix, i jo també una mica, no tant com vostè, tinc una experiència més micro, diguem-ne, en aquest sentit–, és un món que en els últims anys està patint una evolució enorme. Tot i que encara no sabem ben bé tot l'abast, com deia, de la revolució digital dintre de la indústria editorial.

Vostè parlava abans de la dificultat, no?, del retorn de la inversió en digitalització per a les editorials de llibres. I també voldria comentar-li, doncs, alguns sotracos que ha passat en els últims anys aquest sector. Com, per exemple, vostè deia abans que entre l'editorial i el punt de venda no hi ha intermediari, és una relació directa..., bé, almenys en l'edició tradicional existeixen les distribuïdores. I aquests últims anys, doncs, hem patit el tancament de diverses distribuïdores que han deixat desenes d'editorials catalanes en una situació molt complicada. Sense anar més lluny, la fallida de l'Arc de Berà, que era una distribuïdora amb molts ajuts públics, que va deixar desemparades gairebé un centenar d'editorials catalanes.

En aquest sentit, m'agradaria saber si l'ICEC té algun paper en l'ajuda i la modernització de la distribució de llibres a Catalunya.

Finalment, i ja tornant una mica al pla més general, ens agradaria que ens fes cinc cèntims –perquè tampoc n'ha parlat gaire– de la presència internacional de l'ICEC, i sobre la possibilitat de reduir-la o almenys racionalitzar-la, doncs, apostant per unes majors sinergies amb l'Institut Ramon Llull.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. I també, senyor Riera, per la seva compareixença, certament molt esperada, perquè fa molt de temps..., abans ho deia el president, quan deia que tenim una cua de compareixences pendent, i la seva era una de les que estava prevista des de fa més temps i que tot just fins ara no hem pogut substanciar-la. No dic pas que sigui culpa seva, però, en tot cas, és veritat que a tots ens interessava que vostè vingués a explicar els objectius, la funció i la feina que es fa des de l'ICIC i que es té prevista.

Vostè deia que no faria –em sembla que ho ha dit al principi de la intervenció– poesia –deia– i que venia a explicar, allò, fets i números. I certament no n'hi ha

posat ni un gram, de poesia. I jo ho lamento, entre altres coses, perquè avui és el Dia Mundial de la Poesia, i hauria estat bé que, venint del Departament de Cultura, lligués, per dir-ho d'alguna manera, la presentació de la informació que ens ha donat, i de la fotografia que ens ha donat, amb un cert relat més o menys poètic –això, al gust de cadascú–, però, en tot cas, que hi hagués fet alguna referència o alguna menció.

Fora de bromes, el que sí –o més enllà de l'anècdota– que és veritat és que, en certs moments –ho hem comentat en algun moment amb el company Pere Bosch–, ens feia molt la sensació que podíem tenir davant un director general d'Empresa i Ocupació parlant del sector de l'automòbil, o parlant del sector de la biotecnologia, o d'algun altre sector més o menys punter, o més o menys important a Catalunya, explicant quina és la fotografia, la radiografia del sector, quins són els pros i els contres, els avantatges, els riscos, no? I, per tant, fent-nos una foto d'un sector industrial de casa nostra, cosa molt important i, a més, molt interessant en un moment de crisi com l'actual i en què el Govern s'hi ha de posar.

Però, home, el valor afegit que no sigui un director general d'Empresa i Ocupació, sinó que sigui un director general del Departament de Cultura, i que, per tant, al darrere hi ha una política cultural, ho volem entendre, del departament i del Govern, no li hem sabut trobar –més enllà del relat o la poesia. Aquesta visió més política, si vol, de política cultural, que, home, entenc que en el departament hi és, o hi ha de ser, no li hem sabut trobar.

I ho dic –i no em malentengui– no perquè el que hagi explicat no sigui pertinent i necessari i important connectar-ho, no?, perquè forma part de la realitat. Abans el Grup Popular deia: «Nosaltres també som partidaris de parlar de la realitat.» Sí, home, tots, no? No ens aïllem del món, quan tanquem les portes del Parlament. Però també lligat al que fem al Parlament també, que és política, que és..., de cara a alguns objectius, de cara a un programa de govern, que és el seu i que no és el d'altres, entenc jo, perquè no deu ser el mateix vostè que altres.

Ens ha faltat, per exemple, vincular tot el que ens deia amb altres funcions que també té l'ICIC o l'ICEC, que és la funció..., per exemple, de l'impuls de desenvolupar el talent cultural, el talent creatiu; la col·laboració entre empreses i creadors, perquè hem sentit a parlar molt de l'empresa, menys, segurament, de creació; d'accions formatives n'ha parlat –és veritat– una mica, al final, de la importància de l'educació i del valor que això té, i de la necessitat de vincular-ho, però no ens ha dit com es tradueix, no?, i quins elements vinculats a l'educació, però també a la formació o a la recerca, fins i tot, per fomentar el consum. Per tant, ens han faltat moltes coses.

Jo quan intentava lligar el que tenia previst, més o menys, preguntar o dir-li i el que vostè ha dit..., és que és un relat molt ple d'absències, i algunes una mica flagrants. Certament, ens ha donat informació, però hi ha algunes absències clamoroses.

Miri, a mi m'ha agradat que vostè parlés d'ecosistema, quan parlava una mica de tota la indústria cultural, o de les empreses culturals, i fins i tot ha dit que ja no són compartiments estancs, tot és un sistema, tot està relacionat. La idea d'ecosistema és molt entenedora i molt gràfica. Però, clar, en un ecosistema se n'ha deixat alguns d'importants, dels elements vius... (*Veus de fons.*) Sí, el temps ens limita a tots; ja li ho dic, a mi també em passarà, eh?

Per exemple, ens deia: «No hi ha marges per a la reducció de costos.» Un dels elements que més ha patit, precisament, aquesta reducció de costos són els mateixos treballadors i treballadores d'aquest sistema empresarial. És a dir, els artistes, però també els tècnics, però també els qui treballen en tot el sector professional. Un sector professional que, a més a més, ja és precari i inestable de per si, i que la crisi hi ha vingut a afegir més precarietat, més inestabilitat, més inseguretat. I, per tant, hauria de ser una de les preocupacions, fins i tot des del punt de vista empresarial –que és, bàsicament, la visió que ens ha donat en el seu relat–, home, com tenim la gent? Perquè la tenim al carrer, la tenim sense cobrar, la tenim molt inestable, la tenim en aquesta situació. I aquesta ha estat una de les absències.

Hi ha una proposta sobre la taula que ens han fet arribar una associació de professionals, que és la de demanar un cens de professionals dels sectors culturals. Em consta que han parlat amb el departament, deuen haver parlat també amb vostè. A nosaltres ens agradaria que recolzés la realització d'aquest cens, perquè ajudaria a tenir, també, un element més de quin és el sector, quins són els professionals que en aquests moments estan, i com estan, en el nostre món cultural.

Hi ha un element més, que ja sé que és molt de detall, però jo li vaig preguntar al conseller de Cultura, a la consellera d'Ensenyament, i no n'he tret l'aigua clara. Quan parlem d'educació, de formació i de cultura, hi ha un tema vital que són les escoles de música i dansa, que han patit una retallada del suport de la Generalitat que posa en joc la continuïtat d'alguns alumnes i la continuïtat d'algunes escoles. Sent realista, el mateix cas que les escoles bressol.

Jo vull creure que el Departament de Cultura s'ha preocupat per això, i així li ho vaig preguntar al conseller, i no en vaig treure l'aigua clara. I així li ho vaig preguntar a la consellera, i no sé encara si n'han parlat o no. I li ho pregunto a vostè. Perquè el que hi ha en risc no són els futurs músics –algun, també–, però sobretot el que hi ha en risc són els futurs públics, el futur talent, els futurs..., la gent que escoltarà aquests concerts, que omplirà aquestes sales i que tindrà aquesta sensibilitat, perquè després parlem de productes culturals, etcètera. I, per tant, sí que m'agradaria saber si en això han fet alguna gestió.

Hi ha una altra de les absències que em sembla especialment clamorosa. Crec que el Grup Socialista hi ha fet referència. Vostè ens preguntava si coneixíem el paper cabdal del sector audiovisual i la importància que té aquest sector a Catalunya. Sí. I vostè sap perfectament la importància cabdal que té la Corpora-

ció Catalana de Mitjans Audiovisuals, i especialment TV3, com a motor, com a dinamitzador, com a mercat, com a productor, com a coproductor i com a element clau en aquest sector audiovisual.

Els 14 milions que ja són, allò, el mínim que aquest any es destinaran a les produccions independents, no hi tenim res a dir? És a dir, és suficient?, no és suficient? No hem arribat ja al moll de l'os, en això? No estem posant en risc, precisament, aquest sector audiovisual, si allò que ha estat principal motor i generador, i coproductor, que és la nostra televisió pública, està també en risc de poder continuar fent aquestes aportacions? Jo crec que aquest ha de ser un element central de preocupació, però també de posar-s'hi a treballar.

És a dir, com és possible que anem reduint el pressupost de la corporació sabent que això, a més a més, té un impacte directe també en el nostre propi sector audiovisual, que, com vostè diu molt bé, és dinamitzador de la nostra indústria audiovisual, de la nostra indústria cultural i, per tant, un dels elements que ens pot ajudar, també, a arrencar i a sortir de la crisi. No és contradictòria una cosa amb l'altra, reconèixer la importància del sector, però anar-li segant, per dir-ho així, l'herba sota de les cames?

Ahir estàvem en un acte de suport –i aprofito per explicar-ho, també– a Òmnium Cultural, a Televisió de Catalunya i a Catalunya Ràdio davant del que suposa aquesta modificació de la Llei de la de corporació i el repartiment de cadires del consell de govern, i precisament els productors independents ens deien això, no?, la importància del paper de TV3 d'ajut i de suport a la producció independent.

Tots en reconeixem el paper, però no hem sabut trobar, tampoc, en el que vostè ens deia, a més d'aquest reconeixement, què hi pensa fer el Govern. Perquè el que sabem de moment és que de pressupost des de l'ICEC no n'hi ha, però des de la corporació tampoc.

I davant, dic, de la descripció de tota la situació, no?, que ens diu potencialitats que tenim, riscos que hi ha, on estan els problemes, bé, ens hauria agradat dir, davant de tot això, coses que volem fer, o que estem fent, més enllà d'atraure –que certament és positiu, no?– algun festival, algun projecte cap a Catalunya. Ens parla de sectors emergents, però alhora és contradictori amb el que ens diu que passa en aquest sector.

Ens ha parlat del còmic, per exemple, i m'ha vingut al cap que, precisament, un dels equipaments punters en el tema del còmic, que havia d'estirar, que és el tema del museu, està aturat. Tenim un museu del còmic a Badalona, que havia d'arrencar ja, i la inversió, o el que estava previst d'invertir pel Govern de la Generalitat està aturat. Nosaltres hem demanat –també em consta que altres grups, i a les esmenes– que hi hagi inversió i que s'acabi l'obra, i això no es posa en marxa.

El mateix, una mica, amb els problemes que ens diu que poden arribar a tenir alguns ajuntaments o alguns municipis en la sostenibilitat de les seves sales, no? Sales polivalents, teatres, equipaments municipals –alguns probablement sobredimensionats; altres d'arrels centenàries que funcionen en els nostres pobles i

ciutats–, i que ara hi ha dificultat perquè funcionin, perquè es mantinguin, perquè hi hagi produccions.

I, clar, ens ha semblat que l'opció..., una de les solucions que apunten –no sé si n'hi ha d'altres, però en tot cas la que ha verbalitzat– és privatitzar-los. Es pot dir d'altres maneres, eh?, però ha vingut a dir que la gestió passi a mans privades, concertar-los, privatitzar-los amb l'acord de l'ajuntament –home, clar, només faltaria. Però, en tot cas, l'única proposta que hem vist sobre la taula és aquesta, no un pla de suport (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president, eh?– a aquests equipaments, no el tema de xarxes perquè treballin entre ells, perquè treballin amb els equipaments nacionals, no la xarxa, no la contractació d'espectacles o suport a la creació o a la contractació d'espectacles... Que se'ls treguin del damunt, una mica, que els donin a gestió privada, que funciona d'una altra manera.

Acabo, per tant, només dient que, una mica, el que hem vist és un relat o una explicació de la foto que hi ha; no hem sabut trobar tampoc en les iniciatives que el Govern ha pres fins ara, no?, les lleis que hem anat aprovant en aquest Parlament, els pressupostos, les lleis òmnibus... El que hi ha per fer front a aquesta situació que vostè ens descriu és: o res, o el desmantellament del que hi havia. Les lleis òmnibus en cultura l'únic que aporten és desmantellar, precisament, el Conca i alguna cosa més. Ens parlen de la necessitat de simplificar i de finestreta única, però precisament els ajuts de l'ICIC no estan incorporats en aquesta finestreta única, que el conseller sempre ens repeteix que existeix.

Però, en tot cas, el que és cert, no és un problema ni de modificació de lleis ni un problema de modificació d'estructures. Ens sembla que és, probablement –i per enllaçar amb el principi–, més un problema de poesia, per dir-ho així, de saber cap a on es va, de saber quin món es veu, perquè no n'hi ha prou de fer un balanç de resultats ni un compte de resultats en matèria d'indústria cultural. Crec que calia o convenia, també, o que convé, també, que el Govern tingui clar on vol anar, i ens ha semblat que en aquesta presentació no hi era.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula ara el senyor Pere Bosch, en representació d'Esquerra Republicana.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president, en funcions. Donar la benvinguda, en primer lloc, al senyor Fèlix Riera i a la resta de la gent que l'acompanyen.

Jo obviaré una part de la valoració, perquè, de fet, ja l'ha avançat la diputada d'Iniciativa. La veritat és que la percepció que traiem de la seva intervenció és que vostè ha fet una diagnosi –potser en alguns elements, fins i tot, compartida–, però hi hem trobat a faltar quatre aspectes que ens preocupen. Ho dic a nivell trans-

versal, després ja intentaré aprofundir-hi, quan em refereixi a cadascun dels sectors, en deu minuts, la qual cosa potser serà que, probablement, no pugui aprofundir en algun d'ells.

Primera qüestió que hi hem trobat a faltar: el tema de les dades. Home, a mi em sembla especialment preocupant que les últimes dades que tinguem sobre el sector siguin del 2009 –per tant, fa dos anys i escaig– i que hi hagin àmbits dels quals en aquests moments no tinguem pràcticament dades. No dic que sigui exclusivament responsabilitat seva, però probablement un dels plantejaments que ens hauríem de fer és perquè tenim, en aquests moments, una manca de dades preocupant en la mesura que, d'una banda, no ens permet conèixer de quina forma han incidit específicament aquests dos anys de crisi econòmica en el sector cultural i, de l'altra banda –i això encara és més important–, de quina forma hi podem incidir per tal d'intentar mitigar aquest efecte.

Segon element, a nivell transversal, que ens ha preocupat, home, ens ha preocupat que no hi hagi hagut cap tipus de referència als professionals del sector. Abans, la diputada d'Iniciativa s'hi referia. El nostre grup parlamentari va presentar fa algunes setmanes una proposta de resolució per demanar que el Govern de la Generalitat doni suport a aquest projecte de creació d'un cens de professionals. Entenem que seria un pas imprescindible per tal d'aconseguir la millora de les seves condicions. I voldríem conèixer, en aquest sentit, quin és el seu parer al respecte, i sobretot què té previst fer el departament en aquest àmbit. Perquè, ho repeteixo, vostè en la seva intervenció no s'hi ha referit en cap moment.

Tercer aspecte que ens preocupa: jo no he sabut trobar ni un deix, no dic de crítica, però com a mínim de referència de quin efecte té la retallada que ha aplicat el Govern de la Generalitat en aquests últims anys a nivell del que és el pressupost de Cultura. Tots plegats teníem la idea d'arribar a aquest 2 per cent del producte interior brut a nivell del pressupost. Ha caigut el pes, el percentatge del pressupost de Cultura en el global del pressupost de la Generalitat, però és que, a més a més, hi ha hagut una reducció de més del 5 i mig per cent en el pressupost de Cultura, i una reducció de 319 a 301 milions d'euros en el pressupost de Cultura.

Això té efecte..., i quan vostè es referia a algun àmbit específic, com per exemple la necessitat de crear públic en l'àmbit de les arts escèniques, doncs, dic jo que alguna responsabilitat tindrà el Govern en la mesura que redueix la seva implicació en aquesta matèria, redueix, també, les aportacions als ajuntaments, i al capdavant acaba afectant, lògicament, el que és el sector.

I tercer aspecte que ens preocupa, comentava el tema aquest dels professionals, el tema de la manca de dades, el tema de les línies de finançament, el tema de no saber visualitzar propostes, diguem-ne, concretes. Vostè ha fet una diagnosi –repeteixo que la podem, més o menys, compartir–, però quan es referia a determinats àmbits, com per exemple el tema del món editorial –que vostè coneix a bastament–, o el tema de les

llibreries, no hem sabut treure'n cap tipus de proposta. I podem conèixer i compartir les dificultats econòmiques, però que el Govern no vingui aquí en alguns àmbits específics amb alguna proposta més o menys innovadora, més o menys realista, doncs, francament ens ha preocupat.

Aquests serien els quatre punts. Però vull referir-me a alguns àmbits els quals vostè ha esmentat.

Primer, el tema del cinema. Nosaltres tenim demanada des de fa, jo diria, cinc mesos –cinc mesos– una compareixença del conseller per valorar l'acord que van subscriure amb les *majors* i amb les distribuïdores en «aplicació» –i ho dic entre cometes– de la Llei del cinema. No hem tingut possibilitat de fer-ho, i tenint en compte que vostè ha encetat el tema, li vull plantejar quatre preguntes, quatre neguits que ens suscita aquest acord.

Primer neguit. Home, abans algun diputat es referia al fet que hagin de finançar el cinema en català. Doncs, home, a mi m'agradaria tenir un país normal i no haver-lo de finançar, de totes formes em sembla que encara més preocupant que algú es dediqui a finançar determinades autopistes en determinats àmbits i en determinats territoris.

Però deixant de banda aquesta qüestió, la meua pregunta és: no era possible arribar a algun acord perquè el gremi de distribuïdors i el gremi d'empresaris assumissin com a mínim una part del cost del doblatge al català? I poguéssim fer com passa en el castellà, que, lògicament, la gent no ha d'assumir aquest peatge.

Segona consideració. Ens preocupa que en l'acord que vostès van subscriure es parlava que aquelles empreses associades als dos gremis, a les dues parts que intervenien, doncs, no apareguessin més enllà d'una relació nominal i de la possibilitat que s'afegissin a l'acord.

Volia saber avui dia, quan han passat ja cinc mesos de la signatura d'aquest acord, quines sales s'hi han adherit, quins empresaris s'hi han adherit. Perquè, ho repeteixo, l'acord que es va assolir en el seu moment ens sembla francament volàtil.

Tercera qüestió que també ens preocupa. Abans ens comentava: «Resulta que hi ha molt poc públic de cinema en català.» Home, això és com aquell que comença un partit de futbol i hi ha un equip que comença amb vuit jugadors i l'altre comença amb dotze. Home, el dia que juguem en les mateixes condicions, el dia que els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país puguin fer el mateix que poden fer quan van a consumir determinats productes periodístics, que troben en les mateixes condicions, a la mateixa hora, amb el mateix contingut, el mateix producte, lògicament podrem parlar en una altra dimensió. Però en aquests moments estem parlant d'una dimensió extraplanetària, perquè això no es dona.

En tot cas, el que ens preocupa és que en l'acord no sabem veure la correlació entre l'acord que vostès subscriuen i allò que presenta el conseller, a través d'un powerpoint el dia que presenta l'acord. És a dir, no sabem veure com carai arribarem a aquest percentatge que vostè ens defineix, perquè en el document, en

l'acord, no hi ha cap tipus de referència que vagi més enllà dels dos anys d'aplicació de l'acord, i, en canvi, el conseller es va despatxar fent afirmacions que sobrepassaven aquest àmbit cronològic de dos anys.

I la quarta qüestió, que és la que ens preocupa més: la referència que apareix explícita en l'acord a la possible modificació de la Llei del cinema a partir del que es derivi d'aquest acord; voldríem conèixer quin n'és el seu parer i quina és la valoració que n'hem de fer. Perquè, certament, ens sembla preocupant que un acord –que ens sembla absolutament respectable– pugui arribar a ser una motivació per modificar una llei aprovada amb una àmplia majoria en aquest Parlament.

El tema de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –abans s'hi ha referit també una altra diputada–, home, ens sembla francament difícil que en la mesura que li hem retallat o que retallem de cara al futur una via important d'ingressos, a través del pacte que Convergència i Unió ha subscrit amb el Partit Popular en el tema dels ingressos publicitaris, i amb la mateixa reducció que està aplicant el Govern de la Generalitat, puguem demanar a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals que pugui fer de motor, tal com ho ha fet en aquests darrers anys.

I, per tant, voldríem saber de quina forma casa –seguint aquell element transversal que li comentava a l'inici de la intervenció– allò que vostès fan amb allò que vostès prediquen en aquest àmbit.

S'ha referit també al tema dels editors i al tema dels llibreters. I voldria referir-m'hi també, però és un tema que apareix molt poques vegades, el tema dels llibreters. És evident que tenim llibreries de gran qualitat i llibreters que s'esforcen dia a dia per aixecar la persiana i per fer una tasca innovadora que va molt més enllà de vendre un llibre. Però voldríem saber què fa o què té previst fer el Govern de la Generalitat per ajudar aquests llibreters. L'altre dia parlava precisament amb un de Mataró, una llibreria a més a més premiada... Què té pensat fer el Govern de la Generalitat per a aquestes llibreries? Tenen previst fer una línia de finançament preferencial, hi ha alguna via de suport a la creació?

Per cert, faig un parèntesi. Em sembla francament preocupant que el Govern, fa poques setmanes, ens presenti un pla nacional de lectura i ni hi hagi intervingut el Gremi d'Editors, ni hi hagi intervingut la Institució de les Lletres Catalanes, ni hi hagi intervingut cap altre agent. Ho dic perquè ens ho varen comentar. Fa quatre dies vaig estar parlant amb la Institució de les Lletres Catalanes i ens deien que ells no havien tingut coneixement d'això. Ni tampoc hi hagin participat els biblioteconomistes.

O sigui, són agents..., ho repeteixo, jo he parlat amb alguns d'ells i li puc garantir que el missatge que ens han transmès és molt clar: ells no hi han participat, no han tingut res a dir en aquest Pla nacional de lectura. I ens sembla francament preocupant en la mesura que hauria de ser una via important d'intervenció.

Vostè també s'ha referit als videojocs. I ens comentava que el 40 per cent s'estan produint a Catalunya.

Estem fent alguna cosa, ho pregunto, perquè en aquest 40 per cent hi tingui alguna presència la llengua catalana? Està fent el Govern alguna cosa perquè això sigui possible, o estem fent exactament el mateix que fem en el tema de l'acord del cinema?

I una última reflexió. No sé com vaig de temps, perquè no veig el temps, senyor president. (*Veus de fons.*) Quaranta-cinc segons. En tinc de sobres i resobres per fer una última reflexió i un últim tema que volia desenvolupar.

Vostè ens comentava una certa disfunció –es referia a les arts escèniques– entre el que era l'oferta i el que és la mateixa demanda. Clar, en aquests moments en què la gent prou problemes té per arribar a final de mes i en què tenim un percentatge d'atur molt important, un percentatge de gent elevadíssim que viu sota el llindar de la pobresa, difícilment podem demanar a la gent que no prioritzi el que són les seves despeses. Però el que podem demanar és al Govern que ens digui de quina forma té previst –i això no ens ho ha dit vostè en la seva intervenció– estimular els nous públics. O sigui, de quina forma té el departament prevista aquesta creació de nous públics.

Vaig acabant. Ho reitero, podem compartir la seva diagnosi, però ens preocupen aquells elements transversals que li comentava al principi. Primera, que no hi hagi cap tipus de referència als professionals. Segona, que hi hagi una manca de dades que impossibiliti conèixer de quina forma es comporten determinats sectors. Jo li poso un últim exemple: el tema del cinema en català. El nostre grup parlamentari ha demanat en successives ocasions que tinguem una radiografia per saber de quina forma es va aplicant la Llei del cinema. Doncs, no ens n'hem sortit. I voldríem saber si vostè és partidari que coneguem de forma pública, i ho pugui conèixer tothom, de quina forma es comporta el públic i el cinema en català. Tercer aspecte, de quina forma ajudem la gent, de quina forma concretem aquelles polítiques que vostè comentava. I bàsicament es tractaria d'això.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula el senyor Antoni Strubell, de Solidaritat per la Independència.

Antoni Strubell i Trueta

Molt bé. Gràcies, senyor president. Moltes gràcies per la seva intervenció, senyor Riera. Una salutació també a la gent de les agències presents avui. Jo també passaré de la poesia i directament em centraré en alguns temes i en algunes preguntes concretes.

En general, comparteixo la visió d'altres grups que lamentem una certa falta de concreció, malgrat agrair, evidentment, aquesta ecografia que ens ha fet de la situació. Jo com a comentari general que faria..., és realment un comentari sobre aquesta immensa contradicció que tenim a casa nostra entre el fet que parlem d'un sector, d'un món, el món de la cultura i de les indústries

culturals, d'un potencial brutal, en canvi, pateix la situació, doncs, gravíssima, que en molts aspectes pateix.

Vostè ha agraït l'interès d'aquest Parlament per aquest tema. Penso que no podria ser altrament, i tots els que estem en contacte amb el món de la cultura i de les seves indústries culturals patim aquesta preocupació per la situació general, que penso que no ens la mereixem.

Jo voldria centrar-me en una contradicció que també emergeix, diguem-ne, de la visió global, que és que moltes de les solucions que vénen d'aquí, molts dels camins que haurem d'emprendre per solucionar gran part dels problemes que vostè ha disseccionat, ha descrit, realment ens vindran per altres marcs. El gran tema econòmic, evidentment, doncs, relacionat amb l'espòli fiscal que fa que la normalització de la cultura a casa nostra sigui, doncs, molt més greu del que seria en un país normal del centre o del nord d'Europa. I també que moltes de les solucions han de venir per la via estrictament empresarial. I, per tant, parlaríem de coses més relacionades amb l'àrea de la indústria, no?

Penso que si mirem una mica els números, i parlem de la gran importància..., vostè ha dit «del sector audiovisual», que és el motor central de tot el que estem tractant, el fet que el 74 per cent, diguem-ne, de la manera d'arribar al públic d'aquest sector sigui a través de baixades il·legals a internet penso que hauria de centrar tot el debat. És a dir, estem parlant del 74 per cent de pèrdues respecte del sector que ens dona el 45 per cent del global. Per tant, aquest és el problema que entre tots hem de solucionar.

I penso que realment de vegades, diguem-ne, això ho tractem en dues frases, quan hauria de ser possible el centre del nostre discurs. Jo el que demanaria..., ja sé que moltes vegades hi ha una actitud de falsa progressia i hi ha una actitud de..., jo diria de falta d'honestat política, moltes vegades, davant d'aquest tema. I jo voldria demanar-li, senyor Riera, concretament quines són les polítiques, quines són les actuacions que des del departament es preveuen en aquest àmbit i en el sector. Perquè si parlem que un percentatge molt significatiu de les possibilitats dels nostres creadors de tenir resultats se'n van en aquest tema, doncs, centrem-nos una mica en aquest tema, no?

També voldria demanar-li per l'evident problema que té qualsevol legislador, qualsevol gestor de la cultura davant d'allò que ha comentat abans el diputat Bosch respecte al món de les llibreries.

Parlem aquí que admirem el 20 per cent que els Estats Units han assolit a l'hora de promocionar el llibre electrònic i, en canvi, mirem de dir que les llibreries... Vostè ha parlat d'un cas únic, la veritat és que m'agradaria que expliqués exactament què vol dir per «cas únic». Perquè jo, entre la ciutat de Girona on visc i el barri de Barcelona on em moc quan estic per aquí, a Barcelona, he de dir que les dues llibreries d'aquests dos punts geogràfics han tancat els últims mesos.

Per tant, parlem... No sé com és tan únic el cas català quan veig que el nivell de manteniment de les llibreries, per exemple, al Regne Unit, és, en podíem dir, en una categoria o en una divisió diferent.

Penso que un altre tema que no podem defugir, i penso que no és caure sempre en els tòpics, és... Jo voldria demanar-li per què els llibres en català són un 4 per cent més cars –crec que és una mitjana d'un 4 per cent– i quina és la política que davant d'aquest fet discriminatori lingüístic es pot desenvolupar des de l'Administració per solucionar el que és una evident discriminació de mercat, que jo penso que es podria superar.

Vostè ha parlat de la pèrdua del nombre d'empreses. Ha parlat del problema que significa el trencament de la cadena tecnològica, i, evidentment, és una preocupació que compartim. Penso que el sector del creixement dels lectors és possiblement una de les àrees on aquest país estem coneixent avenços importants, des de diferents sectors. Però vostè ha parlat de l'impuls a Sant Jordi i ha parlat d'incorporar-hi nous elements, i li voldria demanar per aquests nous elements, perquè penso que no han estat prou ben concretats.

El món del videojoc, comparteixo amb el diputat Bosch la preocupació. Hi ha molta eufòria, en general, eh?, a parlar dels percentatges, que a Catalunya el nivell de..., sempre –sempre– les estadístiques són el percentatge de l'Estat. Fa cent anys no teníem Parlament de Catalunya, però teníem una transició del moviment modernista al noucentista en què la preocupació del nostre moviment cultural no era el percentatge que tenim de coses respecte a Madrid, sinó la creació d'una cultura nacional i una de les indústries nacionals –que és una paraula que potser molesta algun grup, però que és el que normalment tracten les nacions, les nacions d'Europa, almenys, van en aquesta línia...

Penso que aquesta és una tendència. Vostè ha dit una frase que a mi m'ha preocupat moltíssim. Vostè ha parlat que si a Madrid les coses van malament, aquí automàticament ens han d'anar malament. No recordo exactament la frase que... (*Veus de fons.*) Sí, vostè ha dit que el que resta a Madrid resta a Catalunya. Bé, aquesta és la realitat, però quan arribarà el moment en què comencem a pensar per nosaltres mateixos, que comencem a desenvolupar amb la mentalitat del moviment cultural que fa cent anys teníem a casa nostra, quan començarem a pensar autènticament des del punt de vista de casa nostra i no com un percentatge de Madrid.

Vostè també ha comentat el greu problema de liquiditat, la falta de possibilitats de crèdit. Potser no ho he entès o no ho he seguit prou bé, però voldria que en la seva resposta vostè pogués descriure amb una mica més de detall quines polítiques es poden fer per assegurar un pont, per assegurar que tantes petites empreses relacionades amb les indústries culturals no acabin de plegar, que és el que tenim en aquests moments.

I amb això acabaria, moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula la il·lustre diputada Àngels Ponsa, de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, president. En tot cas, en primer lloc, agrair la seva compareixença, senyor Fèlix Riera, i també la de l'equip que l'acompanya. Agrair-li les seves explicacions i la radiografia que ens ha fet tan clara del sector de l'empresa cultural, amb els seus punts forts i amb els seus punts febles. Fins i tot, jo diria també que li hem d'agrair la sinceritat amb què ens ha parlat, l'èmfasi que ha posat en molts dels temes que ens ha exposat. I, en tot cas, més enllà de la poètica que alguna diputada ha trobat a faltar, nosaltres hem trobat que era una radiografia clara i entenedora del moment actual pel que fa a la situació de les empreses culturals creatives al nostre país.

Ens ha agradat molt sentir que si hi ha futur en algun àmbit empresarial aquest és el sector de la cultura –francament, a la gent que estem vinculats al sector cultural aquest és un tema que ens ha semblat, si més no, esperonador–, que Catalunya lidera el sector de les empreses creatives a nivell europeu, que a nivell d'índex de creativitat, de talent, som referència. I que altres..., per exemple, també ha sigut molt clar dient que en els darrers tres anys les empreses culturals han intentat reduir els costos per evitar o per mantenir la caiguda que hi ha hagut dels ingressos. Majoritàriament són empreses solvents, però tenen aquesta dificultat per accedir al crèdit.

També ens ha explicat el model de negoci..., el canvi que ha suposat en el model de negoci i la digitalització; que és difícil, aquesta amortització, i que hi ha, per tant, un desgast des del punt de vista de les inversions.

Compartim que, en l'àmbit de la cultura, cada empresa que es perd costa recuperar-la, i que, per tant, cal evitar-ho –com vostè deia– posant tots els recursos necessaris. Les dades que ens ha anat donant, si bé és cert que algunes que vam estar mirant a la web no estan del tot al dia, altres sí, que són referència del 2011 –després alguna la citaré... Dir que el sector de la cultura va facturar l'any 2011 13.800 milions d'euros; és una xifra important, com són també importants les 44.000 empreses del sector. Per tant, és un sector a tenir en compte. I, sobretot, deia vostè la importància de fer bones polítiques per a les empreses culturals. I feia un reconeixement especial a la bondat de la Llei del cinema. Per nosaltres també és un element..., és un marc jurídic per articular les polítiques en aquest àmbit prou important.

De fet, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a diferència del Grup Parlamentari Socialista, en aquest cas, la diputada, la portaveu, que deia que la cultura no era una aposta estratègica per al Govern, doncs, nosaltres ho veiem ben bé al contrari. Creiem que la cultura és una aposta estratègica d'aquest Govern. Sincerament, de les seves paraules i fets se'n desprèn. Es desprèn també de la compareixença que va fer el director del Ramon Llull en aquesta cambra. I, sens dubte, es desprèn de les paraules i de les polítiques del conseller Mascarell. Per tant, entenem que és un sector, el de la cultura, estratègic per al Govern del nostre país.

Fent un repàs així, ràpid, als àmbits, potser destacar algunes dades que ens ha donat i que porten a una certa reflexió, a vegades no tan immediata com la d'aquest moment, però sí per pensar-hi, no? Sobretot en el sector de l'audiovisual i del cinema, vostè ens deia la caiguda que ha tingut, i és cert, i sobretot també està motivada perquè grans produccions que hem tingut en aquest darrer any no hi són enguany.

També pensem que és un sector on en el tema de la llengua cal avançar i molt, perquè sí que de dades tretes de la web de l'ICEC..., per exemple, hi ha una dada rellevant del juny del 2011 que diu que el 52 per cent dels espectacles –més aviat d'arts escèniques, eh?, en tot el que englobaríem dins les arts escèniques– es van veure en català –el 52 per cent, com deia, es van veure en català– i el 66 per cent de les exposicions d'arts visuals. Són xifres que potser cal millorar, però estaríem encaminats a millorar-les. El cas del cinema, en un 7 per cent, i el de la música, en un 14 per cent. Doncs, registren considerablement nivells més baixos, i pensem que aquí és on cal fer un esforç important.

Pel que fa a les arts escèniques, vostè també destacava la bona capacitat del sector; i és cert. Hem llegit a l'informe d'Adetca aquest increment del 5 per cent. També és veritat que és a causa que hi ha hagut un increment del 15 per cent dels espectacles i que potser, com vostè deia, detectat el tema, cal fer aquest reequilibri –que ja ens ha anunciat–, aquest pla que ens deia amb la conselleria, aquesta potenciació de la dansa i el circ. I ens sembla també ben important la concertació entre l'àmbit públic i el privat.

La veritat és que en el cas del llibre –passant ja a l'àmbit del llibre– les dades són sorprenents, també. Sobretot dades, quan s'explica..., en aquest cas, de les descàrregues il·legals, al voltant d'un 49 per cent. Realment això és difícil de mantenir.

Vostè ens deia que pateix la crisi, que és un sector que està molt sanejat, però que s'hi ha d'estar a sobre. Ens feia referència a programes que tenen una incidència real, i que hem pogut llegir, perquè es va presentar recentment, el nou model de les llibreries, el model de llibreria activa. Pensem que és essencial en la xarxa territorial, com vostè també deia, del país. Aquest Pla nacional de lectura han quantificat objectivament..., la qual cosa defineix també les bones polítiques. Abans se li reclamaven certes..., jo entenc que vostè n'ha donat moltes, i aquesta n'és una, per exemple, no? Objectius molt clars –que ara no recordo exactament en quins percentatges deia– d'augmentar els lectors al nostre país. Doncs, si això no és una política cultural..., no ho sé, és difícil.

O posar en valor el còmic, que seria un dels altres àmbits que ha estat històricament oblidat i que des d'uns anys cap aquí sembla que s'hi fa un especial èmfasi. Les plataformes i fires..., i aquest especial èmfasi en Sant Jordi. Nosaltres també, des del nostre grup parlamentari, estem satisfets que així sigui, perquè és una festa prou rellevant al país per potenciar-la cada cop més.

En l'àmbit de la música està clar que tenim un problema que cal resoldre. Aquest problema –no només en

el de la música, eh?, en altres–: l'equilibri entre la propietat intel·lectual i els drets d'autor..., no podem trobar-nos, com vostè ens donava, la dada del 98 per cent de descàrregues il·legals. Ja entenem que el que vostè ens ha explicat són temes que els preocupen i que cal encarrilar.

Però, per altra banda, les potencialitats en els festivals, aquests sis mesos que vénen de primavera, estiu, tardor, amb tants i tants festivals al nostre país dels diferents estils musicals, doncs, de ben segur que això és un actiu que tenim.

En el camp de les arts visuals, vostè ja ho reconeixia, cal tenir dades més enllà del 2006, que d'això fa molts anys, no? I, per tant, cal actualitzar-ho i posar-ho al dia. Però amb actius com el Loop o projectes com el recent..., em sembla que va ser la primera edició enguany del Talking Galleries, vam poder comprovar l'èxit que va tenir i com de ben valorat va ser al sector.

Per altra banda, el camp dels videojocs. Pensem que és un actiu, també, molt arrelat entre els joves i que pot fer aquesta vinculació dels joves al món cultural. Per tant, veient l'èxit que va tenir el Gamelab, val la pena seguir per aquest camí.

Després, ja per referir-me als objectius o als principis, no per parlar de tots els que vostè ha anomenat, però sí que en ressaltaria o m'agradaria subratllar-ne alguns que pensem que val la pena insistir-hi.

El fet que vostè deia d'enfortir la cadena de valor en tots aquests sectors. La vinculació amb l'educació, per nosaltres és molt important; era un punt cabdal del programa de govern de Convergència i Unió, aquesta vinculació educació-cultura, cultura i educació. La llei de mecenatge, tan aviat, que reclamava..., deia el senyor Milián que ben aviat entraria, doncs, tan aviat com que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats dimarts vinent –en el Ple de dimarts vinent– presenta, porta ja la proposta de llei que s'ha fet al voltant d'aquest tema, que vostè coneix prou bé, i que s'ha contrastat amb el sector, com ja explicava fa uns dies.

El tema de la internacionalització i aquesta vinculació que vostès tenen des de l'ICEC amb el Ramon Llull. La cerca de les noves eines de finançament. Aquests crèdits per al circulat que de ben segur ajudaran moltes microempreses culturals que realment necessiten en aquest moment aquesta ajuda.

I, ja per acabar, ens quedem amb la dada optimista que vostè..., n'ha dit moltes, eh?, però aquesta a mi m'ha agradat: «Si juguem bé les cartes, Catalunya pot liderar el sector cultural en els propers anys.» I, de fet, nosaltres no dubtem que, amb vostè al capdavant, amb el seu equip al darrere, o al costat, vaja, i amb l'empenta que hi posa, així serà.

Gràcies, president.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Per tant, ara per contestar té la paraula el senyor Fèlix Riera.

El director de l'Institut Català de les Empreses Culturals

Bé. En primer lloc, crec que aquest torn de respostes meves m'ajudarà –i, per tant, vull agrair-ho– a explicar una mica millor algunes coses que potser pel fet de portar preparat el meu esquema d'explicació no hagin estat prou ben desenvolupades. I, per tant, els demano disculpes si en algun moment no he estat encertat a l'hora de comunicar algunes de les coses que vostès ara preguntaven.

Jo, si els sembla, començo per les qüestions que vostè em plantejava, senyora diputada, que, a més, algunes, òbviament, es referiran a altres aspectes que vostès han plantejat aquí. I, per tant, intentaré no repetir-me dues vegades.

El tema de les dades. Doncs, mirin, tenen raó –tenen raó–, i també li ho dic al diputat d'Esquerra Republicana, que també ho plantejava i ho exposava: tenen raó. No pot ser que el nostre país, a dia d'avui, no tingui fet un esquema de recepció de dades. I, a més, els diré més: recepció de dades no qualitatives, que d'aquestes en tenim moltes, al nostre país. Hi ha moltes organitzacions que donen dades qualitatives sobre les característiques de la gent que consumeix cultura. No, no. Hem de tindre el *sell-out*. Hem de saber el que la gent compra. Hem de saber on ho compra. Hem de saber a quina hora ho compra. Hem de ser intel·ligents amb les dades; per això es diu CRM, per establir aquesta línia que el país que tingui aquestes dades més al dia..., són països que són més competitius. I, per tant, no puc estar més d'acord amb vostès.

La pregunta és: «Si vostè» –i això també ho han dit vostès, jo m'avanço, eh?– «està d'acord amb això, senyor Riera, per què no ho fan?» I és veritat. Per què no ho fem? Doncs, mirin, no ho fem perquè estem treballant des de la conselleria a aconseguir –i això és una cosa que jo particularment amb el conseller m'hi he responsabilitzat, per la via del *sell-out*, eh?– tirar endavant..., i és que nosaltres esperem al setembre tindre un sistema *sell-out* en marxa que pugui quantificar tots els sectors de manera trimestral.

És a dir, nosaltres..., és més, jo com a director de l'ICEC ho necessito per fer la meva gestió; jo no puc fer la meva gestió si jo no tinc dades. Mirin, crec que..., i a més alguns de vostès em coneixen. Jo sóc essencialment –i faig una declaració de principis– un culturalista. Ho he estat tota la meua vida, eh? I alguns de vostès em coneixen amb aquesta actitud. Però jo avui sóc el director de l'ICEC. El director de l'ICEC és un instrument, una eina que ha d'ajudar a vertebrar un sector industrialment, empresarialment.

Per això a vegades –després quan contesti altres preguntes...–, potser em perd, a vegades, intentar veure on estem, perquè em sembla que sense brúixola... És a dir, mirin, el nostre país ha anat moltes vegades amb la brúixola sempre marcant el nord. I un país que sol marca el nord no és un país seriós. Hem de marcar el nord, el sud, l'est i l'oest.

I per això necessitem eines –eines. El nord ja sabem quin és. Tothom el té clar. Tots els que som aquí el

tenim clar. Ser els millors, aconseguir el millor per al nostre país, que la cultura sigui eficient, que tingui aquest valor culturalista... Hi estic d'acord. Però, mirin, fa massa anys que sols marquem el nord i hem de començar a veure on som en relació amb aquesta brúixola i en relació amb aquest mapa. I en aquest sentit no puc estar més d'acord amb vostè, i amb vostè, senyor diputat, quan expressaven la necessitat de les dades. I des d'aquí va el meu compromís i també el del conseller que nosaltres al setembre, com a mínim, farem aquest esforç, tindrem un *sell-out* trimestral, que *sell-out* trimestral vol dir que sabrem el que es compra i el que es ven, d'acord?, que ens pugui ajudar, com a mínim, a tirar endavant la política empresarial del sector, d'empresa, millor dit, del sector.

Per tant, la primera qüestió, doncs, mirin, els hi dono la raó. A mi m'hauria agradat tindre-ho abans. Penseu que quan jo arribava a l'editorial, en el seu moment, el primer que feia al dia, quan entrava –per si hi ha algun dubte, per la nit llegia–, premia un botó i me n'anava a les dades de Gfk i mirava què havien venut els llibres que jo editava.

Per tant, per mi les dades són molt importants; i per al sector i per a tots vostès també són molt importants. Per tant, tenen raó. No puc dir una altra cosa, tenen raó. I, per tant, assumeixin el meu compromís i de la conselleria, perquè això nosaltres ho afrontarem d'una manera absolutament lleial amb el que ha de ser el sector i amb el que ha de ser una petició del Parlament i de vostès com a diputats. Primera qüestió.

La segona qüestió fa referència a un aspecte de contradicció de caràcter polític: «Vostè deia la contradicció entre la reducció de la recerca...; i, en canvi, vostè feia un discurs, senyor Riera, vostè plantejava..., feia un discurs d'encoratjar per a la innovació, per a la tecnologia.» Mirin, és veritat, però jo no puc deixar de dir on hi han les potencialitats de les coses. La realitat és aquesta. Avui, innovació tecnològica ja no és una qüestió fora del plantejament del desenvolupament d'un sector cultural; n'és el centre –és el centre. I ho hem d'entendre. Empresarialment és així. I la innovació no solament és per la via dels aparells. La innovació tecnològica és també a efectes d'altres aspectes. O és que no és innovació tecnològica i alhora un salt de definició cultural en termes de mercat –en termes de mercat– Apple? Ho és. No ens podem enganyar. Ho és. Això ha canviat aspectes de les pautes de consum.

Per tant, és veritat que pot haver-hi –jo no formo part, diguéssim, de les decisions més executives del Govern– una certa contradicció, però vull dir-li que el fet que pugui haver-hi aquesta contradicció no ens pot portar a nosaltres a no posar l'accent tècnicament sobre aquestes qüestions.

I aquí s'ha dit, i a més, tenen vostès raó: «Bé, molt bé, senyor Riera, el diagnòstic és aquest; però què han fet vostès?» Home, jo estic disposat a vindre un dia a dir-los tot el que hem fet durant un any i els he de dir que és gràcies, fonamentalment, a una política que va fer el conseller de Cultura. El conseller de Cultura va decidir una política que ha estat central en tota l'activitat de l'ICEC, i és que va posar l'accent que les indústries

culturals haviem de tindre una resposta davant d'un entorn de crisi.

Jo ara aniré explicant, a partir de les preguntes que vostès m'han fet, quines són aquestes respostes des del punt de vista tècnic i des del punt de vista de les actuacions. Però en diré algunes relacionades amb el tema de la recerca. Mirin, quan nosaltres vam entrar al projecte de la conselleria de Cultura, inicialment, després d'això ja hi som, ja estem dintre del Mobile World Capital..., i dintre del Mobile World Capital jo en concret, amb la confiança del meu conseller, formo part de la comissió del Festival, que és la que desenvoluparà les aplicacions des de l'àmbit de la cultura. A mi em sembla que això va en aquesta direcció.

Segona. Nosaltres des de l'ICEC –i podríem no haver-ho fet, però ho fem, perquè em sembla que és l'única manera de funcionar– hem creat una taula de treball, que està donant resultats, amb ACCIÓ, amb el CTTI, amb l'Ajuntament de Barcelona i altres ajuntaments que hi estan implicats, a nivell de Catalunya, que poden estar implicats en el desenvolupament d'algunes línies i amb l'ICEC, per tirar endavant clústers, clústers que siguin necessaris al país. Els en diré dos que ja estan en aquests moments pactant-se en el sector, que òbviament no estan tancats, perquè he de dir-los que nosaltres des de l'ICEC no fem res que no estigui molt consensuat amb el sector. Molt consensuat vol dir parlat, dimensionat i, sobretot, molt valorat per ells perquè no es faci cap pas en un moment de restriccions pressupostàries, de caiguda de pressupost, no es faci res, no es faci cap política que no vagi en la direcció correcta. I els he de dir que hi ha dos clústers que nosaltres impulem en aquests moments juntament amb la resta de les institucions que jo els acabo de citar: un és el del videojoc i un altre és el de l'animació.

I això –els ho dic sincerament– és una realitat, això està en marxa, això s'està fent, això s'ha parlat amb els sectors. I a més, per la meua forma de fer les coses, els he de dir que, a part del meu equip, a mi m'agrada contrastar, com a mínim inicialment, amb els sectors on estiguin. Per tant, els puc dir que no m'ho han dit, he estat jo en les negociacions per veure com, i poder-ho portar a terme.

El tema del Gamelab –que ja s'ha considerat aquí– és un altre aspecte, diguéssim, d'aquesta feina de recerca i de nous espais. Perquè el Gamelab no és solament un element de festival o de fira, sinó que és un element de sector. És a dir, el Gamelab ens aporta... Vull que entenguin que el Gamelab és una plataforma per captar noves línies de treball en l'àmbit del videojoc, no és una simple fira. És un treball que treballa molt la part de desenvolupament, de noves propostes. Per tant, tindre el Gamelab aterrat aquí, a Catalunya, és determinant per a aquesta política de recerca.

I és veritat –li ho torno a dir–, probablement jo poso molt d'èmfasi en el tema de la innovació, i potser per temes de govern això està més matisat, però li he de dir que jo no puc deixar de dir el que és. I la veritat és que nosaltres aquí o fem una aposta clara i decisiva en aquest terreny, o nosaltres òbviament no ens en

sortirem. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

(*Adreçant-se al vicepresident.*) He de respondre...

El vicepresident

Cinc minuts més, si vol; és que si no...

El director de l'Institut Català de les Empreses Culturals

Bé, és que jo em deixaré sense... Home, jo m'he apuntat totes les preguntes que vostès m'han fet i a totes m'agradaria donar-los una resposta.

En el tema de la tresoreria, no? Com afecta el finançament? Vostè ha dit un altre aspecte molt lògic, diu: «Vostè vol fer moltes coses» –ho simplifico, eh?– «i té pocs diners o no té diners. Com les farà?» Miri, jo primer vaig voler descobrir, quan vaig entrar allà, si m'estaven dient que jo havia de retallar. Perquè, mirin, això és una corbata, no? Si jo la tallo, retallo. Però si a mi me la donen així, jo no he retallat res; jo és el que tinc. (*Veus de fons.*) No, jo dic en el meu cas, jo vaig dir: «Vull veure, si m'estan retallant, on me retallen, no? O si jo tinc els diners que tinc i, llavors, he de fer-ho amb el que tinc.» He de dir que, en el nostre cas, més que retallades en el sentit que ens han tallat la corbata, a mi se'm va donar un marc de desenvolupament de la meua tasca com a director de l'ICEC –que jo ara a continuació explicaré. Per intentar explicar, en una pregunta també abans s'hi ha referit el diputat del Partit Popular de Catalunya, el canvi de model en el tema de les subvencions –que jo ara ràpidament explicaré.

Mirin, nosaltres el que hem fet ha sigut dibuixar una estratègia en la qual la caiguda –la caiguda– de la part de subvencions que hi ha hagut –és a dir, el que diríem la part de despeses, eh?– nosaltres l'hem anat reconvertint en models d'inversió, que vol dir en nivells de finançament. Dit d'una altra manera, mirin, jo vaig agafar l'ICEC amb 12 milions via crèdit. Jo en aquests moments estic a 22 milions d'euros. És a dir, de 12 hem passat a 22 milions d'euros. Això, en proporció, més lenta, s'ha reduït de despesa. Amb la qual cosa el que hem fet nosaltres ha sigut anar aportant als sectors..., agafar molta més coresponsabilitat a l'hora de gestionar el diner, tenint en compte que d'aquests diners es veuen obligats en molts casos a retornar-ne el cent per cent. Amb la qual cosa hem aconseguit un treball d'anar adequant les eines de finançament que nosaltres tenim al nostre abast, de facilitar l'accés al crèdit, alhora, òbviament, ens hem vist obligats, com qual-sevol departament del Govern de la Generalitat, a reduir la part que fa referència, òbviament, a la despesa directa.

Mirin, i això no ho hem fet nosaltres sense el sector. Ho hem fet pactant amb el sector. I els diré que nosaltres a l'ICEC tenim una eina que és la joia de la corona de la nostra organització, que es diu «reintegrables». Les reintegrables són un model de finançament del qual el 60 per cent dels crèdits que nosaltres donem van per la via de retorn –és a dir, són crèdits financers, s'han de retornar– i l'altre 35, 40 per cent, en funció de

les característiques del sector, són diners que s'han de retornar, però que en el cas que no s'hagin de retornar computen com a subvenció. Aquest sistema mixt ens està ajudant a poder fer migrar d'un dibuix de despesa directa, és a dir, de subvenció directa, a un dibuix molt més obert, molt més sostingut d'accés al crèdit.

No sé si m'he explicat correctament. Però, els ho dic amb tota sinceritat, intento traslladar-los que nosaltres hem intentat que a falta de recursos..., l'ICEC ha sortit al mercat a buscar-los. A buscar-los vol dir a intentar arribar a acords amb l'ICF. Nosaltres vam signar un acord amb SGR, que abans no s'havia signat, que és una estructura, és una entitat d'aval, avalística, a Madrid, que ens permet donar més facilitat de línies de préstec i de circulat per la via de descomptes de factura. I això nosaltres ho hem fet, per què?, doncs, perquè necessitàvem aconseguir que les empreses tinguessin capacitat de gestionar econòmicament els rendiments de futur i no estiguessin lligades amb les retallades directes que es podrien fer en els diferents anys de la nostra gestió, o que es podrien plantejar.

Sobre el tema de TV3, vostès plantejaven quin serà el paper. Mirin, jo em cenyo concretament al que diu la mateixa línia, que és que TV3 està obligada a invertir el 6 per cent d'allò que fa referència a publicitat i subvencions directes que es facin des del Govern. I aquest 6 per cent implica que si l'any passat TV3 es movia al voltant de 350 o 360 milions d'euros i ara aquest any –no ho sé, eh?, m'ho estic inventant– són 320; és a dir, que ha hagut de fer una caiguda...; és lògic que aquesta afecti el 6 per cent que fa referència a la inversió que ha de fer TV3. O, dit d'una altra manera, a TV3 la llei l'obliga a respondre d'aquest 6 per cent. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I aquest 6 per cent, amb aquesta nova situació, els he de dir que TV3 –i ho dic aquí i ho diré a fora– inverteix més diners que les obligacions que li marca del 6 per cent.

És a dir, en aquest sentit, nosaltres aquest any els puc dir que tornarem a tindre, per les converses que jo he tingut amb TV3, una resposta positiva des del punt de vista de la inversió que es farà en el sector audiovisual.

M'agradaria allargar-me més, perquè em sembla que és un tema...

El vicepresident

És que tenim una altra compareixença...

El director de l'Institut Català de les Empreses Culturals

Sí, ja..., doncs, jo em quedo amb les ganes de poder respondre'ls a tots vostès. Però..., un altre dia.

En el tema de les descàrregues, que es deia abans –i faig un parèntesi, i no vull deixar-me aquí el tema de la Llei de cinema, perquè em sembla que és un element central–, vull dir-los una cosa. El pirateig no és el problema de les descàrregues il·legals. Ho torno a repetir, eh?, el pirateig no és el problema de les descàrregues il·legals. El pirateig és un símptoma de les

descàrregues il·legals. És un símptoma, no és el problema. El problema, on el tenim? El problema el tenim que a les nostres plataformes on venem els llibres, on venem la música, on venem el cinema, els preus, la dinàmica d'ergonomia de venda, la seguretat a l'hora de les vendes no estan prou afinats per respondre a les demandes que té la gent a internet.

No ens equivoquem. Avui –i això si volen vostès els convido..., i els enviaré el paper– jo tinc demostrat en un paper que costa més ser pirata que no ser-ho. Llavors, la pregunta és: si costa més piratejar que no piratejar, per què pirategen? Aquesta és la pregunta clau. Llavors, si responem aquesta pregunta veurem que el problema no és moltes vegades el que ens pensem, que hi ha una mala actitud d'unes persones –que també, eh?– que poden piratejar. No, no; darrere d'això s'amaga una mala planificació de la nostra oferta des del punt de vista de la xarxa.

Mirin com va creixent paulatinament també el consum d'aquests productes a la xarxa quan hi han plataformes que integren molt bé el model, que és Amazon, que és Netflix, que és...

El vicepresident

Ho hauríem d'anar deixant, eh?, ja. Si els sembla..., volen fer alguna intervenció molt curta, molt curta...

El director de l'Institut Català de les Empreses Culturals

No, no... Jo voldria... M'ha de deixar..., en allò de la poesia, no? Ha d'acabar amb allò de la poesia.

Miri (*veus de fons*), té raó –té raó. Primera qüestió. Poesia ve del terme «póiesis», que és d'Aristòtil, que vol dir «el que produeix l'esperit». Quan Aristòtil va planificar això, ho va explicar a la seva poètica, ho va fer per explicar que allò que produeix l'esperit si no es porta a terme, si no es concreta, si no es tira endavant, no serveix per a res. Així ho va dir Aristòtil sobre la poesia. Imagini's «poesia» el que vol dir, vol dir concretar d'una manera concreta, d'una manera tangible, allò que nosaltres tenim al cap.

I després una imatge, que jo els deixo per a vostès, perquè vegin, jo particularment, com veig la meua funció a l'ICEC. Jo, quan veig una vinyeta, i veig una idea, una bombeta amb una vinyeta, una bombeta d'aquestes que diu «idea», el primer que compto és el que em costarà la llum. Perquè sense comptar el que em costarà la llum d'aquesta bombeta jo difícilment podré portar a terme les meves idees, ni les idees de ningú.

Avui –avui– no hi ha una contradicció entre cultura i mercat. No hi ha una divisió entre la possibilitat de rendibilitzar els projectes i que aquests siguin de gran qualitat. De gran qualitat cultural, definits culturalment, definits a nivell de país. Crec que aquestes contradiccions –ho crec jo– han d'estar, no dic superades, perquè està molt bé estar vigilant que no hi hagi una descompensació... Però crec sincerament que nosaltres..., com a mínim la meua funció com a director

de l'ICEC és centrar-me a veure com podem entre tots que les nostres empreses tinguin més nivell d'eficàcia, d'eficiència i, a més, lligada al nostre projecte cultural.

Gràcies. I lamento no poder respondre la resta de les preguntes que vostès m'han enviat.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Fèlix Riera. Volen fer alguna intervenció molt curteta, o ho deixariem aquí? (*Pausa.*) Dos minuts? (*Veus de fons.*) Molt bé, illustre diputada. Endavant. Fem-ho curtet, que no generi més...

Dolors Camats i Luis

No ho crec. No és l'esperit, eh?, generar un debat. Simplement per constatar –ho dèiem ara amb el diputat Pere Bosch– que nosaltres també lamentem que el director s'hagi quedat a la meitat de les seves respostes. Però també és veritat que tenim una compareixença esperant des de fa estona i ens sabria greu fer esperar els altres compareixents, però ens agradaria poder-lo escoltar. I, per tant, suggeriríem si no seria possible preveure una nova compareixença sense que s'allargués molt en el calendari, sense que ens n'haguésim d'anar a l'any vinent.

I, per tant, doncs, és a dir, acordar –i després ho farem entre els portaveus– que hi hagi una segona volta, per dir-ho d'alguna manera, no?, per reprendre el fil de la compareixença d'avui. I, per tant, bé, després, si cal, ho parlem amb els portaveus.

I el que volia dir era que, agafant el darrer que deia el senyor Riera, no hi ha contradicció entre creació i mercat; clar que no. Però nosaltres sí que estem molt amatents que tota la política cultural que es faci només es faci en direcció al mercat. I alguna vegada –i la compareixença d'avui ens ho ha fet témer– sembla aquesta la política que hi ha al darrere. Només això.

El vicepresident

Senyor Pere Bosch? No?

Pere Bosch Cuenca

Bàsicament per subscriure el mateix que comentava la diputada Dolors Camats. Nosaltres proposariem que hi hagués una... El director s'ha quedat a mitges, tots plegats ens hem quedat a mitges. No seré pas jo qui li retregui que no hagi respost algunes de les preguntes que hem plantejat, perquè, lògicament, el temps és el que és. Però en la mesura que tampoc volem quedar malament amb la següent compareixença, que ja fa bastant temps que espera, sí que demanariem que hi hagués la possibilitat de poder fer-ne alguna altra. Intentarem plantejar-la entre tots plegats, però sí que voldríem, com a mínim, tenir el compromís amb el senyor Riera per poder fer una nova compareixença, per intentar abordar temes que avui han quedat damunt la taula.

El vicepresident

Molt bé. Hi estem d'acord. Per tant, després ens ho parlem. Moltes gràcies.

Si els sembla, fariem un recés de tres minuts per avisar els altres compareixents.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i set minuts i es reprèn a tres quarts d'una i dos minuts.

El vicepresident

Si els sembla, reprendrem la comissió.

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal per a informar sobre la situació de la premsa comarcal i local (tram. 357-00072/09)

Donar la benvinguda al senyor Carles Ayats, president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal, i als seus vicepresidents, el senyor Joan Cal i el senyor Francesc Fàbregas.

I, per tant, començaríem el següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença de l'associació de premsa catalana i comarcal.

Per tant, endavant.

Carles Ayats Aljarilla (president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal)

Moltes gràcies. (*Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'orador; l'exposició del qual és acompanyada d'una projecció de xarts, que poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.*) ...públiques i privades amb el suport que la societat civil ja els atorgava.

Històricament, Catalunya es caracteritza per la riquesa i tradició d'un tipus de premsa, la local i comarcal, que dona informació sobre l'entorn més proper i eleva a categoria de notícia esdeveniments que en mitjans generalistes poden passar desapercebuts. Un model únic i singular arreu de l'Estat espanyol, nascut al voltant de la llengua catalana i per a la defensa dels valors del catalanisme.

Els quatre principals objectius de l'ACPC són defensar els interessos dels associats i del conjunt de la premsa comarcal i local, promoure iniciatives en benefici de la premsa local i comarcal, fomentar la presència pública i conjunta de la premsa comarcal i local i, finalment, crear serveis i infraestructures de suport a la premsa comarcal i local.

Actualment, l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal compta amb 133 capçaleres associades, editades per 125 empreses i associacions, i que donen feina a 1.486 persones. En conjunt, segons les dades del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura de Catalunya

de 2011, premsa comarcal té 1.098.000 lectors. És a dir, el 18,4 per cent del total de la població de Catalunya major de catorze anys. Una audiència que ens situa líders indiscutibles a trenta-vuit de les quaranta-un comarques catalanes. Totes, llevat del Barcelonès, el Vallès Occidental i el Baix Llobregat.

En aquestes trenta-vuit comarques, que nosaltres anomenem el «territori premsa comarcal», hi viu el 47 per cent de la població catalana major de catorze anys, amb una renda un 3 per cent superior a la mitjana familiar catalana i un 5,5 per cent superior a la del Barcelonès, un territori on hi ha el 47 per cent de les oficines bancàries, es produeixen el 48 per cent de les matriculacions i el 57 per cent de les llars té un ordinador.

Els lectors de premsa comarcal –recordem-ho, 1.098.000 persones– ens situen com el primer suport comunicatiu imprès i de pagament de Catalunya, per davant de *La Vanguardia* i *El Periódico*. En quart lloc hi tornem a trobar el col·lectiu dels setmanaris de premsa comarcal, amb 529.000 lectors.

En el conjunt de Catalunya, quatre de cada deu lectors de premsa és lector de premsa comarcal. I en el nostre territori aquesta xifra arriba a vuit de cada deu. Els lectors de premsa comarcal mantenen una forta identitat amb la llengua catalana: el 76 per cent considera el català com la seva llengua habitual, el 84 per cent l'escriu i més del 95 per cent el parla.

Si avui ens podem sentir moderadament satisfets per la implantació del català en els mitjans escrits de Catalunya, no podem passar per alt la feina realitzada des de fa més de trenta anys pel col·lectiu de la premsa comarcal i local. Sense l'aposta decidida d'aquests mitjans pel català i el catalanisme en temps que per escriure i opinar en català te la jugaves, hauria estat gairebé impossible dibuixar l'actual mapa comunicatiu de Catalunya.

La premsa comarcal ha jugat un paper clau en la supervivència de la nostra llengua en els mitjans de comunicació al llarg de més de tres dècades fent, igual que Òmnium amb la cultura i la llengua catalana, de columna vertebral i vertebradora d'un model propi de periodisme de proximitat.

L'activitat de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal s'articula sobre tres eixos principals de treball. El negoci, una de les principals activitats de l'entitat és la de gestionar, en conjunt o individualment, la contractació publicitària per a les capçaleres associades. Una activitat que, a banda de les quotes que cobrem dels editors, ens permet mantenir l'estructura bàsica de l'associació.

A més, Premsa Comarcal s'encarrega de la recerca de recursos econòmics per a les accions complementàries que organitzem periòdicament com, entre d'altres, l'edició anual del Llibre blanc de la premsa comarcal –el primer de les seves característiques a l'Estat espanyol–, congressos sectorials, premis de recerca universitària, o per a la creació de recursos comuns per als nostres associats amb menor capacitat, com la plataforma digital que estrenarem aquest any destinada a

facilitar l'accés a internet de les publicacions que encara no són a la xarxa.

En segon lloc, el coneixement. Organitzem periòdicament cursos de formació per als nostres associats. Accions que van des d'un postgrau de premsa de proximitat amb la Universitat Autònoma a cursos temàtics per a la formació permanent del nostre col·lectiu. A més, hem promogut amb la Xarxa Lluís Vives d'Universitats l'organització de la trobada interuniversitària que aplega totes les facultats de comunicació i de periodisme dels Països Catalans. I la trobada de joves lectors: un espai de reflexió en el qual participen alumnes de les set facultats de comunicació de Catalunya i del País Valencià.

Anualment, a més, convoquem el Premi de Recerca Premsa Comarcal, que fins a la data ja ha distingit els treballs següents: *Les transformacions generals per a la introducció de les tecnologies digitals en les redaccions de la premsa local i comarcal catalana*, de la Universitat de Vic; *Anàlisi de les fonts informatives en el periodisme de proximitat de Catalunya*, de l'Autònoma; *La convergència comunicativa a la premsa comarcal i local: noves perspectives per a la informació*, de la Ramon Llull; *Els canvis en el model econòmic de la premsa local i comarcal a Catalunya*, de la Pompeu Fabra; *El públic jove front a la premsa comarcal i local: diagnòstic i proposta d'actuació*, de la Universitat Jaume I de Castelló. I el proper dia 12 de maig presentarem els resultats del sisè treball becat per la nostra associació: *La premsa comarcal i el consum de noves pantalles*, elaborat per la Universitat de Vic.

I, finalment, entre les nostres activitats, per als nostres associats elaborem quatre butlletins periòdics destinats a informar-los de l'actualitat editorial, les novetats fiscals i laborals i associatives.

En darrer lloc, un dels objectius fonamentals de la premsa comarcal és el de fomentar la presència pública i conjunta del col·lectiu. Per aquest motiu, com a eina fonamental de coneixement intern i de projecció de l'exterior, des de fa quatre anys elaborem el Llibre blanc de la premsa comarcal, dedicat a analitzar anualment les dades econòmiques, laborals, sectorials, de la premsa local i comarcal de Catalunya.

A més, hem participat activament en el desenvolupament i la gestió del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura. Els seus resultats han permès donar visibilitat al mapa comunicatiu comarcal i local i ratificar el lideratge de les nostres capçaleres a la majoria del país.

Premsa Comarcal també és la segona associació de l'Estat espanyol, després de l'Associació d'Editors de Diaris d'Espanya, l'AEDE, que participa a l'Associació Mundial de Periòdics, la WAN. Aquesta entitat reuneix setanta-sis associacions nacionals de premsa, dotze agències de notícies i deu organitzacions regionals de premsa de cent països arreu del món. En total, més de divuit mil publicacions.

La nostra presència a la WAN ens permet participar en primera persona als principals fóruns internacionals del sector. I, fins i tot, actuar com a amfitrions de la trobada de la premsa mundial que es va celebrar a

Barcelona l'any 2009. Un dels treballs de la WAN que més ens il·lusiona, precisament, és portar a Catalunya el projecte «Llegir i aprendre amb els periòdics». Aquesta iniciativa desenvolupada per l'entitat a diversos països d'Europa i Amèrica ha estat destinada a promoure durant tota l'escolarització l'ús de la premsa com a eina formativa de la realitat de proximitat i fomentadora de la lectura.

Dos objectius que, segurament igual que vostès, considerem clau per al foment del coneixement de la realitat del país i de la nostra llengua en una etapa clau del procés formatiu.

Com veuran, i a diferència d'allò que sovint es diu, la premsa comarcal de Catalunya no és ni una premsa antiga ni residual ni el pas previ per donar el salt a d'altres mitjans metropolitans. Som un col·lectiu divers, que combina empreses professionals, entitats i associacions presents arreu, que assegurem la visibilitat informativa de la riquesa cultural, social, econòmica i esportiva del país i permetem una presència plural i diversa al conjunt de Catalunya.

Comptem amb la complicitat dels nostres lectors, amb una audiència creixent que ja se situa, recordem-ho, en 1.098.000 persones, una quantitat que s'ha incrementat en el 36 per cent entre 2008 i 2011, període que abasta el Baròmetre de la Comunicació i la Cultura. Una xifra que ens omple d'orgull pel valor que té en un país on, malauradament, només el 21,4 per cent de la població llegeix premsa en català.

Territorialment, el nostre pes específic és molt superior al de les capçaleres editades a Barcelona, que, a mesura que s'allunyen de la capital, veuen disminuir la seva audiència.

La premsa comarcal també ha estat capdavantera en la seva incorporació al món digital. L'any 1995, quan tot just arribaven a internet els dos primers diaris barcelonins, *El Periódico* i *l'Avui*, a Catalunya també naixien les primeres edicions digitals de mitjans comarcals com les del diari *Segre*, del *Setmanari de l'Alt Empordà* i de *La Veu de l'Anoia*. Avui, publicacions associades com la *Revista de Cambrils* o *Regió7* tenen els índexs *long tail*, o la cua llarga, més elevats de Catalunya.

Aquest indicador s'obté de dividir el nombre d'usuaris únics d'una edició digital d'un mitjà per la població a la qual s'adreça preferentment. Malgrat només cobrir territoris determinats, el percentatge de persones que confien en ells és clarament superior al dels altres grans mitjans d'abast nacional. Un fet que reproduceix a internet l'èxit del model de la premsa escrita que representa la premsa comarcal i local a Catalunya.

I tot això s'ha aconseguit sense comptar amb aportacions econòmiques extraordinàries provinents de l'Administració. A diferència d'allò que sovint també es pensa, els recursos públics que arriben als mitjans de la premsa comarcal i local són molt menors proporcionalment a aquells que s'atorguen a empreses amb seu social a Barcelona. Malgrat el nostre permanent diàleg amb els successius governs i una lleugera millora en els últims anys, no hem aconseguit una distribució

equitativa que respongui a la importància territorial dels nostres mitjans arreu del país.

Un cas semblant, ens trobem, amb la distribució publicitària de les campanyes que es financen amb recursos públics. En el període 1999-2009, segons dades d'Infoadex, la inversió publicitària en premsa a Catalunya s'ha mantingut constant, tot i que cada vegada a més distància de publicitat en suports com la televisió o la ràdio, en els últims anys, i amb la creixent aparició de les inversions en suports digitals. Malgrat que en aquest període la Generalitat ha utilitzat 131 suports impresos diferents, més del 78,24 per cent de la inversió total es va concentrar en les onze publicacions principals del país, segons l'estudi *La publicitat institucional a Catalunya*, elaborat per Emili Feliu García i Àngels Feliu Albadalejo.

Si bé és cert que es va arribar a la majoria de capçaleres diàries de tot el país, també sorprèn comprovar com les sumes de les insercions publicitàries en els quatre diaris editats a Barcelona –*La Vanguardia*, *El Periódico*, l'edició Barcelona d'*El País* i *l'Avui*– representen prop del 89 per cent del total d'insercions que es varen destinar als set diaris de la resta del país.

Aquest fet posa de manifest, una vegada més, el reiterat incompliment de l'esperit de la Llei 18/2000, de 29 de desembre, per la qual es regula la publicitat institucional, i que en el seu article número 7 diu, literalment: «La inserció de la publicitat institucional s'ha de fer d'acord amb criteris d'implementació social i de difusió del mitjà informatiu corresponent, amb una consideració especial per als mitjans de comunicació locals i comarcals. Quan la tipologia de l'anunci a difondre comporti com a destinatari un sector de la població específic, cal aplicar els criteris de difusió més adequats a la seva distribució amb la justificació corresponent.»

Considerem que si bé s'ha millorat la distribució dels recursos publicitaris públics des de l'any 2000, el treball dels nostres representants polítics en aquesta cambra no ha aconseguit els resultats de redistribució esperats. A les capçaleres de la premsa comarcal catalana ens costa entendre que després que instruments com el Baròmetre de la Comunicació i la Cultura, que tenen un important suport econòmic del nostre Govern, hagin ratificat el nostre lideratge a trenta-vuit de les quaranta-una comarques de Catalunya, encara ens trobem amb dificultats a l'hora de justificar la idoneïtat dels nostres suports davant dels programadors seleccionats per la Generalitat de Catalunya per gestionar les seves inversions publicitàries.

Però el nostre lideratge territorial, amb una capçalera com a mitjà més llegit a trenta-vuit de les quaranta-una comarques catalanes, no ha evitat que el nostre col·lectiu visqui un dels moments més delicats de la seva història centenària. La crisi econòmica actual ha coincidit amb un moment de canvi en els hàbits de consum de la nostra societat i amb una crisi del model de negoci en el sector de la comunicació. Si bé és cert que la crisi publicitària ha arribat més tard a les nostres capçaleres per la tipologia dels nostres clients –gens dependents de les grans firmes, que varen ser

les primeres a retallar les seves inversions publicitàries—, sí que també és veritat que la durada de l'actual escenari econòmic i la congelació del consum posa en perill la continuïtat d'aquest model propi d'informació de proximitat en català.

A la caiguda d'ingressos pel descens de la publicitat cal afegir-hi la lenta però constant pèrdua de vendes d'exemplars, que s'està incrementant, a més, pel tancament de molts quioscos. Aquesta pèrdua d'ingressos no s'ha pogut compensar amb la decidida aposta pels nous formats digitals d'una part important i representativa del nostre col·lectiu. I, a més, hem d'afegir-hi que la inversió publicitària institucional a Catalunya va caure l'any passat més del 37 per cent, tant per raons dels ajustaments pressupostaris de les diferents administracions com per coincidir en el mateix exercici amb dos períodes electorals, en què va quedar exclosa qualsevol mena de publicitat institucional.

I si minvats han estat els nostres recursos institucionals per al col·lectiu des de sempre, l'any passat s'hi va sumar una retallada en els ajuts estructurals que atorga la Generalitat per difondre en català, que varen passar a dependre de Presidència, a partir de 2011, després d'haver estat gestionats en els últims anys des del Departament de Cultura. Aquestes estisorades varen anar des del 32 per cent per a les associacions al 62 per cent per a les empreses privades.

Aquest ajut proporcional a la difusió dels mitjans en català ha canviat molt poc per al nostre col·lectiu des de la seva instauració. La premsa comarcal i local s'ha hagut de conformar amb la transformació del duro, tres cèntims d'euro de l'època, als quatre cèntims per exemplar des de 2006, amb unes quantitats fixes per edició molt baixes, i gairebé congelades si les comparem novament amb publicacions d'abast nacional, malgrat que algunes de les nostres capçaleres superen àmpliament les seves tirades i audiències.

Una situació que s'agreuja en aquelles publicacions que per l'abast ultralocal que tenen no arriben als mínims de difusió establerts per a aquesta convocatòria. No només s'han quedat sense aquests ajuts estructurals i han vist reduïda la publicitat de la Generalitat, sinó que tampoc han pogut aconseguir cap aportació institucional a les seves entitats pels canvis en les línies del suport associatiu.

En conjunt, resumint, tots aquests condicionants han fet que la premsa comarcal catalana en l'últim any hagi perdut 375 llocs de treball, un 20 per cent de les nostres plantilles, i hagin tancat un mínim de deu publicacions.

Les capçaleres de la premsa comarcal, algunes d'elles històriques i la majoria d'elles de clara referència en el seu territori, estan fent front a aquesta cruesa econòmica gràcies a l'esforç dels editors i dels seus treballadors, que han unit esforços per conjurar-se contra la crisi per mantenir aquest model propi de la premsa en català. Però aquest treball pot resultar estèril si no comptem, en la mesura de les seves possibilitats i conscients de la situació actual, amb el suport incondicional dels nostres governants a tots nivells, des del

Govern de la Generalitat al Parlament, les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments.

Per aquest motiu, hem decidit presentar-nos davant d'aquesta Mesa de la Comissió de Cultura i Llengua. La premsa comarcal ha estat i és una eina eficaç per a la difusió de la nostra llengua, com ho demostra la confiança que ens fan els nostres lectors: 1.098.000 persones.

Però no ens conformem amb allò que hem estat. Volem continuar essent els testimonis informatius, sigui quin sigui el seu format, però sempre en català, de la realitat d'un país tan ric i plural com els seus 947 municipis, les seves 41 comarques i les 4 demarcacions.

Per tot això, ens permetem sol·licitar davant d'aquesta Mesa el reconeixement del paper territorial que representen les nostres capçaleres en les accions publicitàries que promoguin les administracions, tal com recull la Llei 18/2000, de 29 de desembre, per la qual es regula la publicitat institucional; dotacions econòmiques suficients per establir accions que permetin la reconversió del sector de la premsa escrita de proximitat i en català, atès el seu paper cultural, dinamitzador i de centralització de la comunicació a Catalunya; el suport a aquelles publicacions que per la seva singularitat territorial no compten amb grans tirades ni audiències, però que són necessàries per comprendre Catalunya com un país ric per la seva pluralitat social i cultural, i que l'Administració vetlli per la lliure competència en el sector de la comunicació, sense la interferència en el mercat de la publicitat de mitjans públics amb doble finançament, públic i privat, que es compleixin les normatives ja existents i que es creïn codis que diferenciïn la informació de la propaganda informativa.

També demanem transparència i equitat en la concessió d'ajuts ordinaris i extraordinaris als mitjans de comunicació; simplificació, però sense perdre el rigor en els processos administratius per accedir a aquests ajuts. I, finalment, també demanem una ràpida presa de mesures que evitin el constant tancament de punts de venda de premsa i que acaben afectant les difusions de les nostres publicacions, així com l'estímul per impulsar la distribució a través dels nous canals digitals o en espais físics on habitualment ja no es comercialitzen publicacions impreses.

I arribats a aquest punt, ja no ens queda res més que agrair-los el temps que ens han dedicat. I aprofitem per posar-nos a la seva disposició perquè comptin amb la nostra entitat per a tots aquells temes que puguin ser d'interès del nostre col·lectiu, de la informació de proximitat i de la llengua catalana.

En nom dels nostres lectors, 1.098.000 persones, dels 1.486 treballadors de les nostres capçaleres i dels 125 editors que representem, moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies. Per tant, ara té la paraula l'il·lustre diputat Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies a vostès per la seva compareixença avui i per la que vam seguir fa un parell d'anys, com vostè ha explicat.

Jo crec que avui vostès, vostè, concretament, ha tingut una doble intervenció, diria jo. La primera intervenció ha estat una intervenció –la primera part de la intervenció– realment profunda des del punt de vista de la feina que pensen fer, del treball que han fet, de com l'han fet i de com d'orgullosos estan d'haver-ho fet així al llarg del temps. I una segona part en la qual ens posen damunt de la taula d'aquesta comissió una situació de tipus, diria, no tan optimista, sinó més aviat pessimista des del punt de vista econòmic. Hi ha un reconeixement a la feina que vostès fan, la posen en valor, i al mateix temps ens diuen que estan passant una situació des del punt de vista econòmic que precisa una atenció específica i puntual per part de les administracions, de totes les administracions.

Jo els voldria reconèixer en aquesta intervenció el que vostès han dit, no?: que hi ha una tradició de la premsa local i comarcal important, molt important pel que fa a la normalització lingüística, a la normalització de la cultura, per donar servei, també, a una quantitat important de ciutadans del país que volen viure en català i volen llegir en català i en la seva llengua pròpia el que passa en els seus municipis, en les seves comarques.

I crec que plantegen vostès també la necessitat que aquesta premsa de proximitat, que parla d'allò que toca directament el veí, doncs..., mereix atenció per part de les administracions, i té, òbviament, un abast molt important, pel més d'1 milió de persones que li donen suport o que en fan servei, deia.

Vostè ens ha explicat el nombre de capçaleres comarcals; vostè ens ha explicat la qüestió general. Jo li voldria fer un parell d'observacions, demés. No m'agradaria que es plantegés la premsa comarcal i local com una contraposició al que en podríem dir la «premsa metropolitana». Jo crec que tenen dos espais clarament diferenciats des del punt de vista de la comunicació. En tot cas, si anéssim a «competir», entre cometes, ho faria ja des d'un plantejament del que ha de ser o del que és el suport de les institucions i de les administracions a aquests dos tipus de premsa.

És a dir, jo crec que hi ha un tipus de premsa de comunicació que compleix unes funcions determinades, que és la que vostè ens ha explicat aquí i que, evidentment, la valorem com a molt positiva, però hi ha un altre tipus de premsa, un altre tipus de comunicació, que té un abast general. I aquest abast general fa que pugui opinar, comunicar, exposar, fer editorials, comentar algunes notícies que per la seva magnitud segurament no poden ser recollides amb la mateixa profunditat per un tipus de premsa que té una especificitat més de tipus local i comarcal.

Per tant, no ho sé, no trobaria correcte del tot que féssim una contraposició de dos tipus de premsa, que féssim una comparativa entre els grans diaris del país, que es diu de forma reiterada que tenen seu a Barcelo-

na, però la seva importància no serà tant on tenen la seu, sinó el que representen com a grups mediàtics moltes vegades. Perquè jo estic convençut que si un dia *La Vanguardia* trasllada la seva seu a Vic, per exemple, el contingut de *La Vanguardia* seguirà sent el mateix, el seu rol polític o mediàtic seguirà sent el mateix, i, en canvi, no tindrà la seva seu a la metròpoli. Per tant, jo crec que hauríem de diferenciar clarament aquestes dues qüestions. Són funcions diferents, juguen rols diferents, tenen determinades dinàmiques de funcionament diferent; no les contraposem.

Segona qüestió que els volia comentar. Jo he mirat el tema de la publicitat. Voldria preguntar-los per la publicitat. Com s'ha reduït la publicitat? Com els afecta aquesta reducció de la publicitat? Perquè vostès saben que estem en una situació en la qual se'ns demana una austeritat molt gran des de les administracions. Vostès saben, per exemple, que TV3, o la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, ha tingut una reducció de la publicitat que està arribant gairebé al 40 per cent. I jo tinc entès per papers, també de vostès, que la seva reducció no és tan dràstica, sinó que està en un 12 i mig per cent de reducció de la publicitat. Ho vaig llegir en alguna de les seves publicacions que he pogut localitzar per internet. Per tant, la pregunta específica –tampoc és una comparativa– és que em diguin vostès l'altre tipus de publicitat, la que no és estrictament institucional, si se'ls ha reduït, si s'ha reduït d'aquesta mateixa manera, i si em poguessin donar algun tipus d'explicació al respecte.

Bé, poca cosa més a comentar-los. Sí un parell de qüestions que tenen més a veure amb el que són les decisions de la política i en la política. Al llarg d'aquests anys, evidentment, no hi havia les retallades econòmiques que hi han en aquests moments, la crisi econòmica va avançant i té una repercussió sobre tots els mitjans de comunicació, absolutament tots. La meva pregunta, o, en tot cas, la meva reflexió seria: aquell que governa ha de prioritzar –aquell que governa ha de prioritzar–, i davant de l'escassetat i de l'exigència d'austeritat, en tot cas, el que podríem reclamar-li al Govern és una explicació, o una lògica que pogués ser explicable de per què determinats mitjans de comunicació reben un tractament polític diferent d'uns altres, un tractament propagandístic de publicitat diferent d'uns altres.

I, en tot cas, és un tema que s'ha de discutir pressupostàriament, i en aquesta cambra s'ha discutit: per què algun mitjà de comunicació específic del nostre país rep un suport realment extraordinari des del punt de vista de la publicitat institucional, i altres o no en reben o la reben repartida, de tal manera que és tan escassa que no els serveix ni pràcticament per seguir funcionant.

Per això, el que plantejo a aquesta comissió és que potser hem de recollir les seves exigències, a part d'acceptar i de valorar molt positivament que vostès fan una feina col·lectivament molt important, per al país, per a la proximitat, per a la llengua i per a la cultura, però també que arriba un determinat moment que qui té la responsabilitat política de triar i prioritzar a on van els diners, per què van els diners en aquest sentit i com

s'han d'emprar des del punt de vista de la publicitat, doncs..., a aquests són als qui hem de demanar explicacions polítiques.

Això es fa en els pressupostos, això es fa en els debats de tipus general. I jo crec que, després d'escoltar-los a vostès, alguns grups de la cambra tindrem molt present que en una propera discussió sobre mitjans de comunicació i sobre repartiment dels diners de la cultura i dels suports i de les publicitats, etcètera, vostès hi són presents i podrem fer una crítica determinada si considerem que això que vostès representen i ens demanen no està contemplat d'una forma que considerem justa.

Res més. Moltes gràcies. Un reconeixement una vegada més per la seva feina, de proximitat, de normalització lingüística, d'atenció a uns col·lectius de persones nombrosos al nostre país. I intentarem, en la perspectiva que s'obre davant nostre, que hi hagi atenció a algunes de les qüestions que vostès ens plantegen.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies. En primer lloc, com no pot ser d'una altra manera, agrair aquesta compareixença, i agrair també aquestes dues parts, on vostès ens han presentat d'on ve la premsa local i comarcal de Catalunya, la situació actual i el full de ruta, que ens demanen també a les institucions, a aquests diputats de la Comissió de Cultura i Llengua que puguem ajudar a seguir-lo, per a la seva supervivència amb dignitat i amb garanties.

Ens han parlat del negoci que implica la premsa local i comarcal a Catalunya, més enllà de la publicitat, l'impacte real que tenen aquestes 133 capçaleres, els llocs de treball de 1.486 persones, que malauradament –vostès mateixos ho apuntaven– en el darrer any com a mínim deu d'elles han tancat, tancant llocs de treball. I, malauradament, les previsions en el món local..., veiem que cada vegada hi han més capçaleres que tanquen, tot i que també de la crisi n'han sorgit oportunitats i també veiem com aliances estratègiques, especialment en el món local, no tant comarcal, han fet reinventar algunes d'aquestes capçaleres, digitalitzar-les i aprofitar les noves tecnologies per sobreviure en el mercat.

Ens ha parlat de coneixement, i aquí sí que incidir en el que ens ha dit..., aquesta plataforma digital de la qual vostès també tenen previst formar part..., bé, crear en els propers mesos, i que donarà opció a aquells mitjans més petits i aquells mitjans amb menys recursos, i a aquells mitjans que fan tan visible una feina que d'altra manera quedaria totalment invisibilitzada en un territori concret, d'una població o d'una comarca, que tinguin accés a aquesta plataforma digital. I, per tant, remarcar i reconèixer aquesta feina que com a associació realitzen.

I de la seva compareixença, també, entre línies llegim una reivindicació, que els que som de comarques, els que som de més enllà de Barcelona, fem moltes vegades també en aquest Parlament, i és aquesta reivindicació territorial, més enllà de Barcelona i del Barcelonès, que també hi ha vida pròpia i també passen coses, coses importants, que han de tenir una difusió adequada, que han de tenir una presència i que han de tenir visibilització en el mitjans de comunicació. I aquesta visibilitat només ens la donen en aquests moments les associacions que vostès aquí representen: la premsa local i la premsa comarcal.

I m'ha cridat l'atenció especialment com vostès ens situen avui en dia, no?, que avui la premsa local i comarcal no és una premsa antiga i no és un pas previ per donar el salt a mitjans metropolitans. I això és important destacar-ho, tot i que és cert que molts dels bons professionals que tenim a casa nostra han començat precisament en mitjans locals i comarcals, i aquí se'ls va donar les primeres oportunitats. Però també és cert que la feina que es fa des d'aquests mitjans de comunicació, específica, sectorial i amb una clara implicació territorial, és importantíssima per donar a conèixer les difusions d'aquelles entitats, molt més enllà d'un ajuntament, molt més enllà d'un consell comarcal, sinó de petites entitats, de col·lectius, de persones concretes que troben aquí una manera de difondre el que fan.

I sobretot ens han parlat de les subvencions, d'aquesta recerca de nou finançament. I és cert que les subvencions són menors, però també és cert que moltes d'elles, més enllà del Govern de la Generalitat, també vénen d'ajuntaments, de consells comarcals, amb sort de diputacions, que són les que a vegades donen uns subvencions més lineals, per cobrir un expedient i per intentar ajudar d'alguna manera aquests mitjans. Però també cal que fem un replantejament en aquest sentit.

Ens fan una alerta, que més enllà de la crisi estan vivint una situació complicada en el mercat –s'està perdent quota de mercat– i una pèrdua d'ingressos importants. I per això també crec que caldria impulsar aquests nous suports, per als nous lectors, pels nous hàbits que hi ha i sobretot per les noves tecnologies, per la digitalització.

Sobretot, constatar una de les coses que vostès ens deien: la premsa local i comarcal, que a vegades des de Barcelona i des dels mitjans d'abast de Catalunya, i espanyol, no té la suficient repercussió, fa –ho destaquem– aquesta feina importantíssima en el territori, i que els grans temes territorials de comarques i locals s'aborden, precisament, en aquests mitjans i no en els mitjans que, com vostès deien, són els que reben molta més subvenció, molta més difusió i molta més centralitat en les polítiques institucionals.

Destacar que no només fan difusió de la llengua catalana –que és cert i que és important–, sinó d'allò que passa en el territori perquè no quedi invisibilitzat.

I prenem nota de totes les reivindicacions que vostès ens fan. Reconèixer el paper territorial que representen aquestes capçaleres, les dotacions econòmiques que haurien de ser suficients, tot i que cal preveure el

contexte econòmic en què estem –i ho deia l'anterior portaveu. En un context on es demana la màxima austeritat i la màxima eficàcia i eficiència en la gestió dels recursos, també en les subvencions, és important no matar la premsa local i comarcal, sinó ajudar-la en la mesura que sigui possible, independentment de la línia editorial que tingui aquesta premsa local i comarcal, perquè a uns els agradarà més, a altres, menys, però representa la pluralitat que hi ha en el territori. El suport a aquelles publicacions que per la seva singularitat territorial no compten amb grans tirades ni audiències. Vostè ens parlava..., un dels exemples que ha posat és la *Revista Cambrils*; i és cert que la *Revista Cambrils*, per exemple, durant molts anys ha sigut realment la revista de capçalera dels habitants de Cambrils, i per extensió de la resta del Baix Camp, molt més enllà que altres mitjans de molta més difusió, i que ha estat una revista històrica, amb periodistes també històrics, amb grans professionals al seu darrere que han fet una feina molt important.

Que l'Administració vetlli per la lliure competència en el sector de la comunicació i vigilem aquest doble finançament entre el públic i el privat, aquest és un dels grans debats que encara no s'han posat sobre la taula com s'haurien d'haver posat. Però és cert que el finançament dels mitjans públics i la supervivència de la resta de mitjans, de mitjans moltes vegades que tenen molt poca dotació pública, hauríem de començar a abordar-lo. I que es creïn codis que diferenciïn la informació de la propaganda informativa. Jo crec que aquest és el segon gran debat que també s'hauria d'abordar en aquest camp.

Senzillament, ens demanen també transparència, simplificació de tràmits. Una de les reivindicacions que sempre es fan a l'Administració, que sigui més àgil i més moderna, més optimitzada, i que realment el que s'inverteix amb fons públics tingui un impacte real en el territori, econòmic, però en aquest cas també de difusió cultural i de llengua.

I senzillament, per acabar, agrair-los aquesta compariència, agrair-los tota la informació que ens han donat, i sobretot agrair que avui es presentin aquí i facin molt visible que més enllà de Barcelona i del Barcelonès hi ha molts professionals que cada dia intenten que la informació i tot el que passa en el seu territori no quedi en un calaix, sinó que surti a la llum pública i que tingui un ressò i un impacte.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula la senyora Dolors Camats. Endavant.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies, també, al president de l'Associació Catalana de Premsa Comarcal i a tota la gent que l'acompanyeu per la vostra compariència.

Serveixi la nostra intervenció, d'entrada, com un reconeixement –com ho han fet, de fet, alguns dels meus

companys anteriorment, i suposo que ho farà la resta– a la feina no només que fa l'associació, sinó especialment la que fa cadascuna, no?, de les publicacions, de les associacions o de la gent que hi ha al darrere de les capçaleres, dels títols, i de la feina que representeu.

Perquè, com s'ha dit, no és només que avui s'estén com una taca present a tot el territori, i, per tant, allà on arriben altres mitjans i on no arriben, allà on arriben ara, però no arribaven abans, i, en canvi, les vostres publicacions hi eren, però sobretot també perquè és un camí que ve de lluny, i no només perquè té l'extensió territorial que ens heu explicat, i a més a més perquè arriben pràcticament a tot el territori, sinó perquè ha estat així de molt antic, ha estat així des de fa molt de temps, i ha estat així fins i tot quan no era tan senzill publicar en català, quan no era tan senzill fer de periodista i buscar notícies i publicar o intentar publicar la veritat a casa nostra. I, per tant, aquest també és un reconeixement que crec que val la pena fer a la premsa que representeu.

Més quan bona part o una part important de les estructures que representeu no són estructures purament professionals. És cert que hi ha professionals, sense cap mena de dubte. Però és veritat que algunes de les estructures que hi ha al darrere són voluntàries, associatives, o combinen, no?, aquesta professionalitat i voluntarisme, que està fins i tot en els orígens de diaris de difusió com *Avui*, *El Punt*, no?, que també tenen en part del seu origen aquesta col·laboració entre una certa dedicació voluntària per part d'aquells que creuen en el periodisme o en la recerca de notícies o la difusió de la informació i estructures més professionals.

Per tant, encara més punyent quan dieu que els efectes no només de la crisi, sinó d'una certa política d'ajut a les publicacions, i probablement també d'altres causes, el que fan és que avui algunes d'aquestes capçaleres hagin tancat, després de tant de temps, i que alguns dels seus professionals, com malauradament també passa en altres mitjans de caràcter més comercial, doncs..., també està passant, no?, que és que queden els professionals al carrer.

Nosaltres volíem incidir en el punt en què vosaltres també heu centrat una mica la vostra intervenció, més enllà d'aquest reconeixement, que és: quina mena de suport des de l'Administració pública, i en aquest cas des de l'Administració pública catalana, ha de tenir aquest teixit de premsa comarcal o de premsa escrita en català en general.

I, abans d'entrar-hi, només una reflexió: la definició de quin tipus de suport ha de tenir la premsa des de l'Administració pública és una reflexió estrictament política, més que cultural, més que territorial, més que d'equilibri territorial, més que d'altres dimensions –que, evidentment, també hi són–, més que lingüística, però té una connotació bàsicament política. I la clau em sembla que l'heu donada en el principi de la intervenció. Els ajuts a les publicacions històricament a Catalunya es donaven des del Departament de Cultura, perquè probablement pesava més la dimensió lingüística, la dimensió cultural, la dimensió de teixit,

de territori. Avui es donen des de Presidència, perquè probablement el que hi pesa siguin altres prioritats, altres criteris. I, per tant, té una dimensió purament política. És evident que cada govern s'organitza com vol. Però, en tot cas, ja ens il·lustra i ens dóna una pista d'on està la prioritat, per entendre'ns, a l'hora de donar suport a les publicacions.

Dit això, per tant, també és comprensible, no?, o un altre exemple que il·lustra la política que hi ha al darrere del suport a la premsa i a la premsa en català és el fet que en els darrers pressupostos, per exemple, hi havia un grup parlamentari, que m'ha precedit, que tenia un paquet d'esmenes als pressupostos clarament per reduir pràcticament fins a l'eliminació el suport a la premsa escrita en català. Que és molt legítim, però que és, evidentment, amb una voluntat, també, no?, o amb un criteri polític molt defensable –no és el meu, òbviament–, però, en tot cas, també implica que hi ha unes connotacions al darrere.

Dit això, per tant, i enquadrat, per dir-ho així, en aquest marc, el que vosaltres ens heu il·lustrat és que clarament en aquests moments existeix un doble greuge. D'una banda, el quantitatiu, no?, la reducció que, no només els ajuts, en el vostre cas, també han patit altres línies de subvenció. També el tema de la publicitat, que n'heu parlat. I certament el tema de les eleccions: dues conteses electorals en un any han tingut efectes no només a nivell publicitari, sinó també per a altres organitzacions, no?, que viuen de la contractació amb administracions; l'aturada que suposa per a les administracions les eleccions, especialment les locals, té efectes també en entitats o grups com els vostres.

Però no només el greuge de la quantitat, que s'hagi reduït, sinó també de la qualitat. És a dir, el fet d'haver de competir, les vostres organitzacions, les vostres capçaleres, les vostres revistes i diaris, amb altres, amb premsa que té, evidentment..., o que és propietat de grups de comunicació d'abast nacional, de difusió no només a Catalunya, sinó a tot l'Estat, i que, per tant, compten amb altres instruments, amb altres necessitats, però també amb altres avantatges respecte a la vostra situació, probablement és també un greuge, no?, que no és ja només en la quantitat d'ajut, sinó en la qualitat i en com s'acaba conformant el suport de l'Administració pública en el vostre tipus de titulacions.

Per tant, nosaltres volíem només retornar-vos la pregunta en aquest sentit. És a dir, si en això teniu una proposta més clara, si creieu que hi hauria d'haver línies separades, no només en funció del tiratge, sinó també de l'estructura; o què més caldria tenir en compte per diferenciar clarament el que és una estructura comunicativa empresarial..., que el fet de fer-ho en català és legítim i cal donar-hi suport, però alhora, també, que això no signifiqui la competència amb el que representa la vostra realitat.

I, finalment, la darrera pregunta és sobre projectes de futur. Vosaltres n'heu plantejat, tant a nivell, doncs, més digital, per dir-ho d'alguna manera... Jo voldria saber també si sabeu o podeu comentar si hi ha projectes, per exemple, de treball en xarxa, de treball en comú,

de fusió de capçaleres, o de més integració de projectes existents, precisament, no?, per buscar sinèrgies o projectes de futur. Abans parlava d'*El Punt*, *El Punt Avui* és un d'aquests exemples, no? de supervivència, per dir-ho d'alguna manera. Però si coneixeu altres realitats que vagin en aquest sentit o que siguin projectes de futur.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula l'il·lustre diputat Pere Bosch, d'Esquerra Republicana.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Agrair la compareixença de l'Associació Catalana de Premsa Comarcal, i lògicament les reflexions, que, a més a més, les hem pogut seguir de forma molt ordenada, perquè hem tingut també la compareixença per escrit, i, per tant, ha estat molt més senzill, a banda que està, lògicament, com correspon a una entitat que abasta aquesta matèria, molt ben ordenada.

Jo volia fer tres apartats en la intervenció. Un primer d'un reconeixement i una reflexió al voltant de l'aportació que ha fet la premsa comarcal –i ho dic en primera persona perquè també vinc d'aquest món, jo estic en excedència en aquests moments en un mitjà de comunicació comarcal–; una segona part a nivell del que seria, diguem-ne, el suport institucional, la part que fa referència a la Generalitat, sobretot, que és la que correspon aquí a nivell de fiscalització del Parlament de Catalunya, i la tercera sobre el futur i els neguits que provoca o que ens provoca, ho suposo, a tots plegats, el futur vinculat a la premsa comarcal. En algun cas extrapolables també a la premsa, diguem-ne, que es fa des de Barcelona i que vol tenir un abast nacional, però que, en alguns casos, són molt específics de la premsa comarcal.

El primer, i voldria fer un reconeixement a la premsa comarcal, per la tradició i pel..., abans comentava, en la seva intervenció, el fet que havia estat pioner. Jo voldria remarcar també que ha estat pioner en el tema del català. Avui dia parlem d'un marc totalment diferent a nivell de lectors, propiciat en bona part, doncs, perquè hi han hagut dos diaris que en el seu moment varen fer una aposta, que s'ha d'agrair, però també hem d'agrair, lògicament, que algú la va fer abans, aquesta aposta, i que va ser prou valent, en el seu moment, per apostar per la llengua catalana. Una aposta que ja tenia una tradició, una arrel a l'època de la Segona República, amb un pes molt important també de la premsa comarcal, i fins i tot en èpoques anteriors. Però que, ho repeteixo, hem de reconèixer que aquest esforç qui primer el va fer, i el va fer amb molta valentia en aquells moments, va ser la premsa comarcal.

Remarcar també una segona reflexió: el tema del debat entre globalització i premsa de proximitat. Jo crec que avui ens trobem immersos en una certa paradoxa, i és que moltes vegades ens assabentem amb molta més immediatesa d'allò que passa a quilòmetres i quilòmetres de distància que d'allò que passa al nostre

voltant. I això, un dels únics, o un dels grans elements que pot ajudar, diguem-ne, a compensar-ho és precisament la premsa comarcal; que, a més a més, al meu entendre, interessa al ciutadà.

A vegades vivim en aquest paradigma de dir: «No, és que a la gent, doncs, al final li acaba interessant més el que està a molts milers de quilòmetres que allò que li succeeix.» Jo crec que això és fals. La gent, al capdavall, com més globalitzat està el món, com més informació tenim d'arreu del món, més necessitat tenim, sigui per diferents motius, de conèixer allò que passa al nostre voltant, d'allò que fa el nostre ajuntament, d'allò que passa a la nostra escola; i allò, l'únic mitjà que pot fer-ho amb precisió és precisament la premsa comarcal.

La tercera reflexió és el tema d'equilibri territorial. La premsa comarcal també és un instrument molt potent d'equilibri territorial. És una paraula que moltes vegades ens la posem tots plegats a la boca, sobretot els que ens dediquem a tasques polítiques, però un dels elements en aquests moments potent a nivell d'equilibri territorial precisament en aquest país és la premsa comarcal.

Això quant a reflexions. El segon apartat és el tema de suport. Han parlat del tema del suport. Jo sóc conscient que en els últims anys hi havia hagut un cert canvi de tendència –en l'escrit ho reflecteixen, i també en la intervenció– a nivell d'intentar compensar aquest dèficit que hi ha hagut. Dèficit, val a dir, moltes vegades, que ha estat precedit d'una certa mitologia, perquè hi ha qui ha volgut transmetre la sensació que la premsa comarcal estava més finançada que altra premsa, quan resulta que és totalment el contrari, tant a nivell de proporció de lectors com d'altres factors que podríem tenir compte.

Nosaltres ens comprometem a intentar presentar alguna iniciativa parlamentària en aquest sentit per intentar compensar aquesta situació. Però voldríem que, al marge del tema que comentàvem del suport publicitari, al marge de la transferència, diguem-ne, de recursos directa a través de subvencions i al marge d'intentar simplificar les subvencions –com comenten també en la seva intervenció–..., si hi ha alguna altra iniciativa que podríem fer en aquest sentit.

I de remolc a això, voldria plantejar també un tema. Comentaven..., i m'ha semblat molt interessant la referència a intentar fomentar la lectura a través de la premsa comarcal. I voldríem saber si la seva associació ha tingut algun paper –ho dic perquè ha estat un tema de debat en l'anterior compareixença– en el Pla nacional de lectura. Ho dic perquè nosaltres precisament li retrèiem al senyor Riera precisament que determinats agents importants a nivell de foment de la lectura –els biblioteconomistes, la Institució de les Lletres Catalanes– no havien tingut un paper, o, com a mínim, el paper que els corresponia en aquest Pla nacional de lectura, i volíem saber, també, si la premsa comarcal hi ha tingut algun paper.

I de retruc d'això, voldríem saber, també, en la mesura que també hi ha..., un dels premis que anava destinat, precisament, en l'edició del 2010..., veig aquí que

parlava del públic jove enfront de la premsa comarcal, voldríem saber si tenen, diguem-ne, diagnosticat si hi ha per part del públic jove una entrada a la premsa comarcal. O sigui, si hi han més o menys dificultats, per part del públic jove, d'utilitzar la premsa comarcal.

Hi ha una via que utilitzava el Govern de la Generalitat per intentar fomentar la lectura de la premsa a nivell del públic jove; jo no sé –no en recordo les dades a hores d'ara–, doncs, quina resposta hi havia específicament per a la premsa comarcal. Però voldríem saber, al marge d'això, quines dades tenen en aquests moments de facilitats per accedir al públic jove a nivell de consum de premsa comarcal.

I a nivell de futur, al marge d'aquest tema del perfil de lector, ens interessava molt un tema que personalment, francament, em neguiteja, que és el tema del canvi en el suport de consum de la premsa. És un canvi, diguem-ne, general, no només afecta la premsa comarcal. Però, lògicament, segurament serà molt més difícil per a la premsa comarcal poder-se adaptar a la nova situació, per una qüestió bàsicament de costos, per una qüestió d'escala de costos. I voldríem saber en quina mesura, al marge que hi hagin pogut haver capçaleres que han estat pioneres a l'hora de tenir, doncs, la seva edició digital, està afrontant la premsa comarcal, amb garanties de supervivència de cara al futur, aquest canvi que s'està produint, que moltes vegades ens costa fins i tot de poder seguir sense marejar-nos, a nivell del suport. O sigui, la fabricació de la notícia sempre existirà; la necessitat que hi hagi algú que la fabriqui i que li doni credibilitat, al marge d'altres vies que hi han en aquests moments, existirà. Però voldríem saber en quina mesura la premsa comarcal s'està podent adaptar a aquesta realitat.

Un tercer neguit és el tema que aquesta precarització que s'està..., o aquesta situació complicada que s'està produint a nivell de molts mitjans de comunicació, en quina mesura també pot acabar repercutint en la qualitat del producte, que ha estat també un segell molt propi de la premsa comarcal. O sigui, una certa recerca a nivell de territori, d'intentar aprofundir en determinats àmbits i no només a partir d'unes determinades fonts institucionals, en quina mesura això pot acabar afectant la qualitat del producte.

El quart neguit és el tema de la formació. En quina mesura els alumnes que surten de la facultat estan prou preparats, també, per poder assumir el que és la informació d'àmbit local. I aquí ho dic en condició també de periodista en excedència, però també ho dic en la condició d'exgestor. Jo vaig ser alcalde durant vuit anys d'una població, i em neguitejava bastant la dificultat que tenien determinats periodistes per poder entendre el llenguatge que opera en el món local, que és radicalment diferent del llenguatge que opera en altres llocs. Per entendre'ns, el llenguatge urbanístic o el llenguatge de l'Administració local, en definitiva, la comprensió d'allò que hom ha d'explicar, doncs, al seu públic.

I una última reflexió. Un altre tema que també ens neguiteja –que pot semblar menor, però al meu entendre també és més important– és l'escassa..., moltes vega-

des ens fixem en l'escassa presència que té el col·lectiu de la dona a nivell d'opïnadors; o sigui, aquestes tertúlies que sovintegen a la televisió pública o en altres espais, doncs, ens preocupem i és lògic que ens preocupem perquè la presència és molt poc ajustada a la realitat del col·lectiu de dones. Però també em neguiteja la poca presència que tenen periodistes o directors de capçaleres locals o comarcals en aquests espais. N'hi ha algun, no diré que no n'hi hagi algun –del mitjà en el qual treballa, doncs, també, precisament, n'hi ha algun exemple–, però no sé fins a quin punt aquesta presència és poc significativa, a nivell, per exemple, de la ràdio pública o la televisió pública, i de quina forma ho hauríem d'intentar compensar, per fer veure també que la gent que treballa en la premsa comarcal té opinió formada no només dels temes locals, sinó també d'àmbit nacional, de temes que són extrapolables a nivell nacional.

Res més. En tot cas, reitero l'agraïment o el reconeixement a la feina que fan, absolutament imprescindible en aquests moments. I reiterar, a banda d'aquest reconeixement, també el suport del nostre grup parlamentari.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula en nom de Solidaritat Catalana el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt bé, moltes gràcies, president. Moltes gràcies per la vostra presència avui al Parlament, moltes gràcies per la seva intervenció. No vaig tenir la sort fa dos anys, quan va venir, de sentir totes aquestes dades i tota aquesta actualització del món de la premsa local. Jo crec que els diputats que som de comarques –i aquí en veig uns quants– agraiem moltíssim aquest aire fresc en aquest Parlament de sentir la visió comarcal, que massa vegades potser falta en aquesta institució.

Jo també vinc del món de la premsa local, he escrit molts anys en un diari local, i penso que, bé, el paper de la premsa de proximitat és un paper que hem de defensar, doncs, amb totes les seves conseqüències. Jo penso que és absolutament definitiu el fet que sigueu líders a trenta-vuit de les quaranta-una comarques de Catalunya. I penso que això, juntament amb la quantitat de lectors que heu donat, són unes dades que feu molt bé d'utilitzar com a bandera.

És evident que la premsa local, com a element o com a agent de pluralitat i de cohesió, i també en aquest aspecte –que s'hi ha referit algun diputat– formatiu, l'activitat que feu des de l'associació, doncs, crec que és molt important. Sobretot veient la premsa local, en certa manera –sense caure en paternalismes–, també com un importantíssim viver de futurs periodistes a nivell nacional, que no dic que siguin ni més importants ni menys, però quants periodistes importants nostres han tingut les seves arrels en aquesta premsa.

No he acabat d'entendre alguna intervenció d'algun diputat que ha vist una contraposició de la premsa que

representeu amb la de la metròpoli. Jo penso que no és qüestió de competir, no és qüestió de contraposicions. Penso que és importantíssim tenir en compte que la premsa de la metròpoli, a Catalunya, en comparació amb altres països, com, per exemple, el País Basc, la premsa d'informació comarcal..., a la nostra premsa metropolitana és escassíssima, eh?, en proporció. Diaris com *El Diario Vasco*, doncs, tenen pàgines i pàgines dedicades a la informació comarcal, i, en canvi, són considerats diaris nacionals.

Bé, evidentment que el quid de la qüestió del que vostès ens vénen a plantejar avui, el tema clau és el tema del compliment de la Llei 18 del 2000. És a dir, això penso jo que és la pedra filosofal del que avui hauríem de tractar. Penso que els grups parlamentaris d'aquesta comissió faríem bé d'ajustar les antenes de cara al futur per assegurar un compliment d'aquesta proporcionalitat, i penso que una mesura correctora en aquest sentit és important.

També, no descarto, aquí s'ha parlat de possibles iniciatives des de diferents grups..., jo penso que investigar una acció correctora per les pèrdues que us representen a vosaltres el fet dels anys electorals, ja que els principals beneficiaris d'aquests anys electorals són precisament els partits polítics... Penso que els partits polítics també, en certa manera, en tenim responsabilitat i que es podria investigar la possibilitat d'alguna actuació correctora.

Jo, com a única aportació, perquè, evidentment, moltes de les coses ja s'han dit, voldria fer dues preguntes. La primera: voldria demanar si les raons de la minva o de la pèrdua de lectors ho atribuïu directament a una cosa econòmica; és a dir, l'atur, que a la gent no els sobren aquells euros que mensualment fan falta per comprar premsa local, o si hi veieu altres raons també.

I un segon factor que hi voldria introduir és el factor multimèdia. Moltes vegades –els diputats ho sabem–, quan anem a comarques, ens entrevistem d'una població en concret, doncs, la ràdio local, la revista local, la televisió local... Voldria demanar, ja que estem davant d'un problema de supervivència, com està el tema de la coordinació multimèdia, i si, diguem-ne, no es podrien trobar solucions de cara a la supervivència d'alguns mitjans amb una logística en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Alòs, en nom de Convergència i Unió.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, com han fet els companys, doncs, agrair aquesta compareixença al president, al Carles Ayats, i als vicepresidents Joan Cal i Francesc Fàbregas. De fet, ja ho veuen, no?, és enriquidor que hagin fet aquest informe, perquè les compareixences tenen aquest sentit, no?, escoltar i ser escoltats, i, per tant, donar a conèixer aquests objectius,

neguits, les necessitats d'un sector. Em perdonaran si repeteixo alguna de les afirmacions o alguna de les coses que s'han dit.

Totalment d'acord amb aquests objectius principals que vostès diuen: la defensa, el foment i la promoció. Jo crec que un dels actius més importants que té la premsa comarcal i local és aquesta proximitat al lector, eh?, allò d'estar a prop de la notícia. Per exemple, algunes de les revistes, la quinzenal *SomGarrigues*, que dona tanta cobertura a les Garrigues i és una revista tan llegida. O, per exemple la *Nova Tàrrrega*, que es llegeix a tot l'Urgell, no?

Per tant, aquesta premsa comarcal i local és allò que es diu «la premsa de casa», eh? Jo entenc una mica el que ha dit el company Joan Ferran, possiblement agafant-ho per una punta, doncs, tiba, no? Però és veritat, aquesta premsa comarcal i local la llegeixes, després pots llegir altres diaris, però la gent que vivim a comarques..., la premsa aquesta de proximitat per nosaltres és completament insubstituïble.

Voldria defensar la professionalitat de la gent que treballa en la premsa comarcal i local. Possiblement hi ha una part, doncs, que seria gent que voluntàriament pot aportar articles i això, però la gent de pes que hi treballa són gent completament professional. Moltes vegades no es pot pagar allò que mereixerien per les hores que hi dediquen, no? Però, completament, doncs, defensable la professionalitat.

S'ha parlat del canvi d'un departament a l'altre, no?, de Cultura a Presidència. Bé, amb l'anterior Govern vam viure com esports passava a Vicepresidència. Cap problema, eh?, són decisions polítiques. És el que tenen els governs, doncs, i el Parlament. Som gent que ens dediquem a la política i, per tant, fem política, una cosa que em fa l'efecte que és completament obvi, no?

La penetració territorial, no?, hem parlat dels llocs de treball, de més d'1 milió de lectors... Però una de les coses que jo voldria destacar –i ja ho han fet altres formacions polítiques– és que es fa, aquesta premsa, en català. Aquest compromís que vostè, el president, citava. Un paper clau en la supervivència de la nostra llengua en els mitjans de comunicació, amb més de tres dècades d'experiència. Per tant, per nosaltres, almenys per a aquesta formació política, és molt –molt– important que es faci en la llengua del país.

S'ha parlat també de la crisi, eh? Vostès també n'han parlat, és un factor molt important, que, diguem-ne, totes les disciplines es veuen minvades. I, per tant, també amb l'alt nivell d'ingressos que hi ha en publicitat, i que també hauran minvat.

Es parlava també dels reptes de futur. Per tant, la clau d'aquesta supervivència passa per un futur ben projectat. Per tant, la premsa, i sobretot aquesta premsa local i comarcal, doncs, pateix com el primer aquesta minva de la publicitat.

Per tant, a part dels reptes de futur, de tornar a guanyar musculatura quan passi..., esperem, doncs, que aquesta crisi ens abandoni, també, jo crec que vostès ens haurien de parlar –i ho han fet– de l'adaptació a la tecnologia digital.

Per tant, una de les preguntes seria si estan treballant –que, en part, ja ho han dit– en aquest sentit, si hi ha algunes revistes o diaris que han abandonat totalment el model clàssic de publicació i ara publiquen només en versió digital. I després, també, si hi ha revistes o diaris que combinen ambdues coses, no? De fet, ja ho sabem, però voldríem que vostès s'esplaiessin més en aquesta resposta.

I després, si han fet algun estudi comparatiu amb revistes o amb premsa comarcal, revistes o diaris de premsa comarcal i local, amb altres països, eh? Amb relació, per exemple, amb Espanya, o amb altres països de fora del nostre, de Catalunya.

Després, també voldríem fer esment, amb una mena de reflexió personal..., que una mica vostès n'han parlat, que és el tema de la publicitat institucional. Vostès ja han dit que ha minvat un 37 i escaig per cent; per tant, força complicat, doncs, caminar quan minven tant els ingressos. Però després, també, el tema que hi hagi administracions, com són ajuntaments, diputacions o consells comarcals, que tenen els seus propis butlletins, no? I, per tant, aquests butlletins tenen l'objectiu de donar a conèixer i publicar articles o notícies que les mateixes institucions generen.

Aquests butlletins moltes vegades porten incorporada publicitat. La meua pregunta seria si no creuen que això és una mica un greuge comparatiu, eh? Jo crec que sí –jo crec que sí–, els ho dic ja sincerament. I moltes vegades és allò, la xocolata del lloro o el peix que es mossega la cua, diu: «Home, si rebem una sèrie de subvencions o ajuts, però ells també fan publicitat, doncs, ens fan una mica una mica una competència que grinyola.» I, per tant, també m'agradaria que parlessin d'això, d'aquest greuge comparatiu d'incloure publicitat als butlletins que són d'administracions públiques.

Després també voldria parlar-los, o preguntar-los com els afecten, també, els suports tecnològics, que són els blocs, els Twitter, els Facebook, doncs, que és una nova manera, sobretot entre la gent jove, també, de captar informació, i la publicitat que ja porten incorporada.

M'han semblat molt interessants aquests treballs que deien del WAN, que vostès diuen que els il·lusiona tant, com és llegir i aprendre amb els periòdics. Jo crec que és molt important, aquest tema, doncs, que es faci a les escoles. El Manuel Vázquez Montalbán sempre deia que era tan important que el periodisme s'ensenyés també des de les escoles, que la gent són..., a l'escola primària, diguem-ne, no?, per, entre altres coses, saber llegir, per saber interpretar les notícies i per descodificar els missatges. Doncs, perquè moltes vegades costa molt que els diaris actualment siguin diaris independents, no?, malgrat la seva... –moltes vegades ho diem–, però els diaris independents, doncs, bé, molts tenen les seves servituds, per què ens d'amagar d'això.

I, per tant, ensenyar des d'edats escolars a descodificar els missatges, què hi ha darrere d'aquella informació, nosaltres creiem que és molt important. I, per tant, això de llegir, aprendre, i jo hi posaria «interpretar», amb els periòdics, doncs, em sembla molt important.

Bé, estic convençuda que aquest periodisme de proximitat té un camp inabastable, un gran futur si se sap interpretar, no? I més, també, perquè no utilitza, majoritàriament, agències. Allò que diuen, ve una agència de fora... No, no, no, la gent que treballa per a la premsa comarcal i local són gent que estan al peu del canó, que se saben el territori, que l'aixafen, que estan al peu de la notícia, que arriben al cap moltes vegades de cinc minuts. I, per tant, no són informacions trameses de l'agència de torn, o fins i tot de gabinets de premsa, doncs, de torn, no? Per tant, tenim molt camp a recórrer, encara. I després, també, la gent jo crec que això ho sap apreciar.

També m'agradaria que parlessin de la marca en paper, eh?, si encara creuen vostès que té camí a recórrer, si té encara aquell prestigi, que a molts ens agrada llegir en paper un llibre, una revista, un diari. I que també ens parlessin d'aquesta combinació amb els mitjans multimèdia.

Hi ha un tema que no sé si l'han tocat, que és la Fundació Catalana de la Premsa Comarcal, quines són les diferències entre la fundació i l'associació que vostès representen.

I encara el darrer: vostès ens han fet aquí una sèrie de sol·licituds, nosaltres recollim de bon grat les seves sol·licituds, ens semblen molt interessants, i en part tenen una obvietat i una lògica aclaparadora. I, per tant, nosaltres les recollim, les seguirem defensant, i després també perquè tenen un objectiu comú, eh?, que és, doncs, servir la informació de proximitat, i en llengua catalana.

Per tant, moltes gràcies per aquesta compareixença.

Gràcies, president.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula per respondre el senyor Carles Ayats.

Carles Ayats Aljarilla

Bé, són moltes les qüestions, i segurament respondré en alguna de les meves intervencions preguntes de més d'un diputat.

Senyor Ferran, no som nosaltres els que volem entrar en una contraposició premsa de Barcelona - premsa de comarques. És l'acció del Govern a vegades la que ens demostra que existeix aquesta diferenciació. I em remeto a alguns exemples. Com vostès hauran sentit, no és el mateix la publicitat, no és la mateixa quantitat la publicitat que es posa..., o el nombre d'insercions, ja no parlem de quantitats, el nombre d'insercions de publicitat que es diposita en un mitjà de Barcelona que en un mitjà de comarques, malgrat que sigui el líder de la província, és a dir, el diari més important de la província. Tampoc s'entén com, per exemple, una publicació que té la mateixa difusió o menor, però que es faci a Barcelona, rebí més ajuts que una publicació amb igual difusió o superior que es fa comarques.

Nosaltres sempre –i perdonin l'expressió– ens fem la broma: són més importants els lectors de Barcelona que els lectors de comarques? Valen més? Pensem-hi.

Després, vostè ens parlava que a vegades aquest valor dels ajuts que es donen als grans grups mediàtics es fa perquè a aquells suports es parla de temes molt generals. No li ho nego, però també li puc dir que dintre del nostre collectiu hi ha grans grups mediàtics que facturem tant o més que aquests grups que vostè anomena, grups que aposten pel territori i mantenen capçaleres que són líders a les seves demarcacions, i que cobren molt, molt, molt, molt, molt menys, reben molt menys de la Generalitat. I són també grups catalans de comunicació, i ja no li ho dic a nivell comarcal.

Després, també ens demanava vostè –i perdoni si em deixo alguna cosa– com ha anat el mercat de la publicitat. El que li deia, la Generalitat en l'últim any ha caigut un 37 per cent; i en el sector dels mitjans privats, la publicitat en el període 2008-2011 ha caigut un 40 per cent. Això és una mica la situació que nosaltres li comentàvem. Segurament la crisi ens va arribar més tard als mitjans de premsa comarcal, perquè no depeníem de grans marques que tots tenim a la ment, sinó que depeníem més de les marques locals. La congelació del consum local ha arribat una mica més tard, i això és el que ha afectat amb més retard aquesta crisi. I la nostra pregunta és també si serem els que més tard ens recuperarem d'aquesta situació.

I pel que vostè ens deia de quines eines o quins elements haurien de prioritzar de cara a buscar un sistema que fos més equitatiu, aquesta junta de la nostra entitat està treballant a buscar una solució que doni sortida al nostre collectiu, un collectiu que és heterogeni. Per una banda, tenim empreses professionals i, per una banda, tenim empreses o publicacions editades per entitats o associacions que no tenen cap ànim de lucre.

Per tant, nosaltres el que demanàvem per a uns, que són els professionals, és poder jugar amb les mateixes regles d'equitat en el mercat, ser tractats com a professionals i que se'ns doni el valor per allò que representem per al territori i allò que ens diuen els nostres lectors. I, llavors, que aquestes publicacions més menudes, que són editades per entitats i associacions, tinguin alguna mena de suport extraordinari que valori una mica el seu paper de notaris que fan de la història diària de Catalunya. Aquesta seria una de les nostres sol·licituds.

A la senyora Alicia Alegret, del Partit Popular, vostè ha dit que és cert que ens ha caigut la publicitat de l'Administració, però que considera que s'ha mantingut la d'ajuntaments, consells comarcals i diputacions. Li he de dir que també ha caigut en percentatges iguals i superiors. L'única que no ens ha caigut perquè no l'hem tinguda mai, o si l'hem tinguda ha estat en molt poca quantitat i exclusiva d'unes quantes capçaleres, és la publicitat o els suports que hi ha a l'Estat espanyol. Aquí sí que creiem que ens agradaria que d'alguna manera se'ns ajudés a caminar perquè fóssim projectats més enllà del territori de Catalunya, i que si hi ha campanyes institucionals que fa el Govern d'Espanya, també arribin a aquesta diversitat i pluralitat del territori que tenim a Catalunya, i sobretot d'aquest model de premsa de proximitat.

La senyora Camats ens parlava també de la diferenciació, com diferenciaríem... Jo crec que amb la resposta que li hem donat al senyor Ferran dèiem una mica el que nosaltres pensem. És a dir, com a professionals, ser tractats com a tals; i, després, com a entitats, buscar alguna mena d'ajut, via la publicitat, via algun ajut extraordinari que permeti a aquestes entitats que, amb poc pressupost, continuïn sobrevivint i que siguin capaces de passar aquesta travessa del desert.

Pel que fa als nostres projectes de futur, dir-li que nosaltres, d'entrada, continuem apostant pel paper i el seu valor. Tant pel valor que té per a les nostres marques, moltes d'elles, com us deia, amb més de trenta anys... Tenim fins i tot la capçalera degana de la premsa de l'Estat espanyol, el *Diari de Vilanova*, amb més de cent cinquanta anys d'història.

Sens dubte que el món digital ens obre noves perspectives i oportunitats, i aquí hem de continuar treballant-hi. Algunes empreses –les que han pogut–, amb els seus propis recursos, estan fent front a aquesta situació. Però també hem cregut que, en aquesta etapa de la nostra associació, havíem d'ajudar a un procés que nosaltres demanem d'alfabetització digital d'aquelles publicacions que per manca de recursos, tant personals com econòmics, no poden accedir a les noves tecnologies, i per això elaborarem i posarem en marxa aquesta plataforma digital, que permetrà, d'una manera molt simplificada, accedir, a aquestes publicacions, a internet.

Vostè parla de quines eines o de quines accions s'estan fent per assegurar aquestes capçaleres. Li he de dir que ja fa temps que diverses publicacions d'arreu del país estem treballant en comú. Creiem que hi ha espai per treballar en comú. Encara fa poc hem publicat una publicació especial dedicada a explicar el que fan les universitats d'arreu del nostre país a tots els nostres lectors, i que és una publicació que es va distribuir en conjunt a catorze de les nostres capçaleres, amb una difusió aproximada, diria, de 150.000 exemplars. És a dir, era una acció que vàrem treballar en conjunt.

I, pel que diu de fusions, comentar-li que els últims anys sí que hi ha hagut grups editorials que s'han interessat per algunes de les nostres capçaleres, perquè, hi insistim, estem en un model de comunicació particular del nostre territori.

Pel que fa al senyor Pere Bosch, a veure, crec que pel que dèiem del que podem fer, ja hem marcat una mica les línies. Pel que ens deia vostè del públic rejuenit, o sigui, com és el públic de la premsa comarcal, doncs, creiem que hi ha un mite més –que hauríem d'afegir a aquella relació que abans els hem passat– al voltant de la premsa comarcal, que els seus lectors són gent gran. Els puc assegurar que és molt més gran la gent que mira la televisió, i tots vostès hi donen molt d'interès des d'aquesta mateixa taula. Per tant, hem de plantejar-nos que també cal fer coses per als lectors de la premsa.

Pel que fa a la introducció de nous lectors, com els deia, nosaltres portem un projecte de la WAN, que és per portar la lectura a les escoles, i aquest projecte ha estat presentat a Presidència. Sabem que des de Presidència s'ha fet algun contacte a Ensenyament, però, com vos-

tès ja bé saben, la situació actual fa difícil que aquest projecte es tiri endavant sense aportacions econòmiques, bé de l'Administració, bé del privat. Ens trobem en aquest punt, estem en un punt en què Presidència ha de convocar una taula de treball amb Ensenyament per veure si són capaços de desenvolupar aquest projecte, que creiem que pot ser molt interessant per al país.

Hem de recordar, per exemple, que fins fa un parell d'anys es va posar en marxa una iniciativa que facilitava una subscripció gratuïta als joves que feien divuit anys. Una acció que amb l'arribada del nou Govern s'ha frenat, perquè es considerava que no assolia els objectius que s'havien marcat, i que ha fet, també, doncs, que alguns recursos que arribaven a les publicacions, perquè joves –parlant novament del tema de la joventut– voluntàriament accedien a aquestes publicacions..., doncs, aquests ajuts, o aquestes subscripcions que finançava l'Administració al 50 per cent han desaparegut, la qual cosa també ha afectat les nostres difusions.

Nosaltres personalment creiem que hem de treballar el tema dels mitjans de comunicació, sigui quin sigui el seu suport, des de la infantesa, no només per utilitzar-los perquè es vegi i es conegui la realitat des de la proximitat, sinó també per generar un esperit crític en el nostre alumnat. No tot allò que hi ha a la xarxa, no tot allò que es diu en els mitjans és cert, i crec que hem de generar un esperit crític a l'alumnat de Catalunya.

Com afronta la premsa comarcal el canvi. Principalment, i com ja hem dit, l'estem afrontant amb recursos propis. L'any passat, en la línia d'ajuts a projectes de Presidència de la Generalitat..., aquests ajuts es varen reduir també en gran quantitat i van anar adreçats a molt poques capçaleres. Pel que fa al tema dels ajuts estructurals –aquests que abans comentaven que és una petita aportació per cada exemplar que difonem i per cada edició que fem–, si l'escenari que es preveu per al 2012 és cert, encara rebrem molts menys diners, perquè entren dos nous actors en el territori, els dos nous diaris que es fan en català a Barcelona, però hi ha la mateixa quantitat a repartir entre tots nosaltres. Si hi ha iguals diners però més a repartir, la quantitat arribarà a ser molt inferior per al nostre col·lectiu.

Pel que diu que com vetllem per la qualitat... La crisi no està afectant, creiem, la qualitat dels nostres productes i les nostres publicacions. Creiem que si permetem que afecti fins més enllà d'allò que sigui raonablement viable, les nostres capçaleres es moriran i serà el mercat qui ens farà fora de circulació.

Pel que fa a formació, vostè ens comentava si els alumnes de les facultats surten preparats. Li he de dir que surten més ben preparats que mai, però amb gran desconeixement del que és la premsa de proximitat. Tothom pretén ser el presentador del *Telenotícies*, però no s'adonen que darrere del presentador del *Telenotícies* hi ha molts altres professionals, i que a comarques es pot desenvolupar una carrera professional molt més àmplia.

Sí que hem aconseguit, al llarg d'aquests anys, amb el treball amb les universitats, que hi hagi molts més estudiants que vénen a les nostres publicacions, i molts d'ells s'hi han quedat com a professionals, perquè s'han adonat que més enllà d'omplir la programació de la televisió que alguns mitjans grans els feien fer a Barcelona, en el territori poden entrevistar l'alcalde, el president del consell comarcal, o poden tenir un paper més determinant pel que fa a la publicació.

Sí que també és cert que ens agradaria remarcar –i crec que els ho deixo com a eina de reflexió– que en aquest moment potser ja sobren facultats de periodisme. Hem passat de tenir-ne una a tenir-ne set. Cada any generem noves generacions de periodistes, i diem que molt ben formats, molt ben preparats, però hi ha grans dificultats perquè aquesta població s'incorpori al món laboral. Per tant, segurament ens hem de plantejar, amb la gent d'Ensenyament, si no cal un replanteig d'aquests estudis.

I pel que fa a la dona, té raó; hi ha poques directives en els mitjans de comunicació locals i comarcals, però hi ha moltes dones que hi treballen com a periodistes. I des de les mateixes publicacions intentem incentivar que s'hi trobin al màxim de bé possible.

Al senyor Strubell. Ens comentava que per què perdíem lectors. Lectors no en perdem, en guanyem. El fet que es tanquin quioscos i que el poder econòmic de la gent, doncs, hagi canviat fa que perdem compres d'exemplars. És cert també que ens estem trobant amb dificultats, que punts que abans eren tradicionalment importants, com els quioscos a les estacions i altres, han acabat tancant per la seva inviabilitat. Per la qual cosa hem de replantejar-nos si no cal d'alguna manera incentivar que es tornin a obrir, o buscar noves vies alternatives. I és cert també que hi ha un canvi general en tots nosaltres en els nostres hàbits de consum. Per això parlem permanentment que hi ha futur per al paper, però que ha d'existir paral·lelament, també, a un futur digital.

Pel fet del multimèdia, senyor Strubell, és cert, hi ha moltes empreses comarcals que han apostat pel multimèdia, i és cert que possiblement són les que ho estan passant pitjor. Allò que ens semblava a uns quants que havia de ser el que havia de servir per arrelar un model comunicacional comarcal potent ha arribat a fer gairebé inviablès projectes que, essent només de paper, haurien estat a dia d'avui viables. Per què? Si bé la ràdio és un mitjà econòmic, que és fàcil de compaginar amb el món de la premsa, el mapa de la televisió local de Catalunya que es va dibuixar en el seu dia és totalment inviable i fa que moltes d'aquestes publicacions, moltes d'aquestes empreses que varen néixer com a empreses de comunicació de proximitat en paper actualment es trobin en greus dificultats econòmiques, pels costos que representa emetre i mantenir una programació digna, tal com marca la legislació vigent, en unes condicions adequades de mercat. És a dir, no hi ha mercat per a tanta televisió local, i això també ha afectat les empreses de comunicació local i comarcal.

Pel que vostè, senyora Alòs, ens comentava que no hauria d'haver afectat tant el canvi de departament, segurament no. Abans, ja en l'època de Convergència havíem depès de Presidència, llavors vàrem anar a Cultura. Però el problema principal ha estat el canvi de la dotació pressupostària que hem tingut. És a dir, el Departament de Presidència ha passat –abans Cultura–, l'àrea de mitjans, per entendre'ns, de tenir 6 milions d'euros per fer aportacions que permetessin mantenir aquests ajuts estructurals –hi insistim, ajuts quantificats, que es donen en funció dels exemplars que es posen en el mercat– a tenir-ne només 2. I hi insistim: sembla que aquest pressupost no canviarà per al 2012, i que hi entren nous actors. Amb la qual cosa, si aquestes quantitats no aconseguim d'alguna manera complementar-les, ho tenim molt i molt diferent.

És cert, continuem treballant en el tema dels digitals, i, com ens ha afectat el món digital? Doncs, bé, ens va afectar tant que vàrem tenir clar al 95..., que algunes capçaleres varen ja incorporar-se al món digital. El que sí és cert..., i els haig de dir que és una tecnologia que continua sent cara i que els recursos econòmics que avui ens aporta són tan limitats que no compensen. És dona el fet que sí que han permès, per exemple –i la senyora diputada del PP en posava un clar exemple abans–..., que hi ha hagut la revista de Cambrils que en un moment va decidir incrementar la seva presència en el territori, però més enllà de crear un producte que fos de paper i que tenia uns costos, tant d'impressió com de distribució, doncs, varen decidir que mantenien el paper tal com el tenien i que incrementaven la seva presència territorial amb una edició digital, amb la qual cosa sí que els dos mitjans s'han convertit en complementaris.

Pel que fa a relació amb altres països. Sí, tenim relació amb altres països; hem convidat sovint representants d'altres països a venir a explicar el seus models. La premsa francesa –ho deuen saber vostès– és molt més centralista que l'espanyola. Allà, els mateixos..., i estem parlant d'una premsa regional que tenen tirades de 80 i 150.000 exemplars, no estem parlant de publicacions més petites. Però, a França, la publicació que es fa a París és la més important. I a partir d'aquí també nosaltres n'hem anat aprenent, d'aquestes diferències que hi ha, o aquestes contraposicions que es posen entre el central i el descentralitzat.

Allà, el model que han tingut fins a la data, que ha anat variant en els últims anys, ha estat de gran suport des de l'Administració en la difusió del paper de la premsa escrita. Només els cito alguns exemples. A Correus tenien un paper prioritari: arribava abans un diari que no una carta. El periodista fins i tot estava exempt de fer la declaració de renda, perquè vegin una mica com funcionava.

I el que sí que hem elaborat amb aquesta gent, hem treballat a vegades, models de treball conjunt que ens han permès, bé, aprendre una mica del que estan fent.

I és cert, tenim un greuge comparatiu amb la publicitat d'alguns butlletins municipals. Entenem que hi ha llibertat de les corporacions d'editar les seves publicacions, però agrairíem que no s'entrés en el mercat

publicitari. Nosaltres fa uns anys vàrem elaborar, vàrem encarregar a l'Escacc, amb l'ajuda, precisament, de la Generalitat, un estudi que parlava de la competència en els mitjans de premsa local i comarcal, arran, precisament, d'una singularitat que va passar amb una publicació del territori. Una publicació associada no era ben vista pels governants del seu municipi i, en lloc d'arribar a una entesa o apostar per la pluralitat de la publicació, van decidir crear-ne paral·lelament una altra, amb molts més recursos, entrant en el món de la publicitat, amb la qual cosa creiem que es va generar una inestabilitat en el sector.

I, pel que tots vostès ens deien, voldria sintetitzar-ho en dues opinions més o dos punts més. Hem de fixar, segurament, unes condicions específiques a la premsa comarcal que garanteixin la presència de la premsa comarcal en la planificació pública de la publicitat. És a dir, volem treballar, volem que se'ns reconegui el paper que desenvolupem en el territori. I, a més a més, per allò que també vostès m'han dit, o ens han reiterat en diverses de les seves presentacions, la informació local és el futur actual del periodisme. El problema és si interessa mantenir un sistema de proximitat que garanteixi la pluralitat informativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies. Si no hi ha cap més intervenció...

Agrairíem, doncs, la presència del senyor Carles Ayats, del senyor Joan Cal i del senyor Francesc Fàbregas, de l'Associació Catalana de Premsa Comarcal.

I en un minut reprenem la comissió.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a un quart de tres i quatre minuts.

El vicepresident

Si els sembla bé, reprenem la comissió.

Proposta de resolució

sobre la declaració del canal de la Infanta com a bé integrant del patrimoni cultural català (tram. 250-00764/09)

M'han demanat de poder fer primer de res el punt número 6. Per tant, si hi estan d'acord, engagaríem pel punt número 6, que és la Proposta de resolució sobre la declaració del canal de la Infanta com a bé integrant del patrimoni cultural català. *(Pausa.)*

Té la paraula Esquerra Republicana.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, president. En primer lloc, vull agrair a tots els membres de la comissió haver pogut avançar aquest punt de l'ordre del dia. Avui ens acompanyen representants de la plataforma «Protegim el canal de

la Infanta», que estan allà, fa dues hores que esperen; i, per tant, els agraeixo que no els fem esperar mitja hora més.

Anem al gra. A l'exposició de motius de la proposta de resolució que va presentar el nostre grup ja hi ha tota la història d'aquest canal, que és un canal que ha estat cabdal precisament per a la història del que és el Baix Llobregat i l'Hospitalet, per al desenvolupament econòmic d'aquest tros del territori i per a la qualitat de vida de la seva gent. Lamentablement, pocs ciutadans i ciutadanes de l'Hospitalet, de Cornellà o d'altres municipis –no així, poder, els de Molins de Rei– saben ni per on passava el canal de la Infanta, ni què va significar per al Baix Llobregat o per a l'Hospitalet. I, per tant, es fa més important que mai preservar el que queda, que és de manera..., de tot el seu recorregut en queden fragments especialment importants, com els que hi ha a Molins de Rei, però, per exemple, a l'Hospitalet de Llobregat en queden tot just uns 120, 125 metres, que ara estan en perill –en perill greu– per una operació urbanística que allà hi ha.

La història del canal és passar d'un gran canal clau per al desenvolupament econòmic de l'Hospitalet i de l'àrea del Baix Llobregat a ser una claveguera, i ara a això, a tenir restes, en molts trams, que estan destinades a l'oblit, com els deia.

Va haver-hi una reunió amb la Direcció General de Patrimoni, dels membres de la plataforma, el propassat 14 de febrer. La Direcció General de Patrimoni de la Generalitat ha iniciat un estudi del canal per valorar, doncs, l'estat actual del que queda i les possibilitats que hi ha de protecció. I la gent de la plataforma està pendent d'una reunió amb la Direcció General de Patrimoni, d'aquí a pocs dies, per saber quines possibilitats de protecció hi veu, a partir d'aquest informe.

Nosaltres hem valorat l'esmena que s'ha presentat –ja aprofito per posicionar-me sobre les esmenes, d'una tacada– des de Convergència i Unió, i vull agrair la predisposició de la diputada Meritxell Borràs a poder arribar a una transacció, que hem lliurat aquest matí –a les deu del matí– a la Mesa perquè en fes còpies per a tots els grups parlamentaris. Crec que els grups agrairan poder tenir aquesta transacció per poder valorar-la.

És una transacció que crec que millora la proposta de resolució que vam presentar, perquè, en primer lloc, posa en valor..., i fa un reconeixement d'aquest Parlament al que ha representat el canal de la Infanta, no només per al Baix Llobregat i l'Hospitalet, sinó per al que és l'àrea metropolitana de Barcelona, i insta el Govern a estudiar la viabilitat que s'incoï un expedient de bé cultural d'interès nacional –que és la demanda que es fa des d'aquestes entitats que integren la plataforma–, com a monument històric, i, en tot cas, a promoure la figura de protecció que correspongui i les mesures de divulgació que corresponguin, en la línia del que els deia –poca ciutadania coneix què va representar el canal de la Infanta, on hi ha els vestigis–, i poder senyalar-ho convenientment, poder explicar-ho, divulgar-ho, ensenyar-ho.

Crec que és el menys que es pot fer per aquesta infraestructura de principis del XIX, que va ser crucial per al desenvolupament, doncs, del que va ser el Baix Llobregat i l'Hospitalet, que va fer que en el seu moment –això ja forma part del passat, lamentablement– s'arribessin a recollir fins a tres collites l'any al que en deien «l'horta d'Europa»: l'Hospitalet de Llobregat i el Baix Llobregat.

És per això que els demano el suport a aquesta resolució, perquè és un reconeixement d'aquest Parlament, i també perquè se suma a totes les iniciatives que des dels diversos municipis s'han anat fent i s'han de continuar fent, i també ha de ser un esperó perquè els respectius governs municipals es preocupin de catalogar i es preocupin de preservar els vestigis que queden.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada. Per tant, ara per posicionar-se sobre l'esmena, té la paraula la diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Com aquí s'ha exposat, per la gent del Baix Llobregat i l'Hospitalet el canal de la Infanta va ser un salt endavant del que era, doncs, poder treballar d'una forma diferent la terra –parlem d'una zona merament agrícola– al segle XIX, i en el qual es van canalitzar més de disset quilòmetres d'aigua provinents del Llobregat, que abastia els camps de la vall baixa de la comarca del Baix Llobregat.

I, per tant, a més a més, una curiositat, que buscant la informació..., aquestes obres s'iniciaven l'11 de setembre del 1817 i finalitzaven el 1829. Com aquí s'ha dit, això va significar, certament, que passés a ser una zona de regadiu i que hi haguessin de tres fins a, inclús, quatre collites l'any. I això, hi insistim, va ser un salt endavant per a tota la gent de la comarca.

Va ser també un eix dinamitzador de l'economia de la zona, i amb posterioritat, també és cert que va, encara que el seu origen no era aquest, donar un servei al que va ser la industrialització de la nostra zona. Tot això també, després, amb posterioritat, es va degradar, va passar a ser, com es deia, doncs, pràcticament una clauvera de la zona. I, per tant, va haver-hi aquí tot un àmbit de degradació d'aquest canal de la Infanta.

A dia d'avui –és cert, i aquí s'ha citat–, el canal de la Infanta és poca gent qui el coneix, almenys a la nostra ciutat, a la ciutat de l'Hospitalet, la seva existència, els seus vestigis allà on són i allà on queden. I, per tant, és important i creiem que és bo que així es faci, que hi hagi aquest reconeixement del que va significar el canal de la Infanta per a la nostra ciutat i per al conjunt del Baix Llobregat, tant des d'un punt de vista econòmic, com també, a dia d'avui, del que és el patrimoni que en queda, el patrimoni arquitectònic.

En aquest sentit, hem presentat una esmena, una esmena que finalment hem transaccionat i que la voluntat és aquesta: la de preservar, per una banda, i, de

l'altra, que, doncs, s'obri, o s'iniciï estudiar la viabilitat d'incoar un expedient de bé cultural d'interès nacional. Entenem que això lògicament té el seu procediment i que, per tant, en aquest, com en tants altres elements que poden ser protegits, han de ser les persones i els organismes competents qui acabin donant-hi el vistiplau.

És en aquest sentit que entenem que, més enllà del que és el fet que sigui o no un bé cultural d'interès nacional, és evident que cal el reconeixement al seu valor històric, al que és la seva difusió, el seu coneixement. Perquè a dia d'avui, hi insistim, és poca la gent de l'Hospitalet que en té coneixement, perquè se li ha explicat, l'ha viscut: des de banyar-se al mateix canal de la Infanta, la gent d'una generació superior a la nostra, a fer-ne un ús, doncs, per a un tema merament agrícola.

Per tant, amb la satisfacció que ens acompanyi avui la plataforma «Salvem el canal de la Infanta» de l'Hospitalet i instigadors de tot aquest moviment, no només en el Parlament, sinó també a nivell local, doncs, aquí acabaria la nostra intervenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialista, per posicionar-se sobre la proposta, senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Certament, si en lloc d'estar a Catalunya i a l'Estat espanyol, que no ha tingut cura, sobretot durant l'etapa del franquisme, i dels anys seixanta i setanta, amb el creixement industrial i urbanístic i la contaminació de tots els seus cabals fluvials..., en d'altres països d'Europa, i no massa lluny d'aquí, en el sud de França, podríem trobar recuperacions de canals i declaracions de patrimoni històric de canals de reg, o de canals de navegació, que tenen un valor extraordinari.

Aquí no hem sabut mai ni valorar el que va suposar tot el Llobregat i les colònies industrials que s'hi implantaren, i que fins fa molt poc –molt pocs anys– no s'han començat a recuperar. I tampoc s'ha sabut, de cap de les maneres, tenir cura i recuperar tots aquells canals, que en un moment determinat van tenir un ús per al regadiu, però que van molt més enllà d'específicament la conjuntura que els va crear.

Aquest és el cas del canal que el seu nom sencer –ni que només sigui a efectes d'acta– és: Canal de la Sereñísima Infanta Doña Luisa Carlota de Borbón. Aquest és el nom sencer del canal del marge esquerre del riu Llobregat, que té disset quilòmetres quatre-cents metres; un quilòmetre i mig excavat, amb una amplada que en alguns llocs arriba a quatre metres, que és més ample que el canal de Midi, perquè ens en fem una idea. És veritat que en d'altres llocs és estret i no arriba als dos i mig. Que va costar 4.350.000 rals, en aquell moment, perquè es comptava així. I que va, com ja s'ha dit, des de Molins de Rei fins a la marina de Sants, i, per tant, fins al mar.

Aquest canal va suposar que aquest espai fos un espai d'una riquesa agrícola extraordinària, probablement des del punt de vista de la tecnologia aplicada en matèria de regadiu, de les més importants. I estan implicats en la seva construcció en Tomàs Soler i Ferrer i en Pere de la Serra i Basses, que els trobaríem en d'altres obres d'arquitectura de regadiu de principis del XIX, i que hi tenen molt d'interès. Només per això ja seria motiu suficient per haver-lo protegit en el passat, i segurament perquè estigués avui protegit i recuperat.

No sabem massa bé per què, perquè ja fa molts anys que es va recuperar la democràcia, malgrat tot, aquest canal ha continuat estant sotmès a l'oblit, en alguns llocs s'ha perdut, en d'altres llocs activitats municipals han permès de refer-ne alguns trams. I es tractaria de poder reconstruir, com a mínim, tot el seu traçat, i llegar-lo a les generacions que vindran en millors condicions de com ens l'hem trobat nosaltres.

És important que avui es debati això en el Parlament de Catalunya. Com a Grup Socialista volem agrair la presència de persones que fa molts anys que hi treballen i que amb les seves pròpies mans a vegades han excavat trossos que estaven absolutament tapats i oblidats. Però també hem de dir que hi donarem suport, però que a aquestes alçades que a l'única cosa a la qual es compromet l'actual Govern de la Generalitat sigui «estudiar la viabilitat d'incoació d'un expedient de possible bé cultural» no és gran cosa.

Hi donarem el nostre vot a favor, però el que aprovarem en aquests moments és que estudiarem la viabilitat de la possibilitat d'incoar; i jo crec que, amb els anys que fa que s'hi treballa i que es coneix el valor d'aquest canal, ens podríem ja permetre el luxe que el Parlament de Catalunya pogués declarar-lo d'interès cultural i arquitectònic i històric del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, honorable diputada. Té ara la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre diputada Sonia Esplugas.

Sonia Esplugas González

Gràcies, senyor president. En primer lloc, saludar els membres de la plataforma aquí presents avui, al Parlament de Catalunya.

Només dir que nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, hi votarem a favor. Considerem que és un tema molt important. Cal donar-hi suport i posar en valor i protegir tot allò que forma part de les nostres arrels històriques i econòmiques. I, per tant, en el cas de l'Hospitalet, a més a més, té el perill de desaparèixer per diferents actuacions urbanístiques, i pensem que amb aquesta declaració no només el protegim, sinó que a més a més donem difusió i beneficis sobre el tema del canal de la Infanta.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula ara el senyor Antoni Strubell, del Grup Solidaritat per la Independència... Ai, la il·lustre diputada Dolors Camats. Perdona, Dolors.

Dolors Camats i Luis

Sense ànim de colar-me, eh? Res, breument, per posicionar el nostre grup parlamentari en suport a la transacció a la qual han arribat el grup proposant i el grup esmenant; per afegir-me al reconeixement que s'ha fet per part de tots els grups, no?, del patrimoni, del valor patrimonial que representa el canal.

Però ja que els altres grups s'han abonat, per dir-ho així, o han recreat, per dir-ho d'alguna manera, el valor patrimonial del canal, jo sí que volia fer èmfasi en un altre aspecte, que és el valor que una iniciativa d'aquestes característiques arribi al Parlament. Sovint, com en aquesta iniciativa, al darrere hi ha el voluntarisme de plataformes com la de «Salvem el canal de la Infanta», que, en aquest cas, com en d'altres al nostre país, han permès que vestigis arquitectònics o infraestructures que estan malmeses per la història, però deixades també per les diferents administracions o per la mateixa societat, que no ha valorat el que té més a prop, hagin estat recuperats o posats en valor.

Moltes vegades, també plataformes que han ajudat a la contenció devoradora de plans urbanístics, i que sovint han estat titllats com «aquells del no» a tot arreu, però que moltes vegades la feina que han fet serveix també per atenuar els efectes del creixement de les nostres ciutats, o com a mínim perquè l'impacte en el territori, en el patrimoni o en el nostre paisatge sigui menor.

I, per tant, doncs, donar-los les gràcies també i aprofitar per saludar la gent de la plataforma que ens acompanya.

I, com que hi haurà –em sembla– unanimitat al voltant de la proposta de resolució, em permeto fer un prec, precisament, a la gent de la plataforma, però també als altres grups parlamentaris, per posar en valor allò no només que ja és patrimoni, o que voldríem que fos patrimoni cultural, com és el cas del canal de la Infanta, sinó per posar en valor allò que també va suposar.

Tots els grups s'han referit, precisament, al passat agrari del Baix Llobregat. No és només passat, és també present i futur. El parc agrari del Baix Llobregat és avui patrimoni agrari del nostre país, i a vegades projectes que sota l'aparença de creixement econòmic, com el projecte anomenat «Eurovegas» a casa nostra, posen precisament en risc el que és també el nostre patrimoni agrari, cultural, econòmic i industrial.

I ens agradaria també el mateix suport i el mateix entusiasme per part de tothom, com avui tindrem per a aquesta proposta de resolució, per expulsar de casa nostra macroprojectes com aquests, que posen també en risc el nostre patrimoni, i, en concret, el patrimoni agrari, que encara avui també n'hi ha, i té futur, al Baix Llobregat.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Ara sí, el senyor Antoni Strubell, en nom de Solidaritat Catalana.

Antoni Strubell i Trueta

Bé, en primer lloc, saludar la plataforma, la presència de la plataforma avui, i felicitar-los per la seva iniciativa i pel seu temps en favor del patrimoni. Moltes vegades pensem en el patrimoni, doncs, com palaus gòtics, però jo penso que és importantíssim que l'arqueologia industrial i l'agrícola també formin part del nostre concepte de patrimoni.

Jo voldria també dir alguna cosa en la línia dels valors. Penso que..., em trobo molt més còmode saludant una gent que treballen a favor d'un bé cultural d'interès nacional, a favor de preservar i d'estudiar la viabilitat d'un projecte de patrimoni, en una comarca en concret, on el càstig de l'urbanisme, doncs, al llarg de l'últim segle ha estat considerable. I també m'apunto a la idea suggerida per la diputada Camats, en el sentit de dir que penso que és molt més preferible desenvolupar idees en aquesta direcció que no pas implantar un model salvatge, i incontrolable, com seria el d'Eurovegas en aquesta comarca en concret.

Res més, simplement felicitar-vos per la vostra iniciativa, i espero que tingui el millor resultat possible.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Entenc que no cal torn de posicionament. *(Pausa.)* I tothom té l'esmena, la transaccional? *(Pausa.)*

Per tant, passariem a la votació.

Vots a favor?

Abstencions?

Vots en contra?

Entenc que per unanimitat dels presents.

Proposta de resolució

sobre la difusió de l'obra i la figura de mossèn Josep Armengou i Feliu (tram. 250-00682/09)

Passem, doncs, ara al punt número 3 de l'ordre del dia, que seria la Proposta de resolució sobre la difusió de l'obra i la figura de mossèn Josep Armengou i Feliu, presentada per Esquerra Republicana. Per tant, té la paraula –ara sí– l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

(Pausa.)

Molt bé, doncs, endavant.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Voldria defensar amb la màxima vehemència que en sigui capaç aquesta proposta de resolució, que neix amb un esperit eminentment constructiu; i exemple, a més, doncs, és que

hem arribat a un acord amb el Grup de Convergència i Unió, que va presentar en el seu moment una esmena. I voldria donar-li també una dimensió, més enllà de l'estrictament local, de l'estrictament, diguem-ne, de Berga i del conjunt de la comarca del Berguedà, des d'un punt de vista nacional, perquè la figura que volem recuperar o que pretenem recuperar, que és mossèn Josep Armengou i Feliu, té una dimensió que va més enllà de la comarca del Berguedà.

Voldria explicar, doncs, a títol personal –ho dic perquè també en la proposta de resolució hi ha referències a persones, com mossèn Ballarín, o Jordi Pujol, expresident de la Generalitat, que han tingut com a referent alguns dels llibres, precisament, o particularment, *Justificació de Catalunya*, de mossèn Armengou–, voldria manifestar que també el primer llibre que vaig llegir a nivell de temàtica catalanista va ser precisament aquest. I, per tant, en el moment que algú em va proposar fer una proposta de resolució en aquesta matèria a banda, diguem-ne, del mateix interès com a diputat, el tenia també des d'un punt de vista personal.

Ens sembla absolutament oportú que recuperem una figura que va ser en el seu moment cabdal a l'hora de construir un discurs catalanista, que avui –no sé si dir «malauradament» o «afortunadament»– és encara molt i molt vigent, perquè precisament dies enrere tornava a rellegir, doncs, el llibre i veia que moltes de les consideracions que feia són absolutament vigents en el context actual. Però, al marge d'això, també té una dimensió –al marge d'aquesta visió catalanista– des d'un punt de vista de lluita antifranquista; o sigui de la posició que van prendre molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país, i particularment determinats sectors lligats a l'església, en contra del règim, i, per tant, també, de defugir determinats mites que a vegades també es volen vendre.

En tot cas, ens sembla important, doncs, recuperar aquesta figura. En el seu moment vàrem comprovar que hi havia una certa paràlisi a nivell de l'edició d'una de les seves obres importants, que té una dimensió a nivell de Berga, però també la té des d'un punt de vista, diguem-ne, del conjunt del país, com és el seu dietari. Hi havia una subvenció que en el seu moment es va concedir, però que no es va arribar a justificar. I, per tant, el que demanem en aquesta proposta de resolució és que en el termini màxim d'un any aquest dietari es pugui arribar a editar, i, per tant, contribuïm a difondre la seva obra.

I en el segon punt demanem que hi hagi una promoció, més enllà del que pugui significar aquest llibre, de forma paral·lela i de comú acord amb les diferents institucions que hi intervenen –lògicament amb l'ajuntament, si convé, doncs, amb el consell comarcal, amb els familiars i amb altra gent que hi pugui estar interessada, amb l'arxiu comarcal–, doncs, de cara a la divulgació del que és la figura de mossèn Josep Armengou.

Ho repeteixo: no té una dimensió estrictament local, té una dimensió d'àmbit nacional. I voldríem, en aquest sentit, doncs, demanar a la resta de grups parlamentaris que es pogués aprovar amb el màxim suport pos-

sible, amb el benentès que entenem que la figura de mossèn Josep Armengou pot ésser assumida per tothom i que la seva reivindicació estaria bé que tingués el màxim suport possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Hi ha presentades esmenes pel Grup de Convergència i Unió. Per tant, per posicionar-se té la paraula la il·lustre diputada senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, president. També molt breument, per no repetir els arguments que ja ha manifestat el portaveu d'Esquerra Republicana, dels quals compartim, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la totalitat. Per tant, no m'estendré en aquest sentit per lloar la figura de mossèn Armengou, però sí dir que hem arribat a un acord, havent presentat una esmena.

De fet, l'Ajuntament de Berga, el mes de novembre, aconsegueix l'acord de la família de mossèn Armengou per tal de poder disposar dels drets d'autor, i procedir d'aquesta manera a la futura publicació del dietari de mossèn Armengou.

Fruit d'aquest acord entre l'ajuntament i el Departament de Cultura, l'ajuntament està fent la transcripció dels dos volums, el Departament de Cultura en pagarà l'edició i la distribució, i la previsió és que surti al voltant de Sant Jordi; per tant, en menys d'un any del que demanava la moció.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Per pronunciar-se sobre el posicionament, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada Judit Carreras.

Judit Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Bé, de fet, sense ànim de voler trencar aquesta cordialitat respecte a la Proposta de resolució sobre la difusió de l'obra i la figura de mossèn Armengou, jo sí que voldria fer algunes puntualitzacions al que han dit els diputats que m'han precedit.

Miri, s'acosta Setmana Santa, i jo diria que l'edició d'aquesta part més local de l'obra de mossèn Armengou, evidentment, sense discutir, ben al contrari, compartint la seva importància en el pensament, en el catalanisme polític, eh?...; el que discutim avui és precisament aquest aspecte més local, que és l'edició del dietari, que fa referència, entre el 1948 i 1975, al que és la *Crònica menuda de la ciutat de Berga*. Per tant, té un interès de la vida quotidiana, política, de la visió de la Patum de mossèn Armengou; això és del que parlem quan parlem de l'edició que plantegem en aquesta proposta de resolució.

Jo els feia referència que ve Setmana Santa, i respecte a l'edició d'aquesta obra, gairebé diríem que estem davant d'un viacrucis, no d'una paràlisi, sinó més aviat d'un desgavell. Els familiars de mossèn Armengou van fer donació de 250 documents a l'arxiu comarcal que està situat a la capital de la comarca, a Berga –l'Arxiu Comarcal del Berguedà–, l'any 2003. I, diguem-ne, hi havia un cert consens, una voluntat, doncs, de l'edició de part d'aquesta documentació.

De fet, el mateix ajuntament va demanar una subvenció per fer-ne l'edició, una subvenció que es va atorgar l'any 2008, i que, doncs, el nostre Grup Municipal Socialista, a l'ajuntament, l'any 2010, el novembre del 2010, ja preguntava per quina era la situació de l'edició d'aquest dietari. I en aquells moments, doncs, des del mateix consistori es deia que no hi havia cap problema. De fet, sabem, tenim constància que fins i tot s'havien contactat dues editorials. Per una banda, una editorial berguedana, com és Edicions l'Albí, i, per l'altra, una editorial importantíssima com és l'editorial de l'Abadia de Montserrat.

Per tant, hi havien editorials, hi havia una predisposició, diríem, per part de tothom; jo diria de la família, de l'arxiver, de..., en fi, del mateix ajuntament, però, en el fons, una predisposició que no acabava de trobar la sortida.

La diputada de Convergència deia que al novembre es va signar l'acord amb la família; doncs, sí, al novembre del 2011 es va signar l'acord amb la família per a la cessió dels drets, i en aquells moments es van comprometre a publicar-la per Sant Jordi. Però ahir mateix el mateix ajuntament ja reconeixia que no seria possible editar aquesta *Crònica menuda de la ciutat de Berga* per Sant Jordi, i que, anant bé, seria de cara al setembre o a l'octubre.

Francament, és incompreensible l'endarreriment d'aquesta publicació, quan hi havia aquesta voluntat per part, en teoria, de tothom, eh? I a mi, pel coneixement que tenim de la situació, deixi'm dir que aquí l'ajuntament, diguem-ne, ha trigat molt a resoldre un tema que aparentment era senzill i que estem parlant que fa nou anys que en teoria hi estan treballant. Pel coneixement que tenim del tema concret, els podem dir que, en fi, l'ajuntament havia d'haver estat una mica més atent i implicar-se més en l'edició del que és aquesta *Crònica menuda de la ciutat de Berga*.

Havent fet aquests matisos, nosaltres evidentment que compartim la importància que s'editi aquesta obra, del pensament de mossèn Armengou en la configuració del catalanisme polític, de la rellevància de la seva figura; i, per tant, el nostre grup parlamentari hi votarà a favor.

El vicepresident

Molt bé, moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula, en nom del Partit Popular, la senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Per posicionar-nos sobre la proposta de resolució, però abans també, perquè ara els por-

taveus del Grup de Convergència i Unió i del Partit Socialista parlaven d'aquesta possibilitat que el llibre s'edités per Sant Jordi... Però és que avui mateix els mitjans locals i comarcals, arran d'unes declaracions en una roda de premsa d'ahir de la regidora de Cultura, anuncien que es torna a posposar la publicació del dietari de mossèn Armengou, no sortirà per Sant Jordi, sinó l'11 de setembre. Però sembla que sí, hi ha un primer acord, i segons argumenta la mateixa regidora, que diu que per Sant Jordi no s'està a temps, però que s'està treballant perquè surti l'11 de setembre.

Dit això, el senyor Pere Bosch, quan s'ha posicionat i quan ha presentat aquesta proposta de resolució, deia que la figura de mossèn Armengou podia ser assumida per tothom. Jo li dic que nosaltres no compartim aquest pensament, que vostès sí que comparteixen. Però, en tot cas, el que farem per no compartir-lo és no obstaculitzar-lo, i respectar-lo, com no pot ser d'una altra manera.

Per tot això, i sobretot perquè és un aspecte local, que ja hi ha un acord entre el departament..., hi ha un acord amb l'ajuntament, hi ha un acord amb la família, que sembla que també desavinences familiars havien també impedit la celeritat en el tema.

Nosaltres no li votarem en contra, tampoc li votarem a favor, li anuncio l'abstenció en aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la il·lustre diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot a favor del nostre grup parlamentari a la transacció a la qual s'ha arribat, o a l'esmena que s'ha acceptat.

Simplement per afegir-hi o per ratificar el que hem certificat tots els grups parlamentaris, que és l'enorme retard amb el qual una obra d'aquestes característiques sortirà publicada, si finalment és a finals de setembre. Reiterar que és el Departament d'Interior l'any 2008 que ja va concedir aquesta subvenció perquè es pogués editar aquesta *Crònica menuda de la ciutat de Berga*, i que, en tot cas, s'ha anat acumulant, i els diferents grups han anat fent referència als diferents motius, retards i impediments i obstacles que han fet possible que sigui fins ara...

En tot cas, al nostre grup li agradaria posar en valor el fet que, com ara deia el Grup Popular, més enllà de la coincidència o no amb el pensament de, en aquest cas..., filòsof i mossèn, el que és important és que es pugui donar suport a la divulgació del pensament fet a casa nostra. I crec que és el que hauríem d'intentar posar en valor en aquests moments, hi insisteixo, estant-hi d'acord o no, com molt bé deia la diputada del Grup Popular.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Ara, en nom de Solidaritat per la Independència, el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt bé. Solidaritat, evidentment, donarà suport a la transacció d'aquesta esmena.

Simplement un parell de comentaris, molts de nosaltres hem tingut la lectura de les obres de mossèn Armengou entre les primeres que ens han orientat en el catalanisme.

Jo voldria fer un petit comentari en una línia diferent. És a dir, moltes vegades, des de certs sectors es comenta que els catalanistes ens mirem el melic, que sempre estem amb els mateixos temes. Jo penso que seria important apuntar que importants obres de la bibliografia dels orígens del catalanisme, per exemple, estan pràcticament inèdits. Penso que ara, aprofitant els cent dos anys del naixement de mossèn Armengou, la publicació d'aquest llibre, de la qual cal lamentar el retard, seria una aportació important.

Un petit comentari sobre la participació dels elements clericals en el debat nacionalista. Penso que les aportacions de l'autobiografia d'en Josep Benet, el fet que –em sembla que és la setmana que ve– es farà una lectura d'una obra important, també, de Joan Sales..., penso que el debat a l'entorn de catalanisme i fet nacional, amb relació als religiosos, és una aportació intel·lectual molt important, que potser hi hem arribat força tard, però és un moment de subratllar-ho.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. (*Àngels Ponsa i Roca demana per parlar.*) Diguï'm.

Àngels Ponsa i Roca

Per al·lusions directes a la diputada de Convergència i Unió. Per tant, en tot cas... Deixi'm fer notar que, surti per Sant Jordi o surti l'11 de setembre –que caldrà veure quan serà–, fa exactament quatre mesos que la família va concedir a l'ajuntament l'acord per poder fer aquesta publicació –des del mes de novembre del 2011, per tant, quatre mesos exactes–, i això està molt avançat i, en tot cas, s'està discutint quan sortirà, però la realitat és que, en un breu temps, un tema que s'ha allargat tant quedarà resolt.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies.

Per tant, passariem la proposta a votació.

Vots a favor?

Abstencions?

Vots en contra?

Molt bé, moltes gràcies. Queda aprovada, amb l'esmena incorporada, per 12 vots a favor i 2 abstencions.

Passaríem, per tant... (*Pausa.*) 15 vots a favor i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre la renegociació del conveni per al finançament del projecte museogràfic del Museu Etnogràfic de Ripoll (tram. 250-00723/09)

Passaríem, per tant, al punt número 4, que és la Proposta de resolució sobre la renegociació del conveni per al finançament del projecte museístic del Museu Etnogràfic de Ripoll.

Per Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Remarcar –de fet, ja queda exposat en la part inicial, en el preàmbul, en l'exposició de motius– la importància d'aquest Museu Etnogràfic de Ripoll. Però, més enllà de la qüestió local, jo voldria també remarcar dues coses a nivell general. La primera és –que és un problema que hem debatut en diverses ocasions en aquesta cambra parlamentària– el deute que la Generalitat té amb els ajuntaments, i els problemes que aquest deute acaba generant a nivell de finançament dels ens locals. Aquest n'és un exemple. (*Pausa.*) I vinguin, que estic defensant un ajuntament que tampoc és del color polític de qui parla.

Però em sembla que és de justícia que els acords que en el seu moment se subscriuen, i que, a més a més, queden concretats a través de convenis, es respectin. Perquè, a més a més, això acaba generant problemes de liquiditat als ajuntaments, sobretot ajuntaments mitjans o petits; acaba generant problemes, despeses financeres que els governs locals no tenien assumides, i, en definitiva, acaba repercutint, en moltes ocasions, també, en determinades empreses que treballen per als ajuntaments.

Ho repeteixo, això no és un problema estrictament de Ripoll, és un problema generalitzable, i estaria bé que ideéssim algun mecanisme per evitar-ho. En aquest sentit, aquesta proposta de resolució el que demana és que aquell acord que es va subscriure en el seu moment, que canviava un acord que en el seu moment també s'havia subscrit amb l'Ajuntament de Ripoll per al finançament d'aquest Museu Etnogràfic de Ripoll, que es torni a negociar, i, per tant, es tingui en consideració també la problemàtica que té el món local i concretament, doncs, l'Ajuntament de Ripoll.

En aquest sentit, demanaríem a la resta de formacions polítiques el seu suport. Hem arribat a un acord amb el Grup de Convergència, que al nostre entendre, tot i que no incorpora al cent per cent el que nosaltres preteníem, sí que preserva allò que nosaltres entenem que era important.

D'una banda, la necessitat d'establir un nou calendari, que modifiqui el que hi ha en aquests moments damunt de la taula, i, de l'altra banda, mantenir, en definitiva, l'aportació, malgrat que això pugui comportar modificar les anualitats. Que això ho podem entendre, però, ho repeteixo, el que seria important és que, al marge d'aquest acord, establíssim de cara al futur algun mecanisme per compensar les despeses financeres que tenen els ajuntaments derivades d'aquests impagaments del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Per defensar les esmenes, té la paraula la diputada Àngels Ponsa, de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, president. No m'estendré gens, perquè si comencem ara a parlar del tema del finançament del món local i de les finances de la Generalitat, segur que no en tindrem prou amb cinc hores més de comissió de les que ja en portem.

Per tant, em permetrà, senyor Bosch, que obviï entrar en aquest debat i que vagi directament a la proposta de resolució, en la qual, com vostè també ha dit, hem arribat a un acord.

I res més, doncs, que manifestar que, amb l'acceptació que han fet vostès de l'esmena presentada, donem per acordat aquest tema.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Per posicionar-se sobre la proposta el Grup Parlamentari Socialista, el senyor Esteve Pujol.

Esteve Pujol Badà

Sí. Moltes gràcies, president. Bé, nosaltres dir que, evidentment, estem d'acord amb la proposta de resolució –que també votarem, evidentment, l'esmena–, però que és poqueta cosa pel problema que suposa, en aquest cas, per a l'ajuntament. I poden comprendre que jo, per proximitat geogràfica, conec bé la situació i el fet.

I en uns moments com ara, i malgrat que la portaveu de Convergència i Unió hagi volgut defugir aquest tema, que és punyent, dels ajuntaments..., en el sentit de dir, aquests dies, que està sortint la llista de proveïdors que no hem pagat els ajuntaments, estic convençut que en aquestes quantitats que han sortit de l'Ajuntament de Ripoll –perquè es van publicitant tots i cadascun dels ajuntaments– segur que hi són aquests diners. Dinners que o els ajuntaments els han de pagar –cosa que és molt difícil, perquè no hi ha possibilitat d'accedir al crèdit–, o en aquests moments, que s'ha establert aquesta línia, possible línia de crèdit pel Govern de

l'Estat, per pagar aquests proveïdors..., resulta que la manca de liquiditat de la Generalitat el que provoca és que els ajuntaments..., i en aquest cas l'Ajuntament de Ripoll pagarà uns deutes contrets a una obra ja feta a un 5 per cent d'interessos.

Per tant, jo crec que qualsevol avenç és positiu, però aquest és molt petit. Tornar a posar un nou calendari a aquest pagament em sembla que és poqueta cosa en el sentit que això genera uns interessos –uns interessos. La manca d'assumir els compromisos per part del Govern de la Generalitat amb els ajuntaments provoca uns problemes, provoca uns interessos. I, com a mínim, el que deia la proposta inicial del Grup d'Esquerra, que deia: «Molt bé, si hi ha problemes, ho entenem; però si genera uns interessos, com a mínim que els assumeixi qui és que no paga al seu moment, que en aquest cas és la Generalitat.»

Per tant, dir que em sembla que haurem fet un petit pas, molt petit –molt petit–, amb aquesta proposta que avui aprovarem en aquesta comissió.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. En nom del Partit Popular, la il·lustre diputada Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Jo també obviaré entrar en el debat sobre el finançament i els deutes dels ajuntaments, perquè coincideixo amb la portaveu del Grup de Convergència i Unió que potser no en cinc hores, en cinc dies no l'acabaríem, perquè tot té un origen en aquests moments.

Però, en tot cas, sí que, buscant el consens d'aquesta proposta de resolució, anunciar el vot a favor del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per donar suport a l'esmena que han transaccionat per recalendaritzar el projecte museogràfic del Museu Etnogràfic de Ripoll. Perquè creiem que és un primer pas, atesa la situació econòmica actual, ateses les circumstàncies en què ens trobem, per poder desencallar el tema i que aquest museu obri portes al més aviat possible amb la dignitat que mereix.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per anunciar el suport del nostre grup parlamentari a aquesta proposta de resolució i l'esmena que s'hi incorpora.

En tot cas, reafirmar que parlem no pas d'una aportació nova del Govern, o que el Parlament convida el Govern a donar suport a un projecte nou, sinó que ja hi ha un acord de govern precisament. I, per tant, el que fa la resolució

és reclamar que amb un nou calendari..., però que s'executi aquest acord de govern i, per tant, l'ajuda que ja estava prevista. I, en tot cas, l'objectiu final hauria de ser, tant de la proposta de resolució com de les intervencions de tots els grups, garantir que no torni a passar el que va passar l'any 2000, que és que amb les portes obertes el museu va haver de tancar i, per tant, el projecte va acabar morint. Si ara l'hem de fer renéixer que sigui per garantir la seva sostenibilitat i, per tant, perquè el Museu Etnogràfic de Ripoll obri i no torni a tancar.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputada. En nom de Solidaritat, el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Molt breument, simplement per anunciar el nostre vot positiu. Penso que és important desbloquejar aquesta situació, renegociar les possibilitats de tirar endavant el projecte del museu etnogràfic. Penso que si un museu etnogràfic fa falta en algun lloc, en el bressol de Catalunya és especialment necessari. Penso que, atesa la situació econòmica, la solució proposada en aquests moments és la més positiva.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies.

Per tant, passaríem la proposta a votació.

Vots a favor?

Per unanimitat dels presents. Moltes gràcies.

El punt número 5 ens ha dit la il·lustre diputada senyora Dolors Camats que el posposaríem per a la propera comissió. Per tant, entenem que vindrà al punt de l'ordre del dia de la propera comissió.

Proposta de resolució

sobre la condemna de l'intent de boicot a la presentació del llibre *Noves glòries a Espanya* el 5 de juliol de 2011 a la FNAC de València (tram. 250-00787/09)

Passaríem, per tant, al punt número 7 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre la condemna de l'intent de boicot a la presentació del llibre *Noves glòries a Espanya*, a càrrec de la il·lustre diputada Dolors Camats, d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Una mica per recordar els fets: el 5 de juliol de l'any passat, de l'any 2011, el sociòleg Vicent Flor presentava a la llibreria FNAC de València el seu llibre *Noves glòries a Espanya*, acompanyat en una taula rodona o en la presentació del lli-

bre per diverses personalitats, entre elles una diputada de les Corts Valencianes, la Mònica Oltra. L'acte finalment no es va poder celebrar per la incursió d'un grup de persones violentes que, amb violència, van evitar que l'acte es celebrés, increpant i fins i tot agredint les persones que assistien a l'acte, però també als qui tenien previst parlar-hi.

Malauradament, no és la primera vegada que al País Valencià i a la ciutat de València es pateixen actes de violència, no només verbal, sinó també física, contra persones, partits, associacions o entitats, ja siguin progressistes o valencianistes, que –de l'entorn cultural i universitari– defensen o parlen o intenten parlar de la cultura catalana o de la llengua catalana, o des del progressisme i el valencianisme. De fet, podríem recordar altres fets igualment condemnables.

Des de l'estricta defensa de la llibertat d'expressió, i, per tant, sent conscients que aquest Parlament en diverses ocasions s'ha solidaritzat amb víctimes d'aquest tipus d'actes, i sobretot ha condemnat els intents de boicot de minvar la llibertat d'expressió, i, sent molt conscients que malgrat que es tracta d'un acte fora del Principat –i, per tant, algú podria dir que fora de les competències d'aquest Parlament–, però, tenint molt en compte que l'origen que provoca l'agressió és precisament la llengua catalana, la cultura catalana i la seva vinculació amb el País Valencià, ens sembla del tot pertinent que aquesta comissió, en nom del Parlament de Catalunya, no només condemni sense cap mena de reserves l'intent de boicot de la presentació d'aquest llibre, sinó que, a més a més, expressi el més profund pesar i rebuig cap a aquestes agressions i manifestacions, i manifesti també la seva solidaritat cap a les persones que van ser increpades i a les quals finalment no es va deixar parlar, i que faci arribar aquestes manifestacions i aquesta solidaritat a la presidència de les Corts Valencianes perquè les transmeti, no només, en aquest cas, a tots els grups parlamentaris, sinó també a les persones que estaven presents a l'acte o, com a mínim, pendent de parlar-hi.

Res més, i demanem també a tots els grups parlamentaris..., insistir en el fet que, malgrat que es tracta d'uns fets que no s'han produït directament en el territori del Principat, sí que tenen una clara vinculació amb el que hi passa i amb el que és la nostra llengua i la nostra cultura. I, atès que aquest és l'origen de l'agressió, ens sembla del tot pertinent que sigui també el Parlament qui es manifesti rebutjant aquesta mena d'actes.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Per compartir totalment l'explicació que ha donat la senyora Dolors Camats. Però ja, per no ser tan repetitiu, sí que expressar alguna de les consideracions de per què creiem que es va produir aquest altercat o aquests incidents.

Vostès saben que és la tesi doctoral del senyor Vicent Flor, però, realment, el contingut del llibre jo crec que és el que provoca aquest tipus de reacció. És un llibre que ens parla de per què hi ha una part important de valencians que estan allunyats de Catalunya, quines són les raons que els han portat a tenir aquesta actitud, per què hi ha un espanyolisme tan alt a la ciutat de València i al País Valencià en el seu conjunt, per què es produeix el fenomen dels blavers.

I en Vicent Flor tot això ho tracta d'una manera realment molt acurada, molt científica, i ens explica per què hi ha un regionalisme reactiu, basat en un plantejament absolutament, diguem-ne, d'un nacionalisme espanyolista que provoca aquest tipus de reacció.

Aquest tipus de reacció va ser violenta, com ha dit la senyora Dolors Camats. Aquest tipus de reacció és condemnable, com qualsevol tipus de reacció que pretengui tallar la llibertat d'expressió d'un autor i d'un creador. I, en aquest sentit, doncs, votarem afirmativament la seva resolució, amb el benentès que és pel contingut, també, perquè hi ha una acció d'aquest tipus tan intolerant.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Partit Popular, la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Molt ràpidament, per anunciar la nostra abstenció en aquesta proposta de resolució, amb matisos.

El primer matís és que condemnem fermament qualsevol tipus de violència i de vandalisme en tots els nivells, també els que succeeixen algunes vegades a casa nostra a les seus d'alguns partits polítics democràtics i representats en aquest Parlament.

I, després, el segon punt és perquè aquesta proposta de resolució ja es va debatre a la Comissió de Coordinació, Organització i Règim de les Institucions de la Generalitat Valenciana, de les Corts Valencianes. I, per tant, entenem que competeix a un altre organisme, i que va ser on es va produir el debat i la votació.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputada. En nom d'Esquerra Republicana, el senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Manifestar el suport del nostre grup parlamentari a aquesta proposta de resolució. Més enllà que s'hagi debatut aquí o allà, entenem que el Parlament de Catalunya no pot ser aliè a un tema que afecta drets fonamentals dels ciutadans o ciutadanes, i a més a més tenint en compte, com es comentava anteriorment, el contingut del llibre, que preci-

sament ve a manifestar un tema que ens hauria de preocupar a tots plegats, i és el rebuig que se sent, promogut per alguns determinats partits polítics, a tot allò que significa el nostre país i, en definitiva, a Catalunya.

En aquest sentit, doncs, donar-hi suport. Ens sembla que és difícil no donar suport a un punt que diu: «Condemnar sense reserves l'intent de boicot a una presentació d'un llibre», amb independència de quin sigui el contingut del llibre; i també a una proposta de resolució que diu: «totes les accions violentes que han patit les persones, entitats, associacions, els centres culturals i els partits valencianistes i progressistes per part d'organitzacions d'ultradreta».

O sigui, em sembla que abstenir-se, votar en contra o mantenir una actitud aliena, com si això no anés amb nosaltres, a una proposta de resolució que defensa això és bastant poc il·lustratiu, amb independència que hom pugui justificar-ho en el fet que si aquí és el marc o no idoni. Qualsevol –ho repeteixo– marc és idoni per manifestar el rebuig a qualsevol intent de coartar la llibertat d'expressió de les persones, i aquest més que qualsevol altre, segurament.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. En nom de Solidaritat, el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé, evidentment, aquesta moció rebrà el nostre entusiasma vot a favor. Penso que és interessant no ser aliè a fets que tenen a veure amb la cultura catalana, passin on passin en el món. Penso que és bona idea comunicar aquesta resolució a les Corts Valencianes.

Jo em sento especialment identificat amb aquesta moció perquè, justament cinc mesos abans de l'agressió produïda contra en Vicent Flor i la Mònica Oltra, jo mateix vaig ser objecte d'una agressió feixista a València. I, per tant, penso que és molt important que en aquesta cambra incidim no només en algunes ocasions, sinó en totes les ocasions en què hi ha agressions d'aquesta mena. I penso que és bo donar veu i donar publicitat a aquests fets, com donar publicitat i donar coneixement dels fets que responen a una minva dels drets, per exemple, dels catalanoparlants fora del nostre territori, i dins del nostre territori.

I en aquests moments, bé, molt breument, voldria fer pública la meua solidaritat –i penso que de més grups– amb en Jaume Bonet, que en aquests moments porta a terme una vaga de fam a Mallorca, a Ciutat de Mallorca, en ocasió, penso, també, d'expressar el seu rebuig, d'aquesta manera, envers l'agressivitat que rep la catalanitat fora de les nostres fronteres i dins.

Gràcies.

El vicepresident

Bé, moltes gràcies. Passaríem, per tant... No, perdó. Té la paraula el senyor Joan Morell, en nom de Convergència i Unió.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, senyor president; és una mica tard, però ens han de donar la paraula. Bé, des de Convergència i Unió, i especialment, com no podia ser d'altra manera, els membres de la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya condemnem aquest i qualsevol atac a la cultura, tant si es fa a Catalunya, a València, o a qualsevol lloc on es produeixi.

Per tant, doncs, des de Convergència i Unió condemnem l'intent de boicot de la presentació d'aquest llibre, *Noves glòries a Espanya*, de Vicent Flor, a València. També condemnem, com no pot ser d'altra manera, els insults, tant a l'autor, a l'editor, a la diputada i al públic que assistia a aquest acte..., que van haver-hi actes vandàlics, i sembla que també van haver-hi agressions.

També és cert que el Parlament de Catalunya, malauradament, s'ha hagut de pronunciar ja en diverses ocasions contra qualsevol atac a la cultura en general i en particular a la cultura catalana, encara que es faci fora de Catalunya.

El nostre grup també volem mostrar el nostre sincer suport, solidaritat i respecte a l'autor, el senyor Vicent Flor; a l'editor, als membres de la Mesa, a la diputada, al públic assistent i a tot el món de la cultura en general.

Per tant, votarem a favor d'aquesta proposta de resolució per tal de defensar la cultura en general i, en concret, la cultura i la llengua catalana en particular. El nostre vot serà favorable.

El vicepresident

Moltes gràcies.

Per tant, ara sí que passaríem a la votació.

Vots a favor?

Quinze vots a favor.

Abstencions?

Dues.

Per tant, queda aprovada per 15 vots a favor i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre la suspensió de l'aplicació dels models de protocols d'usos lingüístics de la Generalitat al Departament de Cultura (tram. 250-00858/09) (decaiguda)

Hauríem de fer ara la proposta número 8, que és la Proposta de resolució sobre la suspensió de l'aplicació dels models de protocols d'usos lingüístics de la Generalitat al Departament de Cultura, però ja que no hi són... Per tant, decau.

Sol·licituds de compareixença

acumulades (tram. 356-00458/09,
356-00459/09 i 356-00557/09)

Ens quedarien només les tres votacions de les compareixences, que entenc que són per assentiment i unanimitat... *(Pausa.)*

Per tant, com que és el dia de la poesia: «Bon viatge per als guerrers que al seu poble són fidels.»

Àngels Ponsa i Roca

Perdoni, president...

El vicepresident

Digui'm.

Àngels Ponsa i Roca

Nosaltres..., per a explicació del vot. I, ateses les circumstàncies que s'han produït, hem votat a favor d'aquestes compareixences, com no podia ser d'una altra manera. No hi tenim cap problema, ben al contrari, no volem amagar res. Faig al·lusió concreta a la petició de compareixença del secretari general.

Ara bé, d'aquesta compareixença se'n deriva una dinàmica que no pensem que sigui l'adequada, ni el camí que hagi de seguir la política. Demanar les compareixences a ritme de titulars, doncs, que vagin sortint a la premsa no ens sembla la millor manera, no?

Què els semblaria si en aquesta dinàmica de demanar compareixences per coses que no tenen a veure, com és aquest cas, amb l'activitat actual del secretari general, doncs, comencéssim a demanar compareixences per les anunciades motxilles de la Diputació de Barcelona al senyor Montilla o al senyor Corbacho; o fins i tot, en el cas dels responsables d'Iniciativa, relacionats amb el cas Agbar, no? No seria..., no seria..., vaja, no ho sé. Nosaltres no creiem que aquesta sigui la dinàmica. Però sí que els voldria traslladar aquesta reflexió, no?, de dir: si hem de fer la política que ens demana la ciutadania, o és un altre tipus de política, que segurament no ens condueix enlloc.

Deixo aquestes reflexions damunt de la taula.

I gràcies, president.

(Consol Prados Martínez demana per parlar.)

El vicepresident

Per al·lusions?

Consol Prados Martínez

No volia entrar..., perdoni...

El vicepresident

Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyor president. No volia entrar en el debat. De fet, ja l'hem fet aquest matí a primera hora. No hi volia entrar perquè em semblava que ja estava tot dit. No són situacions que ens agradin, jo crec que a ningú. A ningú ens agraden aquestes situacions, i estem d'acord que nosaltres el que hauríem de fer en aquesta comissió és parlar de cultura, que és el que ens toca.

Ara bé, vostè ha anomenat una sèrie de gent, però és que estem parlant de l'actual secretari general del Departament de Cultura. Sí que és veritat que és una etapa anterior, però és que és l'actual secretari general de Cultura. I, per tant, també nosaltres creiem, considerem que la responsabilitat política és al llarg de tota una carrera. I, a més a més, també considerem que pot estar en joc la seva credibilitat, torno a insistir-hi, d'un alt càrrec de la Generalitat.

I, per tant, amb aquesta compareixença el que donem és oportunitat que es puguin aclarir alguns dels fets que han sortit, que, a més a més, són uns fets que no han estat desmentits –no han estat desmentits. I, per tant, és una oportunitat amb la qual el secretari general podrà donar explicacions d'aquesta situació.

I lamentem sincerament –lamentem sincerament–, doncs, que ens veiem en aquestes situacions. Quan vostè parla del que la ciutadania ens demana, jo crec que la ciutadania també ens demana transparència. Jo crec que és moment –sempre ho és– d'apostar per l'ètica en la política, però en aquests moments encara més que mai.

Gràcies.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Simplement per defensar el nostre vot a favor d'aquestes compareixences. I, en tot cas, pel que deia la diputada de Convergència i Unió, ens sembla completament fora de lloc que la defensa d'un vot a favor d'unes compareixences sigui «i tu més» i intentar esquitxar tothom. Ens sembla completament fora de lloc la intervenció que la diputada del Grup de Convergència ha fet, precisament per defensar que recolzaria que vinguin a comparèixer tres compareixents que teníem previst, entre ells el senyor Solà. I el que en tot cas segur que pot manifestar el seu grup és que si creu que no ha de venir perquè aquesta no és la dinàmica que ha de tenir el Parlament, o si creu que no ha de venir perquè no competeix a la comissió o no competeix al senyor Solà comparèixer a la comissió, té un argument molt fàcil, que és votar en contra de la sol·licitud de compareixença.

Molt ens temem que si avui Convergència i Unió vota a favor d'aquesta sol·licitud de compareixença és perquè s'ha trobat en minoria a la comissió i perquè tots

els altres grups estàvem a favor que aquestes compareixences es produïssin.

Per tant, segons quins discursos sobre el que ha de fer i no el Parlament jo crec que ens els podem estalviar si de debò el que volem és aprofitar la feina d'aquesta comissió.

Gràcies.

El vicepresident

Jo el que els pregaria és que no entréssim en debat, perquè estem fent explicació, i, si no, tornarem a engegar... (*Àngels Ponsa i Roca demana per parlar.*) Trenta segons.

Àngels Ponsa i Roca

A veure, jo ja els he dit d'entrada que nosaltres acceptàvem aquesta compareixença; per tant, acceptada està.

Ara, a mi, arguments que em diguin de..., res més lluny de la nostra manera de fer del «tu més», perquè si no potser ens haurien precedit. I aquestes compareixences que els posava sobre la taula a tall de reflexió ja les hauríem demanades, i no ho hem fet. A nosaltres ens semblava que l'explicació que va donar el conseller, en plenari, que va respondre, ja era una explicació prou substanciada. Forçar una compareixença, que és el que han volgut vostès, doncs, en fi... Dir-li, senyora Prados, que és, d'acord, el secretari general, avui no té..., o sigui, en tot cas, són fets que no tenen res a veure amb la feina que ell desenvolupa avui a la conselleria de Cultura, però en canvi el senyor Corbacho, sí, i també és diputat d'aquesta cambra; m'entén? Vull dir que aquests arguments són poc substancials, eh?

El vicepresident

Els sembla bé que...? Perdoni, els sembla bé que ho deixem aquí?

Àngels Ponsa i Roca

Vinga.

Consol Prados Martínez

Només...

El vicepresident

No?

Consol Prados Martínez

Perdoneu, només una cosa. Respecte a l'explicació que va donar el conseller en seu parlamentària, vull recordar que el que fem és no contradir-lo –votant la sollicitud de compareixença–, perquè ell mateix es va comprometre que no hi havia cap mena de problema que pogués comparèixer.

El vicepresident

Doncs, queden aprovades.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de quatre de la tarda i cinc minuts.